

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Mart 2012 Sayı: 9

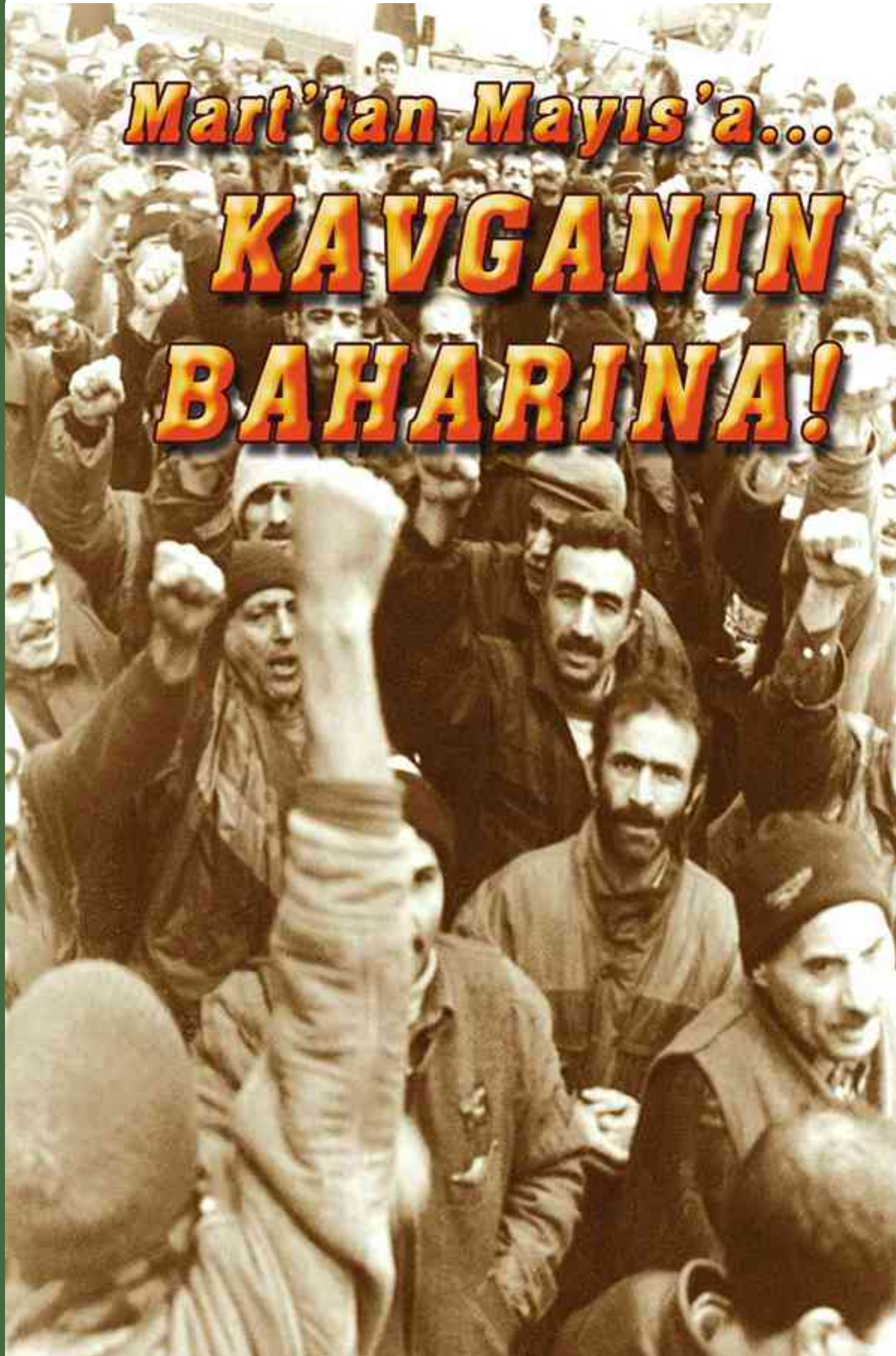
Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Mart ayından itibaren doğanın canlanmasıyla birlikte onun bir parçası olan insanların da canlanışına tanıklık ederiz. Sadece takvimsel olaylar bile, bu aylarda sınıf mücadelesinin nasıl ivmelenildiğini gösterir. 8 Mart'la başlayıp Newroz ve 1 Mayıs'a doğru uzanan günler, temponun giderek hızlandığı ve 1 Mayıs'la zirve yaptığı bir zaman dilimidir. Onun içindir ki, Mart'tan Mayıs'a geçen bu süre, sadece iklimsel olarak değil, kavganın da baharı olarak geçer.

Fakat sadece tarihsel olaylar değildir bu süreci kavganın baharı yapan... Güncel gelişmeler de yeni bir hareketlenmenin başlangıcında olduğumuzu göstermektedir. Gerek işçi-emekçi cephesinden, gerekse Kürt ulusal hareketi açısından bunun ilk emareleri görülmeye başlamıştır.

İşçi direnişleri giderek daha militan biçimler alarak ve daha direngen bir şekilde sürmektedir. Hey Tekstil'den Maltepe Belediye işçilerine, Savranoğlu'ndan Bilur Tuz'a kadar, son aylara damgasını vuran direnişler, işçi hareketine yeni bir ivme kazandırmıştır. Bunun giderek daha da büyüyeceğini hem nesnel gelişmeler göstermektedir, hem de işçi sınıfında kendiliğinden de olsa mücadele içinde gelişip-dönüşen bilinç düzeyi...

Sayfa 2'de sürüyor

Mart'tan Mayıs'a KAVGANIN BAHARINA

Kürt halkı, zaten yıl boyunca sokaklardaydı, şimdi de KCK operasyonlarına karşı tepkilerini ortaya koyuyorlar. Halen içeride tutulan 6 vekilleri var ve bu milletvekillerinin de içinde yer aldığı tutsaklar, açlık grevindeler. Dışarıdaki BDP'li milletvekilleri, belediye başkanları, sembolik grevlerle içeridekilerle dayanışma örneği veriyorlar. Halk da meydanlara çadırlar kurarak, buna engel olan devletin koluk güçleriyle çatışarak tutsaklarına sahip çıkıyor. Newroz'a doğru bu çatışmaların daha da büyüyeceğini tahmin etmek, hiç zor değil.

KCK operasyonlarından gazeteciler gibi emekçi memurlar da paylarını aldı. KESK Genel Merkezi'nin basılmasının ardından, 8 Mart'ın arifesinde kadın komisyonlarında görev yapan emekçiler de gözaltına alındı. Emekçi memurlar, bu baskılara olduğu kadar, sendikalarının üzerindeki oyunlara, ücretlerindeki artışın dondurulmasına, ekonomik-demokratik sorunları için sık sık meydanlara çıkıyorlar. KESK'in 8 Mart'ta fiili grev kararı almış olması, hem bu baskılara bir yanıt, hem de 8 Mart'ın ücretsiz izin günü olması talebinin yaşama geçirilmesi bakımından önemlidir. Bunun ne oranda yaşama geçeceği ise, KESK'in aldığı kararın arkasında ne kadar kararlı duracağına bağlı olacaktır.

16 Mart, gençliğin anti-faşist direnişinin simgelerindendir. '78 yılında İstanbul Üniversitesi önünde 7 devrimci gencin faşistler tarafından katledilmesi, her yıl faşizme karşı bir mücadele günü olarak protesto edilmiştir. 16 Mart aynı zamanda Halepçe katliamının yıldönümüdür. Kürt-Türk, bu coğrafyada yaşayan tüm gençlerin, egemenlerin yaptığı bu katliamlara karşı, birlikte mücadeleyi yükselttikleri bir gündür 16 Mart!

Bugün 500'ü aşkın öğrenci cezaevindedir. Binlercesi çeşitli disiplin cezaları ile cezalandırılmıştır. Paralı eğitime, faşist-gerici uygulamalara başkaldıran gençlere yağın bu cezalarla, tüm gençlere gözdağı verilmek istenmektedir. Egemenlerin gençlikten korkusu, hiçbir zaman bitmemiştir. Şimdi Başbakan Erdoğan'ın "dindar gençlik yetiştirmek istiyoruz" sözü de bununla bağlantılıdır. Onlar, düşünen, sorgulayan, mücadele eden gençlik istemezler. İtaat eden, sorgusuz-sualsiz düzenin tornasından geçen, rahatça sömürebilecekleri tek tip bir gençliktir amaçladıkları. Fakat bunu en baskıcı dönemlerde dahi, en fazla kısa bir süre başarabilmişlerdir. Gençlik ilk fırsatta üzerindeki cendereyi patlatmış, yeniden meydanları doldurmuştur.

"Gençliği kazanan geleceği de kazanır" doğru belirlemesinden hareketle, egemenlerin gençlik üzerindeki planları ve baskıları her zaman sürmüştür, sürecektir. Hatta "ağaç yaşken eğilir" diyerek, daha okul öncesinden başlamak üzere eğitim sistemini ona göre düzenlemişlerdir. Bugün de tartışılan "4+4+4" formülü, yeni kuşakları kendileri için en zarsız şekilde yetiştirmek içindir. Bu konuda burjuva kesimler arasında süren tartışma, öze değil, biçime ilişkindir. AKP, "dindar gençlik" derken ve eğitime dair attığı her adımda İmam Hatip'lerin önünü açarken; CHP ve onun arkasındakiler de, sözde "laik gençlik" demekte, gerçekte ise çok iyi bildiği-

miz "Atatürkçü gençlik" istemektedirler. Her ikisi de dondurulmuş bilgiler yığını ile öğrenciler üzerinde baskıcı bir sistem kurmakta, gerici-şoven eğitimi savunmaktadır.

Erdoğan, demagojik bir şekilde "dindar değil de tinerici mi olsunlar" derken, gerçekte bu düzenin gençliği "kırk katır mı, kırk satır mı" cinsinden iki ayırı uca ittiğini itiraf etmektedir. Din ile ya da tinerden eroine kadar kullanılan maddelerle, gençlik her iki biçimde de uyuşturulmaktadır. Gençliğin burjuva kesimlerce her tür uyuşturulmasına karşı duran, sadece komünist ve devrimcilerdir. Onlar, gençliğin dünya ve ülke sorunlarına duyarlı, sorumluluk sahibi, dürüst insanlar olarak yetişmesini isterler ve inisiyatiflerini geliştirecek her tür zemini sunarlar. En fazla 30-40 yıl yaşamış olan sosyalist ülkelerde, "sokak çocukları"nın bile nasıl eğitilip topluma kazandırıldığını, bilimden sanata ne büyük başarıların kaydedildiğini, aynı zamanda emperyalizme ve gericiğe karşı mücadelede ne büyük kahramanlık-lar gösterdiklerini ortaya seren örneklerle doludur.

Bundan 150 yıl önce Engels, "Biz gençliğin partisiyiz, gelecek ise gençliğinindir" demiştir. Bunu da şöyle gerekçelendirmiştir: "Biz toplumu yenileştirenleriz, gençlik yenileştiricileri seve seve izler. Biz eski kokuşmuşluğa karşı özveri ile yürütülen bir mücadelenin partisiyiz, özveri isteyen bir mücadeleye ilk olarak her zaman gençler hazırdır... Biz daima en ilerici sınıfın, gençliğin partisi olacağız"

Elbette burjuvazi, gençliğin bu olumlu özelliklerini yok etmek için elinden geleni yaptı, halen de yapıyor. Bunda belirli bir başarı elde ettikleri de söylenebilir. 20 yaşında ihtiyarlar yaratmıştır örneğin. Ancak Tunus'tan Mısır'a patlak veren halk ayaklanmalarından, Yunanistan'dan İngiltere'ye, Şili'den Arjantin'e krize karşı yükselen kitle hareketlerine kadar, gençlik yine en öndedir. Burjuvazi, elindeki tüm olanaklara rağmen gençliği kazanmamaktadır. Onun tüm uğraşı kaybetmemek içindir. Ama bunun da sınırlarını, son halk isyanları bir kez daha göstermiştir.

Gençlik, insan ömrünün baharıdır. Yeniden çiçeğe durmak, filizlenmektir. Önümüzdeki aylar ise, kavganın yeniden canlanıp boy atacağı bir bahar dönemi olacaktır. Elbette bizim sokaklarımıza da bahar gelecektir.

Bırakalım burjuva klikler birbirlerini kemirip dursunlar. Biz kendi baharımıza hazırlanalım!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Mart ayı savaş hazırlıklarının hız kazandığı bir dönemi açtı. Malatya-Kürecik'te kurulan füze kalkanının faaliyete geçmiş olduğunu ABD'li komutanların açıklamalarında öğrendik. Esad'ın son saldırısı ile Humus'u "ele geçirmesi" ve muhalefeti yenilgiye uğratmasının ardından, emperyalizmin Suriye ve İran saldırı planları gündemden düşmedi. Tam tersine Ortadoğu'daki çıkarları çok büyük olan emperyalistler, daha sonuç alıcı hamlelere hazırlanacaklardır. Ancak Libya'da kitlelerin yaşadığı savaş sonrası sorunlar, başka ülkelerdeki ABD işbirlikçisi muhaliflerin kitle tabanı oluşturmasını zorlaştırıyor.

Ekonomik kriz Yunanistan'da büyük bir yıkıma dönüşüyor. Yunan işçi ve emekçileri, büyük kitlesel eylemlerle, burjuva ekonominin sonucu olan krizin faturasını ödemeyeceklerini bir kez daha haykırıyorlar.

Ülkemizde de genel sağlık sigortası soygundan eğitim sisteminin gericileştirilmesine, Hrant Dink-Engin Çeber gibi davalarda katillerin korunmasından Kürt halkına dönük saldırılara kadar, saldırılar çok boyutlu yaşanmaktadır. Mart ayının ateşi ve baharın coşkusu ile kavganın militanlığını yükseltmeli, sınıf savaşını güçlendirmeliyiz.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

9. sayıda

3	MİT-Yargı çatışmasının ardındaki gerçekler
5	Amerika'ya bağımlılığın belgesi
6	Sendikalarımıza sahip çıkalım
7	DİSK Genel Kurulu yapıldı
8	Örgütlenmedikçe köleliğe mahkumuz
9	Yasemin Karadağ serbest bırakılsın
10	Futbolda şike soruşturması
11	Çin ziyareti ne amaçlıyor
12	Mısır'da halk yeniden ayaklandı
13	İngiltere'de protestolara ağır cezalar
14	Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü
16	Kadın sorununa yaklaşımda feminizmin etkileri
19	Ölümleri devrime kan olacak
20	Stalin topraktır
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Viva la comune
23	Yükselen imparator Çin-III
27	Pozantı cezaevi kapatıldı

Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) Müsteşarı Hakan Fidan başta olmak üzere eski ve yeni MİT yetkililerinin “şüpheli” sıfatıyla ifadeye çağırılması, “MİT-Yargı çatışması”nı ön plana çıkardı. Bu durum, birçok soru işaretini ve tartışmaları da beraberinde getirdi.

En fazla rağbet gören sav ise, MİT-Yargı çatışmasının arkasında AKP-Cemaat çelişkisi olduğuydu. Başta ordu olmak üzere çeşitli kurumlardaki “Avrasyacılar”ı temizlemede birlikte hareket eden bu kesimler, şimdi birbirlerine girmişti. AKP’yi kuruluşundan itibaren destekleyen Gülen Cemaati, AKP hükümeti boyunca iyice palazlanmış, gücünü her yana yaymıştı. Polis ve yargıda ele geçirdiği üstünlüğü MİT’le tamamlamak istiyordu. Fakat bu girişimi, AKP’nin direnişiyle karşılaştı, başarılı olamadı.

ifade vermeye çağırdılar. Ve karşılıklı hamlelerle, tartışmalar birbirini izledi, yeni bir “it dalaşı” ortaya çıktı.

MİT yaptığı açıklamada, suçlamaların “görev suçu” kapsamında olduğunu ve soruşturma için Başbakanlıktan izin alınması gerektiğini belirtiyordu. AKP’li Bakanlar da benzer açıklamalarla MİT’e destek çıktılar. Daha önce sınırsız yetkilerle herkesi ifadeye çağırıp tutuklayan ÖYM’ler, şimdi bizzat AKP hükümeti tarafından eleştiriliyor, yetkilerini aşmakla suçlanıyordu. Fakat ÖYM’ler, MİT mensuplarını yargılama konusunda ısrarcıydılar. Hükümetin MİT’e arka çıkan demeçlerine rağmen, Özel Yetkili Cumhuriyet Savcısı, ifadeye gelmeyen MİT görevlileri hakkında yakalama emri çıkarttı. Restleşme bu noktaya geldiğinde, AKP jet hızıyla bir yasa değişikliği hazırladı. Aynı günlerde KCK soruş-

mahkemelerinde yargılanır” deniliyordu. Keza “*bu suçlar görev sırasında veya görevden dolayı işlenmiş olsa bile, cumhuriyet savcılarınca doğrudan soruşturma yapılır”* ibaresi yer alıyordu. Bu durumda MİT mensuplarını yargılamalarının önünde de bir engel bulunmuyordu. Hatta “devlet sırrı” diyerek, bu mahkemelerden kaçışın önü de alınmıştı. CMK’nın 125. maddesi, “*bir suç olgusuna ilişkin bilgiler devlet sırrı olarak mahkemeye karşı gizli tutulamaz*” diyordu. Geçtiğimiz günlerde şüpheli biçimde Silivri Cezaevi’nde ölü bulunan MİT mensubu Kaşif Kozinoğlu’nun yargılanması da buna örnek olarak gösteriliyordu.

AKP, kendi yarattığı canavar tarafından yutulmakla karşı karşıya kalmıştı. Kendine muhalif tüm kişi ve kurumları yargılamada “sınırsız” yetkilerle donattığı bu mahkemeleri, “*Başbakanın görev verdiği kişilere*” dokundurtmayacak bir düzenleme ile şimdilik durdurdu. **Görünürde bu kavgadan AKP galip çıktı. Ama başta ÖYM’ler olmak üzere adalet sisteminin çürümüşlüğü bir kez daha gözler önüne serildi. AKP’nin “kendine Müslüman”lığı, çifte standartçılığı, yasaların adamına göre işlediği çok açık biçimde görüldü.** AKP sözde bir güç gösterisi yaptı ama bu onun açmazlarını daha da büyüttü.

MİT üzerinde kopan fırtına

Hatırlanacağı gibi, PKK’nin üst düzey yetkilileri ile MİT görevlileri 2008 yılında Oslo’da görüşmüşler ve bu görüşme, geçtiğimiz yıl basına sızdırılmıştı. O sırada Başbakan müsteşar yardımcısı olan Hakan Fidan, görüşmelere “*Başbakan’ın emriyle katıldığını*” söylüyordu. Ve bu tür görüşmelerin daha önce de yapıldığı, konuşmalardan anlaşıyordu.

PKK ile bu düzeyde görüşmelerin yapılması, görüşmenin içeriği, kullanılan üslup, örneğin “Sayın Öcalan” diye hitap edilmesi, şoven kesimleri ayağa kaldırmaya yetti. AKP’ye bu noktadan saldırıya geçtiler. Tam da 12 Haziran seçimleri öncesinde bu görüşmenin basına sızdırılması, AKP’yi zor durumda bırakmayı amaçlıyordu. Fakat AKP seçim öncesi şoven propagandayı daha da yükseletti, MHP’yi idam cezasını kaldırmakla suçladı ve “*biz olsaydık Öcalan’ı asardık*” bile dedi. Seçim hilelerini de kullanarak yüzde 50 gibi bir oyla yenden tek başına hükümet oldu.

O dönem de MİT ve onun başındaki Hakan Fidan ismi çok tartışıldı. Başbakan Erdoğan, Hakan Fidan’a dönük eleştirilerin artması üzerine “*Fidan’ı kimseye yedirtmeyiz*” demişti. Son gelişmeler karşısında da benzer bir tutum alması, Fidan ve MİT’in faaliyetlerinden oldukça yararlandığını gösteriyor.

MİT-Yargı çatışmasının ardındaki gerçekler

AKP-Cemaat çekişmesi, ABD’nin Ortadoğu politikalarının bir uzantısıdır. Bu çekişme MİT olayında AKP’nin tutumuyla, bir süreliğine dondurulmuş olabilir. Ancak yeni biçimler alarak devam edecektir. Türkiye’nin etrafında emperyalist kapışma olduğu sürece, iç çelişki ve çatlaklar bitmez. Erdoğan, bu raundu kazanmış görünmektedir. Fakat Erdoğan’ın kilitlendiği 2014’teki cumhurbaşkanlığı seçimi başta olmak üzere bu süreç, çok çatışmalı geçecektir.

Gerçekten de o güne dek isimleri hep birlikte anılan Cemaat-AKP, son aylarda sıkça karşı karşıya geldi. Şike yasasında, cumhurbaşkanının süresi konusunda, Uludere katliamı sırasında, bu çelişkinin emareleri görüldü. MİT mensuplarının sorguya çağırılmaları ise, bu durumu iyice su yüzüne çıkardı. Fakat mesele şuydu ki, bugüne dek birlikte hareket edenler, şimdi neden çatışıyor? Bunlar, ortak çıkarlara ve aynı dünya görüşüne sahip kesimler değil miydi? İddia edildiği gibi, hasımlarını iyice gerilettikten sonra, daha fazla yetkiyi elinde toplama çabasına, “iktidar kavgası”na mı girmişlerdi? Ya da MİT’i KCK operasyonu kapsamında sorguya çağırılmaları, Kürt sorununa farklı yaklaşımlarından mı kaynaklanıyordu? Yoksa bunların daha üstünde, bölgedeki emperyalist kapışmanın ülke içine yansıyan farklı bir versiyonu ile mi karşı karşıyaydık?

Yaratılan canavar:

Özel Yetkili Mahkemeler

Önce, Şubat ayına damgasını vuran bu olayın gelişim seyrini kısaca özetleyelim:

Özel Yetkili Mahkemelerin (ÖYM) savcıları, MİT müsteşarı ve eski görevlilerden toplam 5 MİT mensubunu, KCK soruşturması kapsamında 9 Şubat günü

turmasını yürüten İstanbul Terörle Mücadele ve İstihbarat Şube Müdürleri görevlerinden alındı. Arkasından MİT yetkilileri hakkında yakalama kararı çıkartan Savcı da aynı akıbete uğradı.

Hükümetin hazırladığı yasa, bir hafta içinde komisyonlardan geçip mecliste onaylandı ve Cumhurbaşkanının da 4 saat gibi bir süre içinde onay vermesiyle yasallaştı. Bu değişiklik ile sadece MİT mensupları değil, “*Başbakanın görev verdiği kişiler*” hakkında, “*terör suçları, örgütlü suçlar*” gibi gerekçelerle soruşturma açılması, Başbakanın iznine bağlanmış oluyordu. **Böylece Başbakanlığa bağlı her tür kirli işi yapacak ve hiç kimsenin dokunamayacağı bir çete oluşumu, resmileşmiş, yasal statü kazanmış oldu.** Hasımlarını, başta ordu olmak üzere tüm kurumlardan tasfiye ederken, “*yargının işine karışamayız*”, “*kimse dokunulmaz değildir*” diyen AKP, işin ucu kendi adamlarına gelip dayanınca, yeni bir yasa yapmak dahil, her tür yolu denemişti.

Tabi ki bu durum, ÖYM’leri bir kez daha tartışma konusu haline getirdi. Çünkü ÖYM’ler ve onun savcıları, sınırsız yetkilerle donatılmıştı. Bu mahkemelerin yetkilerini düzenleyen maddelerde, “*sıfat ve memuriyetleri ne olursa olsun bu kanunla görevlendirilmiş ağır ceza*

Hakan Fidan, Amerika’da Maryland Üniversitesi’nde “Siyaset ve Yönetim Bilimi” okumuş, sonra Bilkent Üniversitesi’nde yüksek lisans ve doktora yapmış biri. Başbakan’a en yakın isimlerden olduğu söyleniyor. Başta İran olmak üzere komşu ülkelerle yürütülen gizli ilişkilerin başında bulunuyor. Ondan önceki MİT müsteşarı Emre Taner de Irak’taki Kürt liderlerle görüşen, Kürt sorununda devletin uzman saydığı biriydi. PKK ile görüşmelerin de Taner döneminde başladığı biliniyor.

MİT’in yeniden gündeme oturmasının nedeni, KCK operasyonları kapsamında BDP Diyarbakır İl Binası’na yapılan baskında ele geçirildiği iddia edilen Oslo’daki görüşmelerin tam metni ve MİT-PKK ilişkisidir. Bu iddialar arasında, Öcalan’ın “KCK Yürütme Konseyi Başkanlığına” başlıklı el yazısını, MİT’in ulaştırdığı vardır. Ayrıca PKK ile 12 Haziran seçimlerinin sonuna kadar ateşkes ilan edilmesini içeren bir mutabakat hazırlandığı, KCK yapılanmasının MİT gözetiminde tamamlandığı iddia edilmektedir. MİT’in KCK’ya elemanlarını sızdırdığı, bunların araç yakma, molotoflama gibi eylemleri yaptıkları ve polis tarafından yakalandıklarında MİT’in devreye girerek bu kişileri ellerinden aldığı, yurtdışına gönderdikleri söylenmektedir. Bunlar üzerinden MİT’in “istihbarat toplama görevini aşarak, anayasal düzene karşı anlaşma noktasına gittiği” ileri sürülmektedir.

Elbette bunlar için yasal kılıfıdır. Mesele, Kürt sorununun çözümü konusunda AKP ile Gülen Cemaati arasındaki farklılık da değildir. Geçtiğimiz aylarda bizzat Fetullah Gülen’in Kürt sorununun çözümünde daha fazla şiddetten yana olduğunu belirten konuşması, ROJ TV’de yayınlanmıştı. Keza AKP’nin de “Kürt açılımı” fiyaskosundan bu yana, bir yandan tutuklama terörü, diğer yandan sınır-ıçi, sınır-ötesi operasyonlarla baskı ve şiddeti arttırdığı ortadadır. **Gülen Cemaati’nin MİT’i hedefe çakmasında temel faktör, orada etkinliğini kuramamış olmasıdır. Polis ve yargıda güçlü iken, MİT’te bunu sağlayamamıştır. MİT ise, özellikle uluslararası ilişkilerde kilit rol oynamaktadır. Ortadoğu’da dengelerin sarsıldığı bir dönemde, bu rolün önemi daha da artmıştır.**

Cemaate yakınlığı ile bilinen medya kuruluşlarında, Zaman’dan Taraf’a, STV’den Bugün’e, bir süredir MİT’e karşı yayınlar yapılmaktadır. Uludere katliamının ardından da bu yazarlar, yanlış istihbaratın MİT tarafından verildiğini iddia etmişlerdi. Polisin basındaki en önemli kalemelerinden Mehmet Baransu, son olarak MİT’in kendisini takip ettiğini polise ihbar ederek belgeletmiştir. Ayrıca kendisi de dahil birçok Taraf yazarının sahte isimlerle MİT tarafından dinlendiğini, MİT’in yasadışı işlerine dair elinde belgeler olduğunu ima eden yazılar kaleme almıştır.

Daha önce AKP’yi yere-göğe sıdıramayan bu yazarlar, şimdi en keskin AKP eleştirilerini olmuşturlar. Hatta “Kasım paşalılığın bize sökmeyiz” diyerek Erdoğan’a meydan okumaktadırlar. En küçük bir eleştiri karşısında ortalığı toz-dumana boğan Erdoğan ise, bu meydan okuyuş karşısında alttan alan bir tutum sergilemiştir. Medyada en kıdemli ağır topları bile yerinden oynatan Erdoğan’ın, yeni yetme

gazetecilere güç yetirememesi, anlaşılır bir durum değildir. Açık ki, bu yazarların cesareti, sırtlarını dayadıkları güçlerden gelmektedir.

Suriye faktörü

MİT olayının patladığı günler, Suriye’deki iç karışıklığın arttığı, İran’ın nükleer silah yapımında yeni adımlar attığı döneme denk geldi. Bir yanda MİT mensuplarının sorguya çağırılması konuşulurken, diğer yanda perde arkasında MİT’in Suriye’deki faaliyetleri ve bunun yol açtığı sorunlar vardı.

Suriye’de 49 Türk istihbaratçısı yakalanmıştı. Belli ki bunlar Suriye’deki karışıklığı körükleyenler, muhalif güçleri silahlandırıp eğitenlerdi. Benzer görevleri daha önce Irak’ta ve Libya’da da yapmışlardı. Suriye yönetimi, yakaladıkları bu kişilerin serbest bırakılmasına karşılık, Suriyeli muhalif liderleri Türkiye’nin teslim etmesini istiyordu. Bunun üzerine Hatay’daki çadır kampta bulunan “Özgür Suriye Ordusu” kurucusu bir albay ile bir binbaşı zorla götürülüp Suriye güvenlik güçlerine teslim edildi. Ve bu kişiler, Suriye devleti tarafından “vatana ihanet” suçundan kurşuna dizilerek öldürüldüler. Bu kişileri Suriye’ye teslim edenlerin MİT görevlileri olduğu, sahte belgeler düzenleyerek kamptan çıkartıldıkları anlaşıldı. Bu işin başını çeken MİT görevlisinin görevine son verildi ve toplam 5 kişi, “casusluk faaliyeti” suçlamasıyla tutuklandılar.

Büyük bir ihtimalle MİT, yakalanan elemanlarını Suriye’nin elinden almak için bu pazarlığı yürütmüş ve bu doğrultuda bazı MİT mensuplarını görevlendirmişti. Durum açığa çıkınca da onların görevine son verdi. Fakat bu takastan Suriye karlı çıkmıştı. Daha da önemlisi Suriyeli muhaliflerin Türkiye’ye olan güveni sarsılmıştı. Elbette en başta ABD’yi rahatsız eden bir gelişmeydi bu.

“MİT’le değil, devletle görüştük”

Hakan Fidan’ın PKK ile görüştüğü ve KCK ile bağlantılarından dolayı savcılığa çağırıldığı iddiaları üzerine, BDP’den ve PKK’den açıklamalar geldi.

PKK liderlerinden Murat Karayılan, “MİT ile değil devletle masaya oturup görüşme yaptıklarını” söyledi. Görüşmeye gelen heyetin devlet adına geldiğini, kimin MİT’çi kimin başka kurumdan olup olmadıklarını bilmediklerini, kendilerine böyle bir bildirim de yapılmadığını söyledi. Hakan Fidan’ı hedef alan operasyonun ise “diyalog sürecini tümüyle kapatma, bundan sonra kimseyle diyaloga yeltenmesini önlemeye dönük” olduğunu, bir gözdağı verme-yi amaçladıklarını belirtti.

BDP eş başkanı Selahattin Demirtaş ise, MİT görevlilerinin ifadeye çağrılmasına gerekçe gösterilen belgelerin polis tarafından Diyarbakır il binasına konulduğunu söyledi. Operasyon sırasında kendisi dahil partililerin orada bulunduğunu ve böyle bir belgenin olmadığını belirtti. Ayrıca Cizre’de yurdun yakılması, İstanbul’da molotofla halk otobüsünün yakılarak bir genç kızın ölmesi olaylarının MİT tarafından yapılmış olabileceğini ileri sürdü. MİT’in provokatif eylemler yaptırmış olabileceğini, ancak KCK’yı yönlendirdiklerine katılmadığını belirtti. MİT’le ilgili çıkartılan son yasanın, cinayet işlemeye gönderilen kişileri bile, yargıdan kurtarma yasası olduğunu söyleyerek, mecliste “barış komisyonu” oluşturma çağrısı yaptı.

Gülen Cemaati, İslami kesim içinde İran’a uzaklığı ile bilinen bir cemaattir. Fetullah Gülen’in yıllardır Amerika’da ikamet ettiği biliniyor. Bugüne dek dünyanın dört bir yanında açtığı okullar başta olmak üzere faaliyet yürüttüğü alanlarda, sırtını ABD’ye dayamıştır. Elbette ABD, bu desteğin karşılığını istiyor ve alıyor da. AKP’nin de ABD’nin desteği ile kurulduğu ve bu destek sayesinde 10 yıldır tek başına hükümet olabildiği, kimse için sır değil. Ancak 1 Mart tezkeresinde olduğu gibi, zaman zaman ABD’nin çıkarlarına ters düşen kararlar da bu hükümet döneminde alındı. Irak işgali dönemi boyunca ABD, Türkiye’den istediklerini tam olarak alamadı. O yıllarda AKP’den desteğini çekmeyi bile düşündükleri, dönemin AKP milletvekili Cüneyt Zapsu’nun ABD’ye giderek Erdoğan için, “sifonu çekmeyin, onu kullanın” dediği ortaya çıkmıştı. AKP’nin ABD ile ilişkileri, sonrasında da pürüzsüz gitmedi. Mavi Marmara olayıyla birlikte İsrail’le gerilen ilişkiler, Libya konusunda sonradan dönüş yapılırsa da Erdoğan’ın “NATO’nun Libya’da ne işi var” çıkışı, İran ile ilişkileri iyi tutmaya çalışmaları gibi sorunlar yaşandı, yaşanıyor.

Oysa ABD, Ortadoğu’da yürüttüğü paylaşım savaşında, Türkiye’nin tamamen ABD çıkarları doğrultusunda hareket etmesini istiyor. Son olarak Suriye ve İran meselesinde Türkiye’yi daha fazla bu sorunların içine çekiyor. Yeni pürüzler çıkarmasını da istemiyor.

AKP’nin Suriye ve İran konusunda temkinli davranması; Cemaatin ise, bu konuda Türkiye’nin daha atak bir politika izlemesinden yana olması, son aylarda gözle görülür bir hal alan çatışmanın ana nedenidir. Hatırlanacağı gibi, Fetullah Gülen, Mavi Marmara olayında da Türkiye’nin tutumunu eleştirmiş, Türkiye ile İsrail arasındaki ilişkilerin gerginleşmesine karşı çıkmıştı. Hakan Fidan’ın MİT müsteşarlığına getirilmesine karşı çıkan ülke de İsrail’dir. İsrail, Fidan’ı “İran’ın adamı” diye nitelemişti. Gülen Cemaati, MİT’in içinde Ergenekon kalıntılarının olduğunu iddia ediyor ve Hakan Fidan ekibini tasfiyeyi amaçlıyor. MİT mensupları hakkında ortaya atıkları savlar ve son olarak savcıların Fidan da dahil 5 MİT mensubunu sorguya çağırmaları, bununla bağlantılıdır.

* * *

AKP-Cemaat çekişmesi, ABD’nin Ortadoğu politikalarının bir uzantısıdır. Bu çekişme MİT olayında AKP’nin tutumuyla birlikte, bir süreliğine dondurulmuş olabilir. Nitekim Fetullah Gülen, Erdoğan’ın hastalığı vesilesiyle gönderdiği “geçmiş olsun” mesajında, hiç kimseye yapmadığı şekilde Erdoğan’a methiyeler düzerek ilişkileri düzeltme yoluna gitmiştir. Ancak bu çekişme, yeni biçimlerle devam edecektir. Türkiye’nin etrafında dönen emperyalist kavgaya olduğu sürece, iç çelişki ve çatlaqlar bitmez.

Erdoğan, bu raundu kazanmış görünmektedir. Fakat Erdoğan’ın kilitlendiği 2014’teki cumhurbaşkanlığı seçimi başta olmak üzere bu süreç, çok çatışmalı geçecektir. Bilindiği gibi Gülen Cemaati, Gül’ün cumhurbaşkanlığının uzatılmasından yana tutum almıştı. Erdoğan’ın yarı başkanlık sistemi ile cumhurbaşkanı olması, kolay olmayacaktır. Önümüzdeki iki yıl, gerek uluslararası ölçekte, gerekse ülke içinde büyük çalkantılara gebe.

Bu ülkede herkesi “vatan hainliği” ile suçlayanlar, gerçek “vatan haini”dirler. Belgelerin yayınlanan kısmı bile, “vatan hainliği”ni kimlerin nasıl yaptığını ortaya koyuyor.

Sendikalarımıza sahip çıkalım!

AKP Hükümeti, uzun bir süredir hazırlığını yaptığı, sendikaları daha da işlevsizleştirmeyi amaçlayan bir yasa tasarısı oluşturdu. "Toplu İş İlişkileri Kanunu Tasarısı" adıyla hazırlanan bu tasarı, meclis komisyonlarında görüşülmeye başladı.

Tasarı, sendikalara konulan barajların yanı sıra, grev hakkının gaspıyla da dikkatleri üzerine topladı. Sözde 12 Eylül'ün 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı TİS, Grev ve Lokavt Kanunu değiştirmek için hazırlandığı iddia edilen bu taslak, 12 Eylül'ün bu iki kanunu tek bir kanunda toplarken, zihniyet olarak hiçbir değişikliğin olmadığını ortaya koydu.

Tasarı, siyasi grev yasağını koruduğu gibi, genel grev, dayanışma ve hak grevlerini de yasaklıyor. 12 Eylül yasalarını aratacak maddeleri bile içeriyor. Örneğin "grev ve lokavt yapılamaz" denilen işkollarına, hava ulaşımı da eklenmiş. Grev esnasında patronlara faaliyetlerin yüzde 40'ını gerçekleştirme yetkisi veriyor. Keza grev ertelemelerinde Danıştay'a itirazı ortadan kaldırıp arabulucu olarak Yüksek Hakem Kurulu'nu koyuyor ve arabulucu da sorunu çözemezse, sendikanın yetkisi düşüyor.

Sendikalara yetki barajı

Bilindiği gibi, sendikaların üye sayısı bir süredir sendikaların başında "Demoklasın kılıcı" gibi sallanıyordu. Bu tasarı, sendikaların durumunu yeniden gündeme getirdi. Hükümetin Sosyal Güvenlik Kurumu'nun (SGK) rakamlarını esas alması, sendikaların durumunu daha kritik bir hale soktu. Sendikalar, bu kurumun bağlı olduğu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı (ÇSGB) başta olmak üzere, birçok kurumun açıkladığı toplam işçi rakamlarının birbirini tutmadığını, dahası aralarında devasa farkların bulunduğunu açıkladılar.

DİSK'in Araştırma Enstitüsü DİSK-AR, bu konuda yaptığı araştırma sonuçlarını Şubat ayında yayınladı. DİSK-AR'ın sunduğu verilere göre, kayıtlı işçi sayısı SGK'da 8 milyon 802 bin iken ÇSGB'de 5 milyon 434 bin! Yani 3 milyon aşkın bir fark söz konusu. Türkiye İstatistik Kurumu TÜİK'te ise bu rakam, 6 milyon 768 bin olarak saptanmış. Devletin üç ayrı resmi kurumunun birbirinden bu kadar aykırı sonuçlara varması, çok da şaşırtıcı değil aslında. Ve hükümet, SGK'nın şişirilmiş rakamlarını esas alıyor, çünkü bu işine geliyor. **Yeni yasa taslağı ile, sendikalara yüzde 3 barajını getiriyor, fakat bu baraj sendikalar açısından 12 Eylül'ün yüzde 10'luk barajından daha vahim sonuçlar doğuruyor.** DİSK-AR'ın yaptığı araştırma bu durumun sonuçlarını şöyle ortaya koyuyor:

"TBMM'ye gönderilen "toplular ilişkileri" yasa taslağında yer alan yüzde 3 barajı ile 5 milyon 70 işçi, yani tüm kayıtlı işçilerin yüzde 46'sı için Toplu İş Sözleşmesi (TİS) hayal haline gelirken, bu işçi-

Bugün de bütün sorunlu yapısına rağmen sendikalar, işçi sınıfının ve emekçi memurların en temel kitle örgütüdür. Ve diğer kitle örgütleri gibi aslında "devrim kaldırıcıları"dır. Ancak bu kendiliğinden olmaz. Bunun için sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin sendikalarda daha aktif çalışmaları gerekir. Devrimci işçiler-memurlar, sendika yönetimlerine gelmeli, hem devletin yasalarını hem de varolan sendikaların anti-demokratik işleyişini parçalayarak, sendikaları yeniden şmücadelenin okulu, devrimin kaldırıcıları haline getirebilmelidir.

lerin bulunduğu 6 işkolunda işçiler yetkili sendika bulamayacak. Rapora göre mevcutta yüzde 10 olan ve kamuoyuna yeni taslakta yüzde 3 olarak sunulan baraj, istatistik oyunları ile yüzde 24'e yükselecek. Mevcutta yetkili sendikalar bile bu nedenle yetkisiz kalacak."

Bunun nedeni sadece SGK'nın verileriyle hareket edilmesi değil, "sektör birleşmeleri nedeni ile kimi işkollarında barajın daha da yükseleceği" öngörüsü de bulunuyor.

Sonuç olarak sözkonusu taslak, çeşitlenen grev yasakları, yükselen barajları, Yüksek Hakem Kurulu gibi 12 Eylül'ün kurumlarını muhafazası, taşeron-güvencesiz çalışmanın bu kadar yaygın olduğu bir ülkede sendikal hakların sadece kayıtlı işçilerle sınırlanması gibi maddelerle, işçi sınıfının başta örgütlenme olmak üzere varolan kazanımlarını da yok eden bir taslaktır ve sınıfa dönük ciddi bir saldırıdır.

Sendika hakkına saldırı

AKP, sadece işçi sendikalarında değil, kamu emekçilerinin sendikalarında da bir yandan "yandaş sendika"lar yaratarak, bir yandan yeni yasa ve düzenlemeler çıkararak varolan sınırlı örgütlülüğü de dağıtma çabası içindedir. Böyle bir saldırı karşısında işçi ve memurların sendikalarına daha fazla sahip çıkmaları gerekmektedir. Bu sendikaların reformist ya da gerici-sarı sendikalar durumunda olması, onları sahiplenmeyi durdurmamalıdır. Sendikaları gerçekten sınıfın sendikası haline getirmek için mücadele edilmezse, ya iyice eriyip gidecekler, ya da tamamen egemen sınıfların aracı olacaklardır.

Varolan sendikaların durumu ortadadır. 20 mil-

yonu aşkın işçi varken, toplam sendikalı sayısı yüzde 1'i bulmaz. Kuşkusuz kayıtdışı çalışma, işkolu ve işyeri barajları, yetki sorunu vb. engeller bulunmaktadır. Ancak asıl mesele, sendika yönetimlerinin bu engelleri aşma iradesi ve çabasıdır. Burada görülen zayıflıktır. Öyle ki bırakalım kayıtdışı çalıştıran yerleri, kayıt altında olduğu halde birçok işyerinde sendika yoktur.

Oysa işçiler çok ağır çalışma koşulları altında en temel haklardan mahrum bir şekilde çalışmakta ve sendikalı olmak istemektedirler. Ancak bir yandan barajı aşacak sayıya ulaşma ve bunu olabildiğince gizli yürütme sorunu yaşarken, bir yandan da sendikalara güven sorunu yaşanmaktadır. Sendikalaşma aşamasında işten atıldıklarında sendikanın kendilerine sahip çıkıp çıkmayacağı konusunda kaygılıdırlar ve bunda da haksız sayılmazlar. **Sendikalı oldukları halde işten atılan işçilerin direnişlerine bile sahip çıkmayan birçok örnek yaşanmaktadır** çünkü. Bu yönleriyle sendikaların güven vermediği açıktır.

Fakat bu durum sendikalardan uzak durmayı getirmez, getirmemeli. Aksine işçiler sendikaları daha fazla zorlamak durumundadır. Varolan sendikaların içinde bulunduğu durumu değiştirmek, daha çok işçiyi üye yapmaktan; ama bununla da kalmayıp, onu değiştirip-dönüştürme bilincini ve kararlılığı ile sendikalara yüklenmeyi sağlamaktan geçiyor.

Bilindiği gibi sendikalar, parçalanmış ve birbirleriyle rekabet halinde olan işçilerin, güçlerini bir araya getirme çabasından kendiliğinden doğmuştur. **Doğduktan sonra da işçilerin ortak hareket etme odakları olmuş, sınıf mücadelesinin ilk okulları olma rolünü oynamıştır.** Sonrasında burjuvazi "işçi aristokratları" yaratarak onu kendi için en zararsız hale getirmeye çalışmışsa da, sendikaların işçi ve emekçiler açısından önemini ortadan kaldırmayı başaramamıştır.

Bugün de bütün sorunlu yapısına rağmen sendikalar, işçi sınıfının ve emekçi memurların en temel kitle örgütüdür. Ve diğer kitle örgütleri gibi aslında "devrim kaldırıcıları"dır. Ancak bu kendiliğinden olmaz. Bunun için sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin sendikalarda daha aktif çalışmaları gerekir. Devrimci işçiler-memurlar, sendika yönetimlerine gelmeli, hem devletin yasalarını hem de varolan sendikaların anti-demokratik işleyişini parçalayarak, sendikaları yeniden mücadelenin okulu, devrimin kaldırıcıları haline getirebilmelidir.

Sendikalara yönelik saldırıların iyice arttığı bir dönemde, komünist ve devrimci işçi ve emekçiler, Lenin'in "en gerici sendikalarda bile çalışma" ilkesine uygun biçimde sendikalara girmeli ve oraları dönüştürmeyi önlerine temel bir görev olarak koymalıdır. Aksi halde sınıfın yüzyılı aşkın süreyi bulan bu büyük kazanımı da yok olma tehlikesi yaşayacaktır.

DİSK Genel Kurulu Yapıldı

DİSK'in 14. Genel Kurulu, 10-12 Şubat tarihleri arasında İstanbul'da yapıldı. DİSK'in 45. kuruluş yıldönümünde gerçekleşen Genel Kurul, Grup Yorum'un 1 Mayıs ve Enternasyonal marşlarıyla başladı. Çeşitli partilerin ve kitle örgütlerinin yanı sıra uluslararası kurumlar da toplantıya katıldılar. Ayrıca bazı delegeler de söz aldı ve DİSK'in önemli eksikliklerine dikkat çektiler.

Genel Kurula damgasını vuran ise, direnişteki Maltepe Belediye işçilerinin CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nu protesto eden gösterileri oldu. Belediye yönetiminin direnişi karalamaya yönelik yayınladığı deklarasyonun altında imzası olan Genel İş İstanbul 2 nolu şube başkanı Nevzat Karataş da istifaya çağrıldı.

Yeni yönetim kurulunun bir ay kadar önce yapılan Başkanlar Kurulu toplantısında belirlendiği ve ortak bir liste ile çıktığı görüldü. Genel İş Başkanı Erol Ekinci DİSK'in yeni başkanı olurken, Birleşik Metal İş Başkanı Adnan Serdaroğlu, Genel Sekreterliğe getirildi. Listenin dışında yer alan Devrimci Sağlık İş Başkanı Arzu Çerkezoğlu, Genel Kurul'da adaylığını açıkladı ve ilk turda 198, ikinci turda 166 oy almasına karşın yönetime giremedi.

Dev-Sağlık İş'in yanı sıra Limter-İş, Bank-Sen gibi sendikalar, ağırlıklı olarak taşeron işçileri örgütlemekle karşı karşıya oldukları için 2'şer delege ile temsil edilebildiler. Ayrıca bu sendikalarda aidat sistemi tam oturmadiğinden, ekonomik olarak sendikaya destek olmadıkları söylendi. Ekonomik gücü gelişkin olan sendikaların yönetime seçildiği görüldü.

DİSK bünyesine katılmak isteyen Eneji-Sen, Dev Turizm İş ve Spor Sen'le ilgili kararın yeni seçilecek DİSK yönetimine bırakılması kararlaştırıldı.

Erol Ekinci başkanlığındaki DİSK'in, daha mücadeleci bir çizgi izleyeceğine dair umutlar olmakla birlikte, Genel Kurul'un sönük geçtiği izlenimi ağır basıyor.

Ekinci yaptığı konuşmanın sonunda *"bizi mahvetmek isteyen emperyalizme ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı sonuna kadar mücadele etme göreviyle karşı karşıyayız"* dedi. Gerek Ekinci gerekse Serdaroğlu, konuşmalarında DİSK'i daha ileri taşıma sözü verdiler.

Elbette mesele sadece yönetim değil, zihniyet değişikliğidir ve tabi ki bunun sınanacağı yer de pratiktir. Sendikalara dönük saldırıların arttığı bir dönemde DİSK'in sınıf mücadelesine katkısının artması, hem işçi sınıfı hem de devrim cephesi açısından kazanım olacaktır.

İstanbul İkitelli'de bulunan Hey Tekstil firmasında işçiler aylardır maaşlarını alamadan çalışırken bir de işçi kıyımı ile karşı karşıya kaldılar. Maaşlarının ödenmesi için 6 Şubat günü yemekhanede oturma eylemi yapmaya başlayan işçiler, 13 Şubat günü çoğunluğunu kadınların oluşturduğu 420 işçinin işten atıldığını öğrendiler. Bunun üzerine, işçiler hemen direnişe geçtiler.

Hey Tekstil firmasının patronu Aynur Bektaş, 2008 yılında sektöründe 'başarı öyküsü' olarak anlatılan bir kadın. TBMM'den üstün hizmet ödülü, İngiltere Kraliçesi'nden de onur ödülü almış. Kendisi GAP Kalkınma Platformu'nun ilk üyesi ayrıca TOBB Kadın Girişimci Kurulu Başkanı olarak da çalışıyor. Onun bütün bu başarısının, işgücü sömürsünden geldiği, işçilerden çaldıklarıyla bu kadar zenginleştiği çok açık.

Aynur Bektaş, 2007 yılında kurulan Hey Tekstil fabrikasında kuruluşunun 8. Yılında 100 milyon dolarlık ihracat yapmakla övünüyor. Tabi bunun nasıl bir sömürü üzerinden gerçekleştiğini anlatmıyor. Fabrikada üç yıl önce 1500 olan işçi sayısını

420'ye düşürerek üretime devam etmiş. İş yoğunluğu öylesine artmış ki, işçiler günde iki defa ile sınırlandırılan tuvalet molasını bile doğru düzgün kullanamaz olmuşlar. Öylesine bir baskı yaşamışlar ki, içtikleri suyun, tuvalette geçen sürenin hesabı yapılmış. Kimi zaman işi yetiştirmek için yemek molasından kesmişler, kimi zaman sabahlara kadar çalışmaya zorlanmışlar. Üstelik asgari ücretle çalışmaya devam ettikleri halde üç yıldır maaşlar da düzensizleşmiş. Bugün işten atılan işçiler kıdem ve ihbar tazminatlarını da alamıyorlar.

İşçiler, İkitelli'deki 212 Alışveriş Merkezi'nin arkasında bulunan fabrikalarının önünde her sabah mesaiye gelir gibi direnişe geçiyorlar. O gün neler yapacaklarını planlıyor, gelen ziyaretçilerle ilgileniyor ve direnişlerini zaferle taçlandırmak için eylemler yapıyorlar. Öğlen saatlerinde ve mesai bitiminde fabrika önüne sloganlarla yürüyüş yapıp haklarını istiyorlar. Fabrikanın çalıştığı diğer fabrikalarla irtibata geçmeye çalışıyorlar, ancak buradaki işçiler belki korkularından belki bilinçsizliklerinden, reddediyorlar.

Hey Tekstil işçilerini birçok kurum ziyaret ediyor. Devrimci ve ilerici güçlerin yanı sıra ci-var fabrikalarda çalışan işçiler ve emekçiler de işçileri yalnız bırakmıyorlar. Son olarak 24 Şubat'ta 'Devrimci 8 Mart Platformu'ndan bir ziyaret gerçekleştiren işçilere. 8 Mart'ın sınıfsal gerçekliğinden bahsedildi ve 8 Mart dünya emekçi adınlar gününde Hey Tekstil işçilerine de Devrimci 8 Mart Platformu saflarında yürüme çağrısı yapıldı.

Eskişehir'de KESK Bordro Yaktı

15 Şubatta saat 17.45'de Vardar İş Merkezi önünde toplanan KESK üyesi emekçiler, sloganlar eşliğinde Hamamyolu üzerinden Yapı Kredi önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. Basın açıklamasından sonra bordrolar yakılarak AKP hükümetinin emek düşmanı politikaları ve çıkarılmaya çalışılan sahte sendika yasası değişiklikleri protesto edildi.

Basın açıklamasında, KESK sözcüsü şunları söyledi: *"Geçtiğimiz ay sadece 2.68'lik enflasyon farkı ödenen 2 milyonu aşkın kamu emekçisi ve 1 milyon 800 bin emekli, bugün yine zamsız maaş almak zorunda kalmıştır. Maaşlarımıza ancak günlük bir simit almaya yetecek kadar 'enflasyon farkı zammı' yapan AKP iktidarı, yaptığı Anayasa değişikliğinin gereği olarak çıkarması gereken toplu sözleşme yasasını geçen 18 ayda hala Meclis'ten geçirmeyerek maaş zamlarımızı sürekli ertelemekte ve sonuçta milyonlarca kamu emekçisini ve ailelerini mağdur etmektedir."*

KESK Eskişehir şubesi, devletle işbirliği yaparak kendi üyelerini toz pembe tablolar çizerek kandırmaya çalışan sendikaları da teşhir etti. Basın bildirisini okuyan Ali Paşa ŞANLI şunları söyledi: *"Yandaş konfederasyon ve sendikaları buradan uyarıyoruz: Toplu Sözleşme hakkını aldık diyerek kamu emekçilerini kandırmaktan vazgeçin! Bu değirmene su taşıyan, 'kraldan çok kralcı' sendikalar geçmişte de vardı, bugün de maalesef var. Üyelik başvurusunda bulundukları uluslararası sendikalar tarafından 'yandaş' oldukları tescil edilerek üyelik başvuruları ret edilen yandaş konfederasyon yönetimleri, başta kendi üyeleri olmak üzere tüm kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlüklerinin önündeki en büyük engeldir... Buradan hükümetle içli dışlı ilişkisi tescillenen yandaş konfederasyona üye olan dürüst ve adalet duygusu zedelenmemiş kamu emekçilerine sesleniyoruz; İktidarın zulmü karşısında 'biat edenlerin' değil, mücadele edenlerin yanında yer almaya çağırıyoruz."*

Eylemde ayrıca, KESK üyelerinin gözaltına alınmaları ve KESK'in uğradığı baskılara da değinildi.

Örgütlenmedikçe köleliğe mahkumuz!

Dudulu civarında Uzak Çatı Sistem adlı bir fabrikada işe başladığımda, ağır çalışma koşullarına, sömürü sistemine, örgütsüzlüğün sonuçlarına, kısaca ücretli köleliğe hiç bu kadar şahit olmamıştım.

Metal işkoluna bağlı bu fabrikada, uzay çatı sistemlerinin profillerinin imalatı yapılıyor. Sadece Türkiye içine değil, yurtdışına da satış yapıyorlar. Fabrikanın sahibi, vicdansız, diktatör, emek düşmanı Ahmet Alaçam'dır. Toplam ne kadar işçisi olduğunu, bilmek zor. Çünkü şantiye işlerini, taşeron firmalar yürütüyor. Böyle olunca, çalışan sayısını da oldukça sınırlı tutuyorlar.

Fabrikanın içinde 120 civarında işçi çalışıyor. Bunların üçte biri, yurtdışından gelen (Türkmenistan, Özbekistan vb) kaçak genç işçiler. Kürt illerinden gelen Kürt işçiler de önemli bir sayıyı oluşturuyor. Geri kalanlar ise, civar yerlerden (Ümraniye, Sultanbeyli vb ilçelerden) Bunlar, servisle işe geliyorlar. Diğerleri ise, işyerinin içinde kurulan "işçi haraları" diyebileceğimiz mekanlarda kalıyorlar.

Fabrikada yabancı ve Kürt kökenli işçiler için yapılmış bir yatakhane, işçilerin tabiriyle koğuş var. Koğuştaki ranzalar, dağınık, biçimsiz ve pislik içinde. Her türlü temizlikten mahrum bırakıldığı için, son derece ağır bir kokusu var. Burada 60'a yakın kişi kalıyor. Banyo yerleri ise, oldukça sınırlı ve pislik içinde. Duş almak için saatlerce beklemek gerekiyor. Yurtdışından gelen işçiler, kendi memleketlerinde sanayi gelişmemiş olduğundan, Rusya ve Türkiye'ye çalışmaya geldiklerini söylüyorlar. Memleketlerinde aşırı zengin bir azınlık ile aşırı fakir bir toplumun bulunduğunu belirtiyorlar. Ailesinden, memleketlerinden uzakta ve bu ağır koşullarda yıllar boyunca çalıştıktan sonra, memleketlerine döndüklerinde de onları rahat bir hayat beklemiyor. Tıpkı Türk işçilerin Almanya'da çalışıp ülkeye geldikten kısa bir süre sonra ölmeleri, ya da zorlu yaşam koşullarının devam etmesi gibi... Sömürülen proletarya olunca, dili, ırkı fark etmiyor. Sömüren burjuvazi için de öyle...

Bir bütün olarak işçilerin çalışma ve sosyal hayatları içler acısı... Sabah 6.30 civarında kalkıp servisle işe yetişiliyor. Saat 8.00'de işe başlayıp akşam 21.00'e kadar çalışılıyor. 13 saatlik çalışmanın dışında, cumartesi ve pazar günleri de çalışma var. Aşırı yorgunluk, baskı ve korku altında, düşünmeye bile vakit bulunmayan bir çalışma hayatı...

Pislik ve pas içinde çalışılıyor. İş elbisesi ve gerekli teçhizatın yoksun, bazen bir sabunun bile bulunmadığı oluyor. İlgisizlik, vurdumduymazlık, hakaret ve küfürler altında üretim yapılıyor. Patronun işçiler üzerinde yarattığı korku, işi yetiştirememek korkusu, yanlış ve hatalı yapma endişesi, gerçekte daha fazla hatalı ürünün çıkmasına yol açıyor.

İşçilerin ücreti 600-650 civarında. Sürekli zorunlu mesai olduğundan bu rakam, bin, bin 200'ü buluyor. Kira, elektrik, su derken, geriye bir şey kalmıyor. Her işçinin bir aylık parası içeride kalıyor, verilmiyor. Maaş günü belli değil. Patronun ne zaman işine gelirse, o zaman veriliyor. Dayanılması güç olan bu çalışma koşullarında, kısa zamanda işi bırakanlar oluyor. Tabii hemen yerine yeni işçiler alınıyor. Bir ay içinde 15 kişinin işe girdiğine ve çıktığına şahit oldum. Kalıcı olanlar ise, yasadışı çalışan göçmen işçiler.

Bazen ücretlerde kesinti de yapılıyor. Bu kesintilerin nedenini anlayamayan işçiler, patrone çekindikleri için, soramıyorlar bile. Çoğu kaçak çalıştığı için, hiçbir haklarını arayamıyor. Hatta varolan hakları gaspedildiği halde ses çıkaramıyorlar. Örneğin fabrikada kalan işçiler için kahvaltı verilir. Servislerle gelen işçiler arasında kahvaltı yapamadan gelenler de, mesai başlamadan beş-on dakika içinde kahvaltılarını yaparlar. Kahvaltıda verilenler de, bir parça ekmek, çay, zeytin, ufak bir parça da peynir. Bazı sabahlar ise, sadece çorba. Patron, civar yerlerden gelen işçilerin bu kahvaltıdan yararlanmasını yasakladı. Buna karşı küçük de olsa bir tepki yükselmedi. Elbette bu durum, işçilerin bilinç ve örgütlenme düzeyinin durumuyla bağlantılı. Bundan cesaret alan vicdansız, emek düşmanı patron, işçilere hakaret ve küfürler yağıdırıyor.

Bu fabrikaya girdikten sonra, çok daha iyi anladım ki, bilinçlenmedikçe, örgütlenmedikçe, mücadele etmedikçe, köle olmaya mahkumuz. Korkularımızı ancak bilinçlenerek, birbirimize karşı güvensizliklerimizi yenerek aşabiliriz. Birleşerek, örgütlenerek, mücadele ederek zorlukların üstesinden gelebiliriz. Kurtuluşun başka yolu yok!

Bir PDD okuru

Adana'da iş cinayeti: 10 İŞÇİ ÖLDÜ!

Adana'nın Kozan ilçesindeki Ergenusağı köyünde Göksu Irmağı üzerinde Enerji-Sa tarafından yaptırılan barajın tünel kapağının patlamasının ardından 10 işçi sulara kapılarak yaşamını kaybetti.

İşçi katliamlarının yeni bir halkası olan bu olayda, önce Eyüp Altuntaş ve Cumali Değirmenci isimli işçilerin cesetlerine ulaşıldı, diğer işçileri arama çalışmaları ise devam ediyor. Daha önce de yaşanan birçok iş cinayetinde cesetlere yıllarca ulaşılamamıştı. Benzer bir durumun bu sefer de yaşanma ihtimali vardır.

Yaşanan her işçi ölümünün ardından "kaza" açıklamasını yapmayı adet edinen devlet ve patronlar, bu kez aynı rahatlıkla konuşamadılar. İşçilerin, işçi yakınlarının anlatımları ve belgeler, bunun göz göre göre işlenen bir cinayet olduğunu ortaya çıkardı. Barajın duvarlarının çatladığı ve patlayabileceği işçiler tarafından defalarca belirtilmişti. Buna rağmen önlem alınmamıştı. İşçilerin ölümlerinden sorumluydular. Maden ocaklarında yaşanan ölümlerde olduğu gibi burada aynı şeyi yapmış, katliama zemin hazırlamışlardı. Bunun üzerine iki kişiyi tutuklamak zorunda kaldılar

"Kader", "Takdir-i ilahi" diyerek olayı geçiştirmeye çalışanlar, bilimsel gerçekleri görmezlikten geldikleri gibi, insan hayatı başta olmak üzere, tüm canlıların hayatlarını hiçe sayarcasına HES inşaatlarına devam ediyor. Kapitalizmin aşırı kar hırsı, bu katliamların asıl sebebidir. Ve ancak, işçiler ve emekçilerin vereceği mücadeleyle bunların önüne geçilebilecektir.

Yaşanan son katliama DİSK ve KESK'e bağlı sendikalar yaptıkları basın açıklamasıyla tepki gösterirken, daha önceki yıllarda yaşanan katliamları hatırlattılar.

İşçi direnişlerinden...

* **Tekirdağ Çerkezköy'de kurulu olan Trexta TR fabrikasında** 17-18 Şubat tarihinde 8'i Deri-İş sendikasına üye olan 20 işçi işten atıldı. Ağustos 2011 tarihinden beri sendikalı işçilerden 33'ünü işten atan fabrika yönetiminin bu tavrına işçiler direnişe yanıt vererek fabrika önünde bekleyişlerini sürdürüyorlar. Iphone, Blackberry, Nokia, Apple gibi firmaların telefon aksesuarlarını üreten fabrikada büyük çoğunluğu kadın olan 600'den fazla işçi çalışıyor. İşçilerin tamamına yakını asgari ücretle çalıştırılırken, çalışma koşullarının ağırlığından kaynaklı işçiler Deri-İş sendikasında örgütlenmeye başlamışlardı. Uzun bir zamandır maaşlarını dahi parça parça alabildiklerini belirten işçiler, gece masailerinin yanı sıra haftasonları da çalışmaya zorlandıklarını anlatırlarken, büyük firmalara çalışmalarına rağmen paranın olmamasına "anlam" veremediklerini belirtiyorlar.

* **İstanbul Üniversitesi Çapa ve Cerrahpaşa Tıp Fakülteleri'nde** çalışan taşeron sağlık işçilerine işten atma saldırıları devam ediyor. Yıllardır sosyal hakları, iş güvenceleri, kıdem tazminatları gasp edilen ve işte atılan taşeron işçileri eylemlerle buna karşı duruyorlar. Son olarak ise 31 Ocak'ta Cerrahpaşa'da 8, Çapa'da 43 işçi hiçbir bilgi verilmeden işten atılırken, İÜ Rektör yardımcısı 400 civarında işçinin daha işten atılacağını açıkladı. İşçiler, kendilerine 4D statüsünün verilmesini talep ediyorlar. 22 Şubat'ta bilgilendirme çadırları açan işçiler, bir günlük de uyarı grevi örgütlediler. Greve, doktorlar ve diğer sağlık personeli de destek verdi.

* **Maltepe Taşeron işçileri** taleplerini duyurmak için Ankara'ya yürüyüş başlattı. CHP Genel Merkezi önünde sonlandırılacak yürüyüş 17 Şubat'ta Maltepe Belediyesi önünden başlarken, işçiler geçtikleri illerde güncel konularla ilgili basın açıklamaları ve yürüyüşler örgütüyorlar. Gebze, İzmit, Sakarya, Düzce ve Bolu'da basın açıklamaları gerçekleştiren işçiler, taleplerini görmezden gelen CHP'li Maltepe Belediyesi'nin yanı sıra "taşeron köleliktir" diyerek kitleleri kandıran CHP'yi de protesto ediyorlar. Aralık ayı içinde işten atılan işçilere, süreç içinde polis ve zabıta saldırıları gerçekleştirilirken, Maltepe belediyesi'nde örgütlü olan Genel-İş ve Belediye-İş sendika yöneticileri de destek vermemişlerdi.

Yasemin Karadağ serbest bırakılsın! HASTA TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Bakırköy Hapishanesi'nde tutsak olan kronik böbrek yetmezliği hastası Yasemin Karadağ'ın serbest bırakılması için Taksim'de 26 Şubat'ta yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı. TAYAD ve Halk Cephesi'nin çağrısıyla bir araya gelen PDD, EHP, KESK, TKP, EÖC, ÇHD ve DSİP'in örgütlediği eylem, saat 19.00'da Galatasaray Lisesi'nin önünde toplanılmasıyla başladı. Eylemde "Yasemin Karadağ'a özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartı açılırken, aynı talepleri içeren dövizler taşındı. Sloganlarla Taksim meydanına yürüyen kitle, yürüyüş sırasında kısa süreli bir oturma eylemi gerçekleştirdi.

Yasemin Karadağ, tutuklanmadan kısa bir süre önce böbrek yetmezliğinin yol açtığı yüksek tansiyona bağlı damarlarında oluşan baloncukların patlamasıyla beyin kanaması geçirmiş, aylarca yatağa bağlı kalmıştı.

TAYAD 27 Şubat'ta Bakırköy Hapishanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Burada açıklama yapan Hüseyin Kaşıkır, Güler Zere'nin, "ölümün kıyısında beni tahliye ettiler" sözlerini hatırlatarak, şimdi de Yasemin Karadağ'ın cezaevinde ölümüne mahkum edildiğini belirtti. Kaşıkır, "12 yılda 2 bine yakın tutuklu ve hükümlü hayatını kaybetti. Tecridin bir canımızı daha almasına izin vermeyeceğiz" dedi.

Yasemin Karadağ'ın avukatı Barkın Timtik ise, Karadağ'ın 42 yaşında ve 42 kilo olduğunu, ihtiyaçlarını kendi başına gidermek-

te zorlandığını söyledi. Mahkemelerin, "kaçma şüphesi"ne dayanarak tahliye etmediğini kaydeden Avukat Timtik, "Onun buna gücü yok" dedi.

Yasemin Karadağ, bir mektubunda sağlık durumunu ve yaşadıklarını şöyle anlatıyor:

"Tek böbrekliyim, böbreğimin birini gençlik yıllarımda kaybettim. Kalan böbrek de yüzde 18 çalışıyor. ...Hapishane koşullarında sağlığımı uygun diyet yapamıyorum. Böbreğin süzemediği zararlı maddeler kemiklerde birikiyor. En ufak bir çarpma, burkulmada kırılabilir. Ben bunları öğrenene kadar hapishaneden hastaneye gidişte iki kez saldırıya uğradım. Yerlerde sürüklen-dim ve işkenceyi doktor sadece izledi..."

Yasemin Karadağ'ın durumu bu kadar ciddi iken, 28 Şubat'ta görülen son duruşmasında yine tahliye edilmedi. Devletin devrimci tutsakları katletmek için elinden geleni yaptığı bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Tecrit politikası, tutsakları hasta etme, hastaları da ölümüne sürüklemeye politikası olarak işlemeye devam ediyor. Tutsakların revire çıkması, hastaneye gitmesi ve tedavi olması adeta imkânsız hale getirilmiş durumda. İnsani olmayan koşullarda, kelepçeler açılmadan muayene ve tedavi dayatılmasına karşı gelen tutsaklar, tedavi edilmeden hapishaneye geri götürülüyor.

Onurlu bir kavganın sonucunda tutsak düşen hasta tutsaklarımızın tecrit koşullarında öldürülmesine izin vermeyelim!

ABD Konsolosluğu'na yürüyüş

Nato ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik, Türkiye'nin NATO'ya girişinin 60. yılında Amerika Konsolosluğu'na yürüdü. 18 Şubat'ta gerçekleştirilen yürüyüşe kadar kampanya yürüten Birlik, Taksim, Kadıköy, Bakırköy, Avcılar, Mecidiyeköy, Kartal ve Eminönü'nde ajitasyonlu bildiri dağıtımlarının yanı sıra, semtlerde ve merkezlerde afişleme çalışmaları yaptı.

18 Şubat'ta, saat 16.00'da İstinye Park AVM önünde toplanan birlik bileşenleri, buradan kortejler oluşturdular ve yürüyüşe geçtiler. Kurumların kendi flamalarını ve dövizlerini açtığı yürüyüşte yol trafiğe kapatıldı. 2 kilometrelik yol boyunca "NATO'dan çıkılsın emperyalist üsler dağıtılsın", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Arabalardan geçenlerin de kornalarıyla destek verdiği eylemde, Amerika Konsolosluğu önünde açıklama yapıldı.

Açıklamada Türkiye'nin NATO'ya girmesinin bedeli olarak Kore'ye asker gönderdiği, girdiği andan itibaren NATO'nun tüm katliamlarında aktif bir rol üstlendiği belirtildi. Ayrıca, günümüzde de Suriye ve İran halklarının hedef tahtasına çekildiği ve Türkiye devletinin burada aktif bir rol oynadığı, NATO'nun merkez üslerinden birinin İzmir'de konuşlanacağı, Malatya Kürecik'te yapılan füze kalkanının Ortadoğu halklarının kanını dökeceğine değinildi. Basın açıklamasından sonra kortejler oluşturularak Poligon meydanına kadar sloganlarla yüründü ve eylem tamamlandı.

Ali Yıldız Gazi'de defnedildi

11 Nisan 1997'de Dersim'de girdiği çatışmada katledilen DHKP-C gerillası Ali Yıldız'ın bedeni, Çemişgezek'teki toplu mezarda ortaya çıkartıldıktan sonra, 25 Şubat'ta Gazi mezarlığına defnedildi. Cenaze adli tıp kurumundan alındıktan sonra önce Örnektepe'deki ailesinin evine ardından da Gazi Cemevi'ne getirildi. Halk Cephesi ve TAYAD tarafından düzenlenen cenaze töreninde Ali Yıldız'ın tabutuna DHKP-C flaması sarıldı. Gazi ana caddesi kızıl bayraklarla süslenirken, cenazeye binlerce kişi katıldı. Mezarlıkta ise TAYAD adına yapılan konuşmada Ali Yıldız'a uzun süren bir mücadeleyle ulaşıldığı kaydedilirken, sırada katillerin yargılanması olduğunu belirtti. Yürüyüşe ve törene devrimci ve ilerici kurumlar da katılarak destek verdiler.

Ali Yıldız'ın 18 gerillayla birlikte gömüldüğü toplu mezar, Halk Cephesi ve TAYAD tarafından yürütülen uzun süreli ve ısrarlı eylemliliklerden sonra açığa çıkarılmıştı. Ali Yıldız'ın ağabeyi Hüsnü Yıldız 11 Haziran'da açlık grevine başlamış ve grevi 45. günden sonra ölüm orucuna çevirmişti.

Son günlerde, nereye kazma kürek değse toplu mezarın fişkırması bir tesadüf değil. Diyarbakır'da JİTEM'in bulunduğu alanda her an yeni cesetlere ulaşıyor.

Ali Yıldız'ın yoldaşları tarafından alınması, bu mücadelenin uzun erimli ve ısrarlı bir mücadeleyle olacağını gösterdi. Toplu mezarların açığa çıkartılması oldukça önemli ama onun kadar önemli olan bir şey daha var ki, katliamlardan sorumlu devletin hesap vermesi. Bunun için tüm devrimci, ilerici güçler mücadeleyi birlikte örebilmelidir.

Yasemin Çiftçi ölümsüzdür!

MLKP Militanı Yasemin Çiftçi 9 Şubat'ta Sancaktepe'de bir eylem hazırlığı sırasında bombanın teknik bir aksaklıktan patlaması sonucu ölümsüzleşti.

Lise dönemlerinde mücadeleye atılan ve gençlik çalışması içinde yer alan Yasemin Çiftçi 23 yaşındaydı. Militan özellikleri ile öne çıkan Yasemin, parti içinde özellikle askeri alanda konumlanmak istemiş, partide kadınların bu yönde gelişiminin önemine sürekli vurgu yapmıştı.

Ölümünün ardından 1 Mayıs Mahallesi'nde yürüyüş düzenleyen devrimci kurumlar anma gerçekleştirdi. Adana'ya ailesi tarafından gömülen Çiftçi'nin mezarı başında ESP'nin örgütlediği anma 14 Şubat'ta yapıldı. Anmaya ilerici ve devrimci kurumlar da destek verdi.

MLKP militanları da çeşitli semtlerde korsan gösteriler düzenleyerek Çiftçi'yi andılar.

Futbolda şike soruşturmasında top ortada

Futbolda şike davası yeni gelişmelerle devam ediyor. 3 Temmuz'da başlatılan operasyonlarda Fenerbahçe Başkanı Aziz Yıldırım başta olmak üzere birçok kulübün başkanı, yöneticisi, teknik direktörü ve futbolcusu, toplam 93 kişi gözaltına alınmıştı. İddianamenin hazırlandığı 3 Aralık'a kadar 30'un üzerinde kişi tutuklandı. "Sportif şike cezalarını" verecek olan Türkiye Futbol Federasyonu (TFF) yönetim kurulu üyelerinden ve başkan yardımcısı olan Göksele Gümüşdağ da ifadesi alınanlar arasındaydı.

3 Aralık'a kadar gazetelerde ve televizyon kanallarında bu operasyon çeşitli yönleriyle konuşuldu, tartışıldı. Hapishanede bulunan Aziz Yıldırım da yaptığı açıklamalar da "gündeme damgasını" vurdu. İddianame ortaya çıkınca, TFF orta sahayı kapladı. Aldığı hiçbir kararın arkasında duramayan TFF, Kulüpler Birliği'nin dayatmalarına boyun eğip küme düşmenin kaldırılması için girişimlere başladı. İddianamede adı geçen kulüp başkanları ve yöneticileri hummalı bir şekilde Meclis'i aşındırırken, Aziz Yıldırım, Metris'ten "biz böyle bir değişiklik istemiyoruz" diyerek karşı çıktı. Oysa Fenerbahçe yöneticileri, sonradan ortaya çıkan belgelerden anlaşıyordu ki, yasanın değişmesi için yürütülen faaliyetin içindeydiler. AKP Hükümeti de dahil Kulüpler Birliği "bir defalığına mahsus" diyerek kanunu hazırladılar. Ancak kamuoyundan gelen yoğun baskılar sonucu Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, "toplum vicdanını yaralar" gerekçesiyle yasayı veto etti ve kavgalar yeniden alevlendi.

Aziz Yıldırım, "ben yanarsam herkesi yakarım" tehditlerini içeren deklarasyonlar yayınlamaya, flaş haber olmaya devam ediyordu. Ortaya çıkan tapeler, "spor" diye sunulanın aslında çıkardan başka bir şey olmadığını gösteriyordu. Bunlara imza atanların federasyon yönetimlerinde, kulüp yönetimlerinde yer alan kişiler olması, "nasıl bir temizlik" olacağını sorgutuyordu. İddianamenin hazırlanmasının hemen ardından Serdar Adalı, Tayfur Havutçu ve futbolcuların da aralarında bulunduğu 7 kişi tahliye oldu. Tahliye olanlar "aklanmışcasına" beyanlatlar vermeye başladılar. Oysa sadece tahliye olmuşlar, bu faaliyetlerdeki sorumluluklarının hesabını vermemişlerdi.

Şike operasyonundan birkaç gün önce TFF'de göreve getirilen Mehmet Ali Aydınlar başkanlığındaki yönetim, tutarsızlıklarıyla sürece damgasını vurdu. "Kesinlikle değişmeyecek" dedikleri şike yasasında değişiklik yapmak için 26 Ocak'ta Genel Kurul kararı aldılar. Şike soruşturmasından itibaren Fenerbahçe yöneticileriyle pazarlığa oturduğu açığa çıkan Aydınlar, "tarihe Fenerbahçe'yi düşüren başkan olarak geçmek istemiyorum" diyerek, bir yandan isteksizliğini dile getiriyor, diğer yandan da "ateşten gömlek giydiklerini" belirtiyordu. 26 Ocak'taki Genel Kurulda, bu değişiklik, ağırlıklı olarak Süper Lig dışındaki birkaç takım ve alt liglerdeki takımların oylarıyla reddedildi. Mehmet Ali Aydınlar, Lütfi Arıboğan ve Göksele Gümüşdağ 31 Ocak'ta istifa etmek zorunda kaldılar. Mehmet Ali Aydınlar, yaptığı açıklamalarda arkadan hançerlendiğini iddia ederek, yapılan pazarlıkları ortaya serdi.

Şike davası 14 Şubat'ta Silivri'de başladı ve aylardır beklenen savunmalar alınmaya başladı. En çok da Aziz Yıldırım'ın savunması merak ediliyordu. Aziz Yıldırım, "örgüt yöneticiliğiyle" suçlanıyor, 7 maçta şike ya da teşvik suçu işlediği gerekçesiyle 38 yıldan 151 yıla hapis cezası isteniyordu. Ve Yıldırım, mahkeme öncesi, savunmasında önemli açıklamalar yapacağını söylemiş, taraftarları duruşmaya çağır-

mıştı.

Silivri'de başlayan ve Çağlayan Adliyesi'ne taşınan davalardaki savunmalardan sonra, 24 Şubat'ta 8 kişi tahliye edildi. Savunmasını siyasi bir içeriğe oturtan Aziz Yıldırım'ın tahliye edilmemesi üzerine Çağlayan Adliyesi önünde Fenerbahçeli taraftarlar polisle çatıştı. Aziz Yıldırım savunmasında amacın şike olmadığını, tam tersine Fethullah Gülen'in bir hamlesi olduğunu vurguladı. İddianamede adı geçen olaylarla ilgili "suçsuz" olduğunu söylemesine rağmen, bunları çürütmek yerine Galatasaray, Beşiktaş ve Trabzonspor'u suçlayan bir hat kurdu. Siyasi ve ajitatif bir dil kullanan Aziz Yıldırım'ın açıklamaları hala devam ederken, UEFA ve FIFA'nın bu süreçle ilgili yapmış olduğu açıklamalar da TFF'nin hangi kirli pazarlıklar içinde olduğunu belgelemiş oluyordu.

Mehmet Ali Aydınlar'ın istifa etmesinden sonra, 27 Şubat'ta Federasyon'un Genel Kurulu yapıldı. Kürşat Tüzmen, Ata Aksu ve Yıldırım Demirören'in de aralarında bulunduğu 21 adayla başlayan yarış sonunda, tek aday olarak Yıldırım Demirören kaldı ve başkanlığa seçildi. Başkanlığa aday olurken, Beşiktaş Başkanlığı'ndan istifa eden Yıldırım Demirören, "Beşiktaş'ın bana olan burcunu hibe ediyorum ama bundan sonraki başkanlar ve yöneticiler de hibe edecek" diyerek pazarlıkla gittiğini kanıtlıyordu. Kulüpler üzerinden kazandıkları milyonlarca doların hiç adı bile geçmezken, "küme düşmenin olmayacağını gerekirse ligin 22 takımla oynayacağını" belirtti. Yani onlar için asıl olan kirliliğin temizlenmesi değil, karlarına halel gelmemesiydi. Federasyonla yapılan pazarlıklara Lig Tv yöneticilerinin ne amaçla katıldığına dair herhangi bir açıklama yoktu. Takım sayısının çoğalması demek, Lig Tv'nin daha çok para kazanması demektir. Bunun için feda edecekleri şey ise, Türkiye'den takımların bir müddet Avrupa'ya gitmemesi olacaktı. Sözde hepsi UEFA ve FIFA'ya görüşerek bu kararları alıyordu. Fakat ne hikmetse o taraftan yapılan hiçbir açıklama, onları doğrulamıyordu.

Son aşamada bir pat durumunun ortaya çıktığı görülüyor. Aziz Yıldırım ve AKP arasında cereyan eden ve bir düelloya dönen

süreç bir kez daha gösterdi ki, klikler arası çatışmalar, her alanda cereyan ediyor. AKP hükümeti şike dosyasını Ergenekon'la bağlamaya çalışırken, Aziz Yıldırım doğrudan Fettullah Gülen'i hedefleyen açıklamalar yapıyor. Federasyon Başkanlığı yarışında aday olan eski Devlet Bakanı Kürşat Tüzmen'in geri çekilmiş olması da, aslında Aziz Yıldırım'ın bu süreçten başarılı çıktığını gösteriyor.

Kulüpler arasında sağlanan zoraki birlikteliğin ne kadar süreceği ise soru işareti. Her kötü gidişten sonra "yeni başlangıç"lar yapmaya alışık yöneticiler, temiz futbol isteyen gerçek "taraftarlar"ın özlemini yerine getirmeyeceklerdir. Sistemin kirliliği, bu kirliliği her alana bulaştırdığı bir durumda, bunun imkanı da yoktur. Bu kirlenmişlik ancak sistemi toptan yok edilmesiyle mümkün olacaktır.

Şerzan Kurt'un duruşması yapıldı

Muğla Üniversitesi öğrencisi Şerzan Kurt, 12 Mayıs 2010 tarihindeki faşist saldırının ardından çıkan çatışma sırasında, polis memuru Gültekin Şahin tarafından vurulmuştu. Kurt, 9 Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 25 Mayıs günü hayatını kaybetmişti.

Polis Gültekin Şahin, kamuoyu baskısı sonucu olaydan 5 gün sonra tutuklanmıştı. Şahin hakkında Muğla Ağır Ceza Mahkemesi'nde 'olası kasıtlı nitelikli adam öldürme' suçundan dava açıldı. Mahkeme, güvenlik nedeniyle davanın Eskişehir'de görülmesine karar verdi.

Şerzan Kurt'un avukatı Mustafa Rollas, duruşmada yaptığı savunmada, sanığın hedef gözeterek kasten öldürme olayını işlediğini ifade ederek şöyle konuştu: "Olay yerinin görüntülerinde açık olarak Gültekin Şahin'in ateş ettiği bellidir. Karşı tarafın beyanlarında Şerzan Kurt'un kendi içlerinden birisi tarafından öldürüldüğü yönündeki ifadelerini kabul etmiyoruz. Olayın meydana geldiği yer çıkmaz sokaktır. İçlerinden birisi yapmış olsa çıkmaz sokaktan kaçma ihtimali yoktur. Olay yerinde keşif yapılsın. Sanık hedef gözeterek ateş etmiştir."

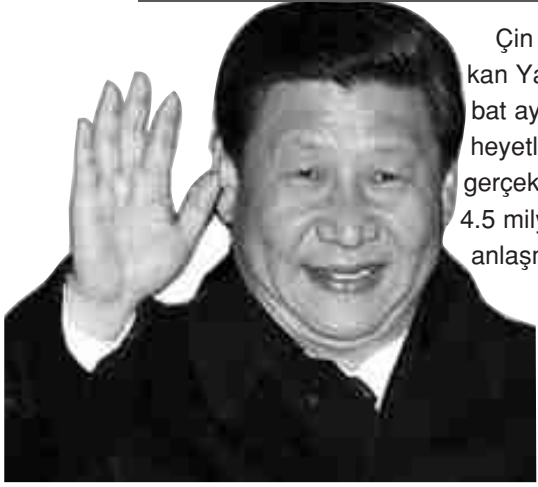
Şahin'in avukatı Erol Halka ise, "Polis böyle toplumsal olayda biber gazı sıkmayıp, havaya ateş açmayacak da gruba çiçek mi atacak?" diyerek hem suçu itiraf etmiş, hem de büyük bir skandala imza atmış oldu. Polis amirlerinin mahkemede, "Gaz ve silah kullanmaları yönünde talimat vermedik" beyanlarına rağmen, kitleye ateş açmanın avukatın gözündeki ne kadar meşru olduğunu da ortaya koydu.

Şerzan'ın ölümüyle ilgili devlet kurumundan gelen raporda açıkça bedenine isabet eden kurşundan öldürüldüğü tespit edilmesine rağmen polis avukatlarının hala "başına sopayla vurularak öldürülmüş olabilir" şeklinde beyanlarda bulunmaları da, asılsız iddialarla mahkemeyi oyalamaya çalıştıklarını gösteriyor.

Raporlarının beklenilmesi için tekrar duruşmalar ertelenerek olay soğutulmaya, sanık ve avukatları tarafından ısrarla Şerzan'ın sokakta polis kurşunuyla öldürülmesi "AMA"lı cümlelerle meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Şerzan'ın KCK üyesi olduğu iddiası ise daha önce de yürüyüşlere, basın açıklamalarına katılmış olmasına dayandırılıyor ve bunu öne çıkararak polis kurşunuyla öldürülmesini normalleştirmeye çalışıyorlar.

Mahkeme; Şerzan Kurt'un olay günü giydiği kıyafetlerinin ve vücuduna girip çıkan mermi çekirdeği ile ilgili raporun gelmesinin beklenmesi için duruşmayı 6 Nisan 2012 tarihine ertelerken, polis Gültekin Şahin'in tahliye talebini kabul etmeyerek tutukluluk halinin devamına karar verdi.

Çin ziyareti ne amaçlıyor

Çin Halk Cumhuriyeti Başkan Yardımcısı Şi Cinping, Şubat ayı ortasında, 100 kişilik heyetle, Türkiye'ye bir ziyaret gerçekleştirdi. Ziyaret sırasında 4.5 milyar dolarlık önemli ticari anlaşmalar imzalandı.

Cinping, Türkiye ile ilişkilerin sürekli gelişmekte olduğunu ve bugün en gelişkin dönemini yaşadığını söyledi. İki ülke arasında ticaret hacmi,

2002 yılında yaklaşık 1 milyar dolar civarında iken, 2011 sonunda 24 milyar dolara çıktı. Ancak bu ilişkiden asıl karlı çıkan Çin oluyor. Çünkü bu ticaret hacminin sadece yüzde 10'u Türkiye'den Çin'e giden bölümü oluştururken, Çin'in Türkiye'ye ihracat ve yatırımları, yüzde 90'ı oluşturuyor.

2011 yılında ilk defa bir Çin bankası Türkiye'de şube açtı. Çinli müteahhitlik firmalarının Türkiye'de 10 milyar doları aşkın sözleşmeleri var. Ankara-İstanbul hızlı tren çalışmasında Çinli firmalar da yer alıyor.

Türkiye nükleer enerji konusunda Çin'den yardım almak, Çin'in katkısıyla bir nükleer santral kurmak istiyor. Rusya ile zaten bir nükleer santral projesi var, ikinci santralin Çin tarafından yapılmasını istiyor.

Çin, aslında Türkiye ile olan ilişkileri "güvenilmez" olarak tanımlıyor. Türkiye ile ticareti birçok Afrika ya da Ortadoğu ülkesinden daha geride. Çin'in bölgesel ittifak örgütü olan Şanghay İşbirliği Örgütü'ne Türkiye girmek için başvuru yaptığı, en fazla karşı çıkan ülke Çin olmuştu. Keza siyasal ilişkilerini de belli sınırlarda tutuyor. Bunda en büyük etken, Türkiye'de burjuvazinin son dönemde giderek artan biçimde ABD'nin savaş politikalarına entegre olması. Türkiye'deki "Ergenekon" operasyonunun da gerçekte Rusya ve Çin ile ilişkileri geliştirmek isteyen "Avrasyacılar"a karşı yapıldığı bilinen ve Çin tarafından da yakından takip edilen bir durum.

Bütün bunlara rağmen, Çin bu ziyareti gerçekleştirerek ekonomik ilişkileri belli bir düzeyde tutmak istiyor. Çünkü ekonomik ilişkilerin güçlenmesi, bağımlılık ilişkilerini de güçlendirecektir. İlişkiden asıl yararlanan tarafın Çin olması da elbette ki tercihi. Diğer taraftan Türkiye açısından nükleer enerji büyük bir önem taşıyor. Bu konuda Batılı emperyalist ülkelerden yeterince kaynak ve destek alamıyor. Rusya ve Çin'in, İran, Pakistan gibi ülkelerde nükleer santral kurmasına ve nükleer silah üretmesine önayak olduğu için, Türkiye de bundan faydalanmak istiyor.

Tam da Suriye'ye yönelik tehditlerin arttığı bir dönemde, Çin'in bu ziyareti ve örtük bazı vaatleri, Türkiye için büyük bir önem taşıyor. Ziyaretten birkaç gün sonra gerçekleştirilen "Suriye'nin dostları" toplantısında, Türkiye'nin "müdahale öncesi çözüm seçenekleri"ni tartışması anlamlı. Keza Türkiye'nin, Suriye'ye dönük silah ambargosunu deldiği yolundaki iddialar da var.

Türkiye bugün ABD'nin savaş politikalarının vurucu gücü gibi hareket ediyor. Ancak manevra olanaklarını da hep yedekte tutuyor. Çin ve Rusya ile ilişkilerini tamamen koparıp atmıyor. ABD'nin başarısızlığı ihtimaline karşılık, bu ülkelerle de temas noktalarını korumak, özellikle nükleer silah üretimi konusunda faydalanmak istiyor. Ortadoğu'da savaş hazırlıklarının giderek güçlendiği günlerde, Çin'den yapılan bu beklenmedik ziyarete, bir de bu yönüyle bakmak gerekiyor.

Suriye'de muhalefete darbe

Suriye'de, Şubat ayının son günlerinde ordu, Humus'a girdi. Muhalefetin merkezi durumdaki Humus, Esad'ın ordusu tarafından kontrol altına alındı. Ölü ve yaralı sayısı bilinmiyor, ama son gelen haberler, muhalefetin dağıldığını, direnişlerinin kırıldığını gösteriyor.

Oysa daha birkaç gün öncesinde, 24 Şubat'ta, Tunus'ta "Suriye'nin dostları" toplantısı yapılmış ve ABD başkanlığındaki Batılı emperyalist ülkeler, Suriye'deki muhalefeti desteklerini ilan etmişlerdi. Toplantıda Suriye Ulusal Konseyi, "Suriyelilerin meşru temsilcisi" olarak tanınmış, ülkeye insani yardım ulaştırılması için bir yardım fonu kurulması ve Esad yönetimine, insani yardımın geçmesi için "izin ver" çağrısı yapılması kararı çıkmıştı. Bu toplantıyla Suriye Ulusal Konseyi, uluslararası meşruiyet kazanmıştı.

Aslında Suriyeli muhalifler, bundan çok daha fazlasını istiyorlardı. Öncelikle askeri seçeneğin devreye sokulmasını, yani emperyalist ülkelerin Suriye'ye bombardımana başlamasını, "Özgür Suriye Ordusu" adlı muhalif gücün silahlandırılmasını ve "insani yardım koridoru" açılmasını talep ediyorlardı. Bu talepler kabul edilmedi. Emperyalistler ne kendileri doğrudan savaşa girmeyi, ne de muhalefeti açıktan silahlandırmayı kabul etmediler. Muhalefete silah yardımlarını örtük ve gizlice yapmayı sürdürdüler. Silahlı uluslararası birlikler tarafından korunan bir "insani yardım koridoru" ise, en başta Sınır Tanımayan Hekimler" tarafından, "silahlı koruma karşı tarafın silahlı saldırısına neden olur" gerekçesiyle kabul edilmedi.

Sonuçta muhalifler, istedikleri emperyalist müdahaleyi alamadılar da, siyasi desteği ve uluslararası meşruiyeti kazanmış oldular. Emperyalistler, şu anda daha ileri gitmeyi düşünmüyorlar. Buna en büyük engel, Rusya ve Çin'in vetosu. BM, iki hafta kadar önce Esad'ın iktidarı bırakması gerektiğini söyleyen bir kararı oylamış, Suriye ve Çin bunu veto etmişlerdi.

Rusya Suriye'ye olan desteğini açıktan sürdürüyor. Son aylarda Rusya'dan birçok üst düzey yetkili Suriye'yi ziyaret etti, Esad'la görüşmeler yaparak bu desteği gösterdi. Keza Rus donanmasından askeri gemiler, Suriye'nin Tartus ve Lazkiye limanlarına demirleyerek Suriye'ye olası bir saldırıda Rusya'nın savaşa doğrudan müdahil olacağını göstermiş oldular.

Çin ise desteğini daha örtük olarak sürdürüyor. Esad yönetimine uygulanan silah ambargosunu, Türkiye üzerinden gönderdiği silah sevkiyatıyla deliyor.

İran da bir taraftan Kızıldeniz üzerinden Akdeniz'e gönderdiği askeri gemileriyle, diğer taraftan büyük bir reklam kampanyasıyla duyurduğu nükleer yakıt üretim tesisiyle, ABD'nin saldırılarına karşılık verme gücü ve hazırlığı olduğunu göstermiş oluyor.

Bugün Suriye, emperyalist ülkelerin ajan ve silahlı kuvvetlerinin cirit attığı bir ülkeye dönüşmüş durumda. Rusya, Suriye'de İngiliz ve Katar askerlerinin, Türkiye'den giren silahlandırılmış grupların, Suriye hükümetine karşı operasyonlar düzenlediğini iddia ediyor. 40 kadar MİT ajanının Suriye'de gizli faaliyet içindeyken yakalanıp, Suriyeli muhalif komutanlar karşılığında Türkiye'ye teslim edildiği de geçtiğimiz günlerde basında yer almıştı. Diğer taraftan İran kontrolündeki Hizbullah askerleri ve Şii gruplar, Rusya, Çin ve İran silahlarıyla donanmış olarak muhaliflere dönük saldırılar düzenliyorlar.

ABD, Libya'da işbirlikçilerini savaş hattına sürerek ve içte bir muhalefet örgütleyerek Kaddafi'yi devirmeyi başarmıştı. Suriye'de de aynı yöntemi uygulamak istedi. Ancak Libya'da yaşananlar, Esad'ın arkasındaki emperyalist güçler için de önemli bir ders oldu. Bir taraftan Libya halkının yaşadığı vahşet üzerinden Suriye halkının desteğini kazandılar, diğer taraftan, silahlı kuvvetleri devreye sokarak muhalefeti baskı ve şiddetle yenilgiye uğrattılar. Muhalefetin, Suriye halkının gerçek talep ve tepkilerinden ziyade, ABD'nin bilinçli kışkırtmasıyla oluşması, Esad yönetiminin işini kolaylaştıran bir etken oldu. Mu-

halefetin arkasındaki kitle desteği hızla azaldı, kendi başına Esad'a karşı çıkacak bir güce asla ulaşamadı, arkasındaki Batılı emperyalist destek de askeri müdahaleden uzak durunca, kendi içlerinde bölünme ortaya çıktı. Buna son darbeyi, Esad'ın Humus'a düzenlediği silahlı saldırı indirdi.

Bu aynı zamanda ABD'nin Suriye saldırı planının da yenilmesi anlamına geliyor. ABD başta olmak üzere Batılı emperyalistlerin bundan sonra ne yapacakları, Ortadoğu hesaplarındaki dengelere bağlı olacak.

Mısır'da halk yeniden ayaklandı

2 Şubat günü, Mısır'da gerçekleşen bir futbol maçında çıkan çatışma, Mısır'da bir yıl önce yaşanan ayaklanmanın yeniden gündeme taşınmasına neden oldu. Mısır'ın en ünlü futbol takımı olan Kahire kentinin El Ehli takımı ile Port Said kentinin El Masri takımları arasında, Port Said'te oynanan maçın ardından, seyirciler sahaya indi, 76 kişi öldü, binden fazla kişi de yaralandı.

Maçı El Ehli takımı 3-1 kaybetmişti; maç biterken sahaya inen El Masri taraftarları, El Ehli takımının taraftarlarına saldırdı. Saldırının asıl hedefi, El Ehli takımının Ultralar adlı taraftar grubuydu. 13 bin El Masri taraftarı, 1200 El Ehli taraftarına şişe, taş, sopa ve bıçaklarla saldırdı. Saldırının planlı biçimde yapıldığı son derece açıktı. Yaralanan Ultralar, stad kapılarının kapatıldığını, yaralıları için ambulans bile gönderilmediğini, hatta güvenlik güçlerinin saldırıyı durdurmak bir yana ateş açtığını söylediler. Stadin her tarafına ve çevresine yayılmış olan kovanlar da bunu kanıtlıyordu.

Sadece futbol değil

Mısır'da futbol takımları birer siyasi parti gibiler. Son derece örgütlüler ve kolaylıkla harekete geçebiliyorlar. Mesela El Masri takımının taraftarları Mübarek yanlısı olarak hareket ederken, futbol maçında "ezeli rakip" olarak bilinen Kahire'nin en önemli takımlarından El Ehli'nin ve Zamalek'in taraftarları Mısır'da geçtiğimiz yıl yaşanan ayaklanma sırasında ittifak yapmış ve ayaklanmanın aktif unsurları arasında yer almışlardı. Bir yıl boyunca askeri yönetim karşıtı gösterilerde ön saflarda yer alan çeşitli takımların taraftar grupları, 2012 Ocak ayında biraraya gelerek, adı "Beledi-Memleketim" olan bir siyasi parti kurdu ve özgürlükler için mücadele edeceğini duyurdu.

Kuruluşundan itibaren El Ehli'nin taraftar grubu UltraEhlevi, genel olarak polis ve askere sürekli muhalif tutumuyla öne çıkıyordu. Geçtiğimiz yıl ayaklanma başladığında ise, adeta ayaklanmanın vurucu timi, eylemcilerin güvenlik gücü gibiydiler. Sokak çatışmalarında tecrübeliydiler, gözyaşartıcı bombalara, coplara alışkındılar. Lümpen kesimlerin çatışmasını örgütlenme, eylemlerin askeri disiplinini sağlama, polisin saldırılarını püskürtme gibi konularda belirleyici rol oynamışlardı.

Mesela 2 Şubat 2011'de Tahrir Meydanı'nda yaşanan develi saldırıyı püskürtmede, Ultralar başı çekmişti. Mübarek yanlısı sivil-kontra güçler, silahlar, kılıçlar, palalar kuşanmış ve develere binmiş olarak, meydana toplanmış yüzbinlerce kişinin üzerine saldırmışlardı. Bütün ayaklanma boyunca en büyük insan kaybının yaşandığı bu saldırı sırasında Ultralar, hem kitlenin karşı koyuşunu örgütlemiş, hem de en ön saflarda militanca savaşmışlardı.

Ultralar, Mübarek rejimi devrildikten sonra da askeri yönetim karşıtı bütün eylemlerde-gösterilerde yer almış, militan tutumlarıyla kitlelerin sevgisini ve sempatisini kazanmış, maçlarda attıkları sloganlarla askeri yönetim teşhirini sistemli hale getirmişlerdi.

Maçtaki saldırının, deve savaşının yıldönümü olan 2 Şubat'tan bir gün önce yaşanması, "askeri rejimin devrimden intikamı" olarak tanımlandı ve direnişleri sürmekte olan kitlenin cezalandırılması şeklinde değerlendirildi.

Ancak kitlenin de buna tepkisi sert oldu. Halk saldırıyı protesto etmek için sokaklara döküldü. Kahire'de, Port Said'de, İskenderiye'de ve Süveyş'te binlerce kişi sokaklara döküldü, polis ve askerle çatışmalar yaşandı. Ayaklanmanın merkezi olan Kahire'de, askeri yönetimin sivillere devredilmesi talebiyle binlerce kişi Tahrir Meydanı'na aktı. Mısır İçişleri Bakanlığı işgal edildi. Tüm bu eylemlerde polisin gaz bombası ve gerçek mermi kullandığı saldırılar sonucu yüzlerce kişi yaralandı, 4 kişi de hayatını kaybetti.

Baskı, direnişi güçlendiriyor

Futbol maçında ve sonrasında yaşananlar, son aylarda giderek artan tepkilerin patlama noktası. 2011'in yaz aylarından itibaren eylemler yeniden yükselmeye başlamış, özellikle Kasım ve Aralık ayları, önemli eylemlere tanıklık etmişti.

Kitleler, Mübarek'in devrilmesinin ardından değişen çok bir şey olmamasına tepki gösteriyorlardı. **Diktatör devrilmiş ama onun döneminde askeri komutan olanlar yeni yönetimi, Yüksek Askeri Şura'yı kurmuşlar, ülkede bir askeri yönetimi kurumsallaştırmaya çalışmaktaydılar.** Diğer taraftan, ayaklanma sırasında dışarıda ve sessiz kalmış olan Müslüman Kardeşler tarafından kurulan **Özgürlük ve Adalet Partisi, seçimleri ayakoyunlarıyla kazanmış, askeri yönetimle işbirliği halinde ülkenin başına çöreklenmeye hazırlanıyordu.**

Son bir yıl içinde gerçekleşen her eylem ve hak talebi, devletin şiddetli saldırısına sahne olmuştu. Yeni yönetim de kitlenin taleplerini bastırmak için sınırsız şiddete başvuruyor, kitleyi sindirmeye çalışıyor ve evlerine geri dönmeye zorluyordu.

Ancak, 25 Ocak 2011'de Tahrir'de başlayan ayaklanma, öncelikle kitlelerin bilincinde çok şeyi değiştirmişti. Tahrir işgali ve sokak eylemleri, **hak alma bilincini geliştirmiş, kendi gücüne güvenmeyi öğretmişti.** Yüzbinlerce kişiyle yapılan eylemlerin devlet için ne büyük bir korku kaynağı olduğunu göstermiş, kendi kolektif eylem ve güçlerine dayanan bir özgüven patlaması yaratmıştı. Ayaklanma döneminde ortaya çıkan radikal talepler kolayca geriye itilmiyor, eylemle ortaya çıkan siyasal ve sosyal dönüşümü, devletin bastırması mümkün olmuyordu.

Mesela **ayaklanmanın en önemli unsurları arasında yer alan ve ayaklanma günlerinde özgürlüğün-farklı bir dünyanın tadına varan kadınlar, son bir yılda yaşanan protesto eylemlerinde ön saflarda yer alıyorlar.** Öyle ki, askerlerin, salt diğer kadınlara gözdağı vermek amacıyla bir kadın eylemciyi kıyafetlerini parçalayarak yarı çıplak biçimde yerlerde sürüklediği görüntüler, sistemli biçimde taciz, bekaret testi ve şiddet uygulanması, kadınlarda yılgınlık değil, daha büyük bir tepkiye

dönüşüyor. Utanç duygusu yaratması için yapılan her saldırı, kadınların ve tüm eylemcilerin yeni protestolarına neden oluyor.

Bir başka unsur saldırıların şiddeti. 18 gün süren ayaklanma sırasında ölenlerin sayısı, son birkaç ayda çeşitli protesto gösterilerinde ölenlerin sayısından daha az. Polis ve asker, eylemlerde her türlü vahşeti uyguluyor, kitleyi bu şekilde durdumaya çalışıyor.

Müslümün Kardeşler, ordu ile birlikte ABD'nin çıkarları doğrultusunda ülkeyi yönetme konusunda aynı kulvarda buluştular. Son eylemlerde sadece dışında durmakla kalmadılar, yer yer eylemlerin karşısına da dikildiler.

"Devrimimizi çaldılar"

Mısır'da ayaklanma, işçi sınıfının ayaklanmaya katılması ile birlikte başarıya ulaşmıştı. Tahrir Meydanı'nda oturan 1 milyon kişilik kitlenin gücü, 4 Şubat'tan itibaren grevlere başlayan işçi sınıfının gücü ile birleşerek 11 Şubat'ta Mübarek'in istifasına giden yolu döşemişti.

Mısır Bağımsız Sendikalar Federasyonu'nun kurulması, Süveyş Kanalı'nda, Suez demir-çelik fabrikalarında, Tora çimento fabrikasında, Helvan kömür işletmelerinde, telekomünikasyon sektöründe, demiryollarında ve Mahalla tekstil atölyelerinde çalışan işçilerin grevleri, petrol, şeker, ulaşım işçilerinin gösterileri, Mısır ayaklanmasında bir dönüm noktası oluşturmuştu.

11 Şubat günü Tahrir meydanına yürüyen sendikaların yayınladıkları "manifesto"da, Mübarek rejiminin tüm unsurlarıyla birlikte sona erdirilmesinden, bağımsız sendikaların yaratılması için işçilerin örgütlenmesine, tüm halkı temsil edecek bir Kurucu Meclis toplanmasından, kamulaştırmalara kadar son derece önemli talepler yer alıyordu.

Geçen sürede, bu taleplerin yerine gelmesi bir yana, eylem ve örgütlenme konusunda varolan hakların da gaspedilmesi için kapsamlı saldırılar gerçekleştirildi. Kitlelerin bütün eylemleri vahşi saldırılarla karşılaştı. **Kitleler iktidarı devirmeyi başardılar, ancak kendi iktidارlarını kurmayı başaramadılar.** Ayaklanma, iktidar tarafından gaspedildi, eski rejim yeni biçimlerle, Müslüman Kardeşler'i de yanına alarak sürdürülmeye çalışılıyor. Kitleler buna olan tepkilerini "devrimimizi çaldılar" sözleriyle ifade ediyorlar.

Mısır'da kitleler devletin saldırıları karşısında daha büyük bir kararlılıkla eylemlerini yükseltiyorlar. **ML bir önderlikten yoksun olmaları en büyük sorunları.** Bu nedenle eylem güçlerini gerçekten sistemi devirecek noktaya ulaştıramıyor, reformist ya da dinci örgütlenmelerin etkisi altına girebiliyorlar. Ancak direniş kendi devrimci önderliğini de yaratacak, kitleler kendi deneyimleri temelinde eğitilerek güçleneceklerdir.

İngiltere'de protestolara ağır cezalar

Geçtiğimiz yıl İngiltere'de krizin yarattığı sonuçlara ve devletin ırkçı yaklaşımına karşı birçok protesto gösterisi olmuştu. Bunların içerisinde, eğitimin özelleştirilmesine ve öğrenci harçlarının üç kat pahalılaştırılmasına karşı yapılan eylemler öne çıkmıştı. İngiltere hükümeti, bu eylemleri şiddetle bastırmış, sonrasında ise büyük bir gözaltı ve tutuklama furyası başlatmıştı.

Bu gösterilere katılanlardan Özgür Akbaba da, gözaltına alınanlar arasındaydı. Türkiye'de de yaklaşık 5 yıl hapis yatan ve mesleği hekimlik olan Akbaba'ya, bu kez İngiltere'de dava açıldı. 10 Kasım 2011 tarihinde gerçekleşen bir protestoya katıldığı için 12 aydan 24 aya kadar da hapis cezası istendi. 9 Şubat 2012 tarihinde yapılan ikinci ve karar duruşmasında, 12 ay hapis cezası verildi.

Ancak Özgür için, İngiltere'de 'toplum merkezi' olarak anılan çok sayıda kitle örgütünün (Ali Rıza Aksoy-HRF, Oktay Şahbaz-DAYMER, Hacı Özdemir-GİKDER, Celal Perk, Rahime Simpson, Simon Simpson, Alison Blunt, Doktor Filiz Çapar, Ali Özbek-İTSEB, Doktor Güngör Küçük, Doktor İsa Özburun, Doktor Ali Demirbağ, Yusuf Kul, Yusuf Çiçek-Enfield Councillor, Ali Has) imza ve "iyi referanslarını" dikkate alan mahkeme, bu cezayı iki yıl erteledi. Ayrıca bin sterlin mahkeme masrafının karşılanması ve bir 'toplum merkezi'nde 120 saat çalışma zorunluluğu getirildi.

Aralarında GİK DER, SKB, Tohum Kültür Merkezi, Yüz Çiçek Açsın, DAY MER, KURDİSH, Nurhaklılar Derneği, İngiltere Türkçe Konuşan Sağlık Emekçileri Birliği, Cemevi gibi pek çok Türkiyeli kurum, dernek ve örgütlenmeler, 9 Şubat'ta yapılan duruşma öncesinde binden fazla imza toplamış ve bu imzalar ile çok sayıda referans mektubu, avukatı aracılığıyla mahkemeye iletilmişti. Ayrıca sunulan destek, mahkeme önüne gidilerek de devam ettirildi.

Doktorluktan men ve zorunlu çalışma

İngiltere'de doktorlar, 6 aydan fazla ceza alınması durumunda meslekten men ediliyor ve Aile Hekimi(GP) görevi yapanlar, NHS'deki(Sağlık Bakanlığı) aile hekimliği işinden de çıkarılıyor. Özgür Akbaba, bu nedenle, 23-26 Ocak mahkemesinde jüri tarafından suçlu bulunmasının ardından, yani 9 Şubat'ta görülecek olan karar mahkemesi öncesinde, aile hekimliğinden çıkarıldı. Ancak, 9 Şubat mahkemesinden cezanın iki yıl ertelenmesi kararı çıkmasından sonra görevine devam edebileceği yönünde bilgi verildi. Fakat bu kararın olumlu veya olumsuz yönde kesinleşmesi, bir yıl içerisinde, İngiltere Tabipler Odası'nın vereceği karara göre belirlenecek. Bu süreç tamamlana dek işine devam edecek olan Özgür, meslekten men edilirse ancak özel hastanelerde çalışabilecek.

Ayrıca, Özgür'ün, Londra-Edmont'da bir ikinci el mağazada, 120 saat sürecek olan toplum cezasına, Şubat ayının son haftasından itibaren, her cuma günü olmak üzere çalışmaya başlaması kararlaştırıldı. Üzerinde, arkasında 'toplum cezası

çekmektedir' yazılı bir giysi de olacak. Kaldı ki ceza ertelenmesine tabi tutularak, iki yıl içerisinde 'aynı nitelikte suç işlememe' koşulu öne sürülmüş ve böylelikle Özgür iki yıl rehin alınmış oldu.

Sonuç olarak Özgür Akbaba, oluşan kamuoyu zoruyla hapsedilemedi ama 'kırk katır mı kırk satır mı' dedirten cinsten bir cezalandırmaya maruz bırakılarak, onun nezdinde hak gasplarına karşı direnişe geçen ve geçmek isteyen herkes hizaya sokulmak istendi. Bu 'yargılama' aynı zamanda "Avrupa Demokrasisi'nin gerçek yüzünü bir kez daha açığa çıkardı.

Burjuva demokrasinin gerçek yüzü

Özgür Akbaba, 10 Kasım 2011'de Londra'da Parlamento'dan başlayıp hükümetteki Muhafazakar Parti'nin binası bulunan Millbank'e dek devam eden, binlerce insanın katıldığı protesto yürüyüşü esnasında, polisin ablukaya aldığı insanlarla birlikte gözaltında tutulmuş ve karakoldan ertesi gün bırakılmıştı.

Eylem hiçbir şiddet içermediği halde, 23-25 Ocak'ta görülen makkemede, jüri, Özgür'ü suçlu ilan etti. Gerekçesi de doktor olması nedeniyle örnek kişi olarak bu eylemde bulunmaması gerektiği şeklindeydi. Bundan hareketle şiddet içeren maddeyi gözeterek 'kamu düzenini bozmak' yani 'Violent Disorder' yasasına göre suçlu buldu. Üstelik ellerinde bu yönde tek bir kanıt bile yoktu.

Fakat 10 Kasım 2011 tarihi adeta bir milat oldu İngiltere'de. Tıpkı Özgür'e yapıldığı gibi 'Violent Disorder' yasası ile yargılamaya çok sık başvurulmaya başlandı. Bundan sonra da gelecek saldırı yasalarına karşı mücadele yürütecek olan herkese gözdağı vermeyi amaçlayan bu durum, korku salmaya ve pasifize etmeye dönük bilinçli bir müdahaleyi içeriyor. Ve bu yasadaki canı yanan çok sayıda insan bulunuyor.

Haksız Yargılamalar Diz Boyu

Kendisi bir öğrenci olan ve 10 Kasım 2011 eylemlerinde de bulunan Ayşegül Akbaba, Özgür Akbaba gibi söz konusu yasadaki canı yananları içeren bir belgesel çalışması başlattı. Ayşegül'e gelen maillerden de anlaşıldığına göre, her fırsatta bu yasayı uygulayarak çok fazla haksızlık yapıldığı ortaya çıktı. Örneğin 18 yaşında bir genç, mahkemeye gelip ifade veren 4-5 polisin yalan beyan verdiği anlaşılmaya rağmen aynı yasa ile cezalandırıldı. Öte yandan, başka iki genç kardeş için açılan davada, mahkemede, "semeri gevşek tuttuğu için at-tan düştüğünü söyleyen" polisin ifadesine rağmen, polise mukavemet ettiği iddia edildi. Ya da polisin kullandığı şiddet nedeniyle beyin kanaması geçirek ölümden dönen bir gence, polise mukavemetten dava açıldı...

Ayşegül, 2011 Kasım öğrenci eylemlerinin tarihsel önemine vurgu yaparak, "Britanya'da son 40-50 yıldır kitlesel eylemlere yeniden hareketlilik kazandıran öğrenci eylemleri, her ne kadar dene-yimsizlikler ve dağınıklıklar yaşandıysa da, çok

önemli bir deneyimdir" dedi. Ve yeni nesillerin ilk defa bu şiddette polisle yüz yüze geldiğini, dayak yediğini ve ağır cezalara çaptırıldığını söyleyerek şöyle dedi: "Koalisyon Hükümeti göreve geldikten sonra çok fazla hak gaspları oldu ve Özgür gibi en küçük nedenle yakalanmış olanlara ağır cezalar kestiler. Böylece gösterilere katılımı engellemeye çalışıyorlar. Polis aşırı şiddete başvuruyor. Ben de Özgür gibi haksızlık yaşamış kişisel hikayelerden yola çıkarak bir belgesel hazırlamak ve bu haksızlıkları göstermek istiyorum"...

Özgür Akbaba, kendisi ve kendisi gibi olanlara gözdağı verilmek istenmesine cevap niteliği taşıyan ve kendisine destek sunanlara hitaben bir teşekkür mektubu yazdı. Ve dayanışmanın gücünün nelere yol açabileceğini bir kez daha gördüğünü belirterek, şunları söyledi:

"İngiltere'ye geldiği günden beri toplum için faydalı olmaya çalışan, topluma sanatsal-kültürel çalışmalar sunmaya çalışan, toplum derneklerinde aktif görevler alan, iyi ve dürüst bir doktor olmaya çalışarak sağlık hizmeti veren, duyarlı ve devrimci bir insan olmaya çabalayan biri olarak toplumun da bana sahip çıktığını, desteklediğini görmek beni gerçekten onurlandırdı. Son duruşmada cezanın düşürülmesinde, toplanan 1100'den fazla imzanın ve iyi referans mektuplarının hakim tarafından dikkate alındığını, hakim kendisinin de bunu açıkça söylediğini belirtmek istiyorum. Toplumsal dayanışmanın bir başarısıdır bu ve umarım bana olduğu gibi herkese de dayanışmanın önemini ve gücünü, genel kötümser kanının aksine bir şeyleri değiştirebileceğini göstermiştir ve iyi moral olmuştur. Her ne kadar bir yıl hapis cezası verilip, ceza tecil edilmiş olsa da bu ceza nedeniyle GP olarak NHS'te bir daha çalışamayacak olsam da hapse atılmamı engelleyen etkenlerden biri bu toplumsal dayanışmadır. Bana duyarlı insan olmanın bedelini ağır ödetmeye çalışsalar da toplumun sahip çıkışı bu bedeli bir nebze olsa da hafifletmiştir"...

1857 yılında Amerika’nın Newyork şehrinde 40 bin dokuma işçisi kadın direnişe geçti. Ağır çalışma koşullarında, 16 saate kadar varan uzun işgünü ve düşük ücretle çalışmak istemeyen kadınlar, Amerikan burjuvazisine karşı dişe diş bir kavga başlattılar. Grevin yaygınlaşmasından korkan burjuvazi, kadın işçileri fabrikaya hapsedti. Ardından çıkan yangında, 129 kadın işçi yanarak can verdi. Tarih 8 Mart’tı...

Kadın işçilerin bedenlerinden yükselen alevler, diğer işyerlerini de sardı ve tüm ülkeyi kapsayan bir yangına dönüştü.

Yine bir 8 Mart gününde, işgününün kısaltılması ve bazı siyasi haklar için Man-

Yaşasın 8 Mart

hattan iplik işçisi kadınlar, greve gittiler. Polis azgınca saldırdı ve 140 işçi kadın öldürüldü, yüzlercesi tutuklandı.

1910 yılında Kopenhag’ta toplanan Sosyalist Kadınların ikinci konferansında, kadın önderlerden Clara Zetkin, 8 Mart’ın, “uluslararası kadınlar günü” olarak kutlanmasını önerdi. Ve 8 Mart, o günden bu yana dünya emekçi kadınlar günü olarak

kutlanageldi.

Her zaman olduğu gibi burjuvazi, işçi-emekçi mücadelesini simgeleyen bir günün yaygınlaşmasını istemedi. Tıpkı 1 Mayıs’a yaptıkları gibi 8 Martı da engellemek için her yolu denediler. Bunu başaramadıklarında ise, onu yozlaştırma, içini boşaltma yöntemlerini devreye soktular.

Bir burjuva akım olan feministler, 8 Mart’ın “emekçi kadın” özünü değiştirmek için çok uğraştı, halen de uğraşmaktalar... Ancak 8 Mart’ı yaratan işçi-emekçi kadındır. Onu sahiplenip tüm dünyaya yayan, işçi-emekçi kadınların öncüsü sosyalistlerdir. Bu tarihi kimse çarpıtmaz! Bu gerçekleri kimse değiştiremez! Yaklaşık yüz yıldır 8 Mart, emekçi kadınlar günü olarak kutlanmaktadır, bundan sonra da öyle kutlanacaktır...

Bolivyalı bir maden işçisinin eşi olan ve maden işçilerinin mücadelesinde önemli görevler üstlenen, bu yüzden işkenceler gören ve bu işkencelerde çocuğunu kaybeden Domitila Barrio’nun sözleri, 8 Mart’ı burjuva tarzda çarpıtan herkese verilmiş en güzel yanıttır. Hem de BM’nin düzenlediği bir toplantıda söylenmektedir bu sözler. “*Senyora sizi bir haftadır tanıyorum. Her sabah başka bir elbise ile geliyorunuz. Oysa ben her gün aynı elbiseyi giyiyorum. Zarif bir güzellik salonunda geçirecek zamanı ve harcayacak parası olan biri gibi her gün saçlarınız yapılmış ve yüzünüz makyajlı geldiniz. Her öğleden sonra bu binanın kapısında sizi eve götürmek için bekleyen şoförünüzü ve arabanızı görüyorum. Eminim gerçekten zarif bir eviniz ve komşularınız vardır. Oysa biz madenci eşleri, bize lojman olarak verilen küçük evlerde oturuyoruz. Ve kocalarımız öldüğü, hastalandığı veya işten atıldığı zaman, evi 90 gün içinde terk etmek zorundayız. Şimdi senyora söyleyin bana; sizin durumunuzla benimki arasında hiç*

Dünya Emekçi Kadınlar Günü

benzerlik var mı? Siz ve ben bu kadar farklıyken, ikimiz arasında hangi eşitlikten konuşacağız?”

* * *

Kadının özgür olduğu tek düzen, ilkel komünal toplumdur. Sınıflı toplumla birlikte kadın “ikinci sınıf” olmuş, “ezilenlerin ezileni” haline gelmiştir. Kapitalizm, kadın emeğini üretime sokarak evin dışına çıkarmışsa da, hem işte hem evde cifte sömürüyü daha da katmerlendirmiştir.

Kadınlar genelde eğitimsiz ve vasıfsız oldukları için çoğu kez kısa süreli, mevsimlik işçi olarak çalıştırılırlar ve aynı işi yaptıkları halde erkeklerden daha düşük ücret alırlar. Sigortasız-sendikasız çalışma oranı da oldukça yüksektir. Kriz dönemlerinde ise kapı önüne ilk koyulanlar, yine kadın işçiler olur.

Diğer yandan burjuvazi, işçi kadını işten atılmakla annelik arasında da bir tercihe zorlamaktadır. Nove-med patronunun kadın işçilerin sırayla hamile kalmasını dayatması, tuvalet iznini bile kaldırması, akıllarda yer edenidir. Keza doğum öncesi ve sonrası izinler olabildiğince kısılmakta, zaten yetersiz olan kreş ve emzirme odaları yeni yasalarla kaldırılmaya çalışılmaktadır.

Kadınların çok önemli bir kısmı ise, hala evinin içinde tutsaktır. Üretim-

den kopartılmış bir şekilde ev işlerine mahkumdur. Bunların evde çalışmasının hiçbir değeri yoktur ve bu yüzden emekleri karşılıksızdır. Oysa eşini-çocuklarını besleyip yeniden işe gönderen, artı-değer üretmesini sağlayan bu göze görül-meyen kadın emegidir.

Ortadoğu’da savaş tam-tamlarının daha yüksek çaldığı, Türkiye’nin Suriye’yi işgale hazırlandığı günümüzde, savaştan en çok etkilenecek kesim de kadın emekçilerdir. Savaşın bütün yıkımı ve saldırganlığı, öncelikle kadınlara, çocuklara yönelmektedir.

Kadına yönelik şiddet, günümüzün en ciddi sorunlarından birine dönüşmüştür. Kadınlar en yakınındaki erkekler tarafından dövülmekte, öldürülmektedir. Ve yasalar, döven erkeği korumakta, sömürücü devlet kadınları çaresiz bırakmaktadır.

Kürt kadını ise tüm bunlara ek olarak bir de ulusal sömürünün kısıkcındadır. Ezilen bir ulusun ezilen cinsi olarak, kendi dilinden, kültüründen yoksun bırakılmaktadır.

* * *

Krizin faturasını burjuvaziye ödetmek için; hak gasplarına, işsizliğe ve yoksulluğa karşı mücadele etmek için; emperyalist savaşa ve işgale dur demek için; kadına yönelik sınıfsal, cinsel ve ulusal sömürüye başkaldırmak için; mücadele alanlarına çıkmalı,

birleşmeli, savaşmalı ve örgütlenmeliyiz!

Kadın işçi ve emekçilerin mücadeleye katılması daha zor, daha sancılıdır. Ancak bir kere özgürlüğün tadını aldıklarında, mücadelenin gücünü hissettiklerinde kadınlar kararlı birer savaşçı, coşkun birer militana dönüşürler. Ve emekçi kadının sahiplendiği kavga yenilmez!

Kadınlar göğün yarısı, kavganın yarısı, emek ordusunun yarısıdır. Bu nedenle kahramanca öne çıkmalı, erkeklerle omuz omuza savaşmalı, erkek işçi ve emekçilerin, erkek yoldaşların yanibaşında verdiği kavga ile özgürlüklerini kazanmalıdır. Paris Komünü’nde barikatlarda savaşan petrolcü kadınlar, Ekim devriminin kadın proleterleri, köle isyanlarının kadın kahramanları, Amazon kadınlarının yiğit savaşçıları, kavgada şehit düşen kadın militanlar, izlenecek yolu göstermektedir.

Kadının sömürüsü, sınıflı toplumların başladığı güne kadar dayanmaktadır. Ve kadınların gerçekten özgürleşmesi, sınıfların-sömürünün ortadan kalkmasıyla gerçekleşecektir. Kadın ile erkeğin birlikte vereceği mücadele, sınıfları ve sömürüyü ortadan kaldıracak, kadının özgürleşmesi, işçi sınıfının özgürleşmesiyle birlikte gerçekleşecektir.

***Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!**

***Emekçi Kadının Sahiplendiği Kavga Yenilmez!**

***Kadın-Erkek Elele, Mücadeleye!**

Kadının kurtuluşu sosyalizmdedir!

Kadının cins olarak aşağılanması ve köleleştirilmesi, sınıflı toplumlarla başlamıştır. Bu kölelikten kurtuluşu da, sınıflı toplumun yıkılmasıyla olacaktır. Bunun yolu, devrim ve sosyalizmden geçmektedir.

Dünyadaki ilk sosyalist devrim olan Ekim devrimi, kadının kurtuluşunun da somut göstergesidir. En geniş kadın hakları, sosyalist Sovyetler Birliği’nde yaşama geçirilir. Öyle ki, ilk yazılı yasasını kadına ve aileye ilişkin çıkarmıştır. Bu yasa, kadın-erkek eşitsizliğini hukuken ortadan kaldırmıştır. Boşanma kolaylaştırılmış, gönüllü birlikteliğe dayanan her bağ, köleleştirici ve baskıcı sayılmıştır. Eşler, birbiriyle eşit hale getirilmiş, evlilik rejimi, mal varlıklarının ayrılığına dayalı kılınmıştır. Çocuklar, ister evlilik içi, ister evlilik dışı olsun eşit haklara kavuşturulmuştur.

Çalışan kadınlar doğum öncesi ve sonrası 16’şar hafta süreyle izinlidir ve ücreti kesintisiz ödenmektedir. Kadını alıklaştıran ev işleri toplumsallaştırılır. Merkezî çamaşırhaneler, komünal mutfaklar, kreşler, anaokulları, çocuklar için yaz kampları yaşama geçirilir.

Sosyalist devlet, kadının kurtuluşu konusunda gösterdiği olağanüstü çabanın karşılığını kültürel ve eğitsel açıdan donatılmış bir toplum olarak alır. Kadınlar, devrim öncesi tüm işçi sınıfının yüzde 24’ünü oluştururken, bu rakam 1930’da yüzde 33’e çıkar. İşçi üniversiteleri açılır ve buna devam eden kadın sayısı on yıl içinde yüzde 16’dan yüzde 30’a çıkar. Bilim ve tekniğin tüm dallarında öğretim gören kadın sayısında büyük artış olur. Örneğin 1932 yılında tıp fakültelerinde öğrenim gören kadınlar, tüm öğrencilerin yüzde 68’ini oluşturur. 1940 yılında 12 kadın Sovyet Bilimler Akademesinde araştırmacı olarak çalışmaktadır. Hükümet ve parti çalışmalarının yönetici mevkilerinin yüzde 28’inde kadınlar bulunmaktadır. Çeşitli cumhuriyetlerdeki birçok örgütün seçimle işbaşına geline yerlerde 500 bin civarında kadın görev almıştır.

Bu değişiklikler sadece rakamsal bir değişiklik değildir. Bunlar aynı zamanda koyu bir gericiiliğin yıkılması anlamına gelmektedir.

Sosyalizm, kadını nihai kurtuluşa götüren yolu açmıştır. Onu tam kurtuluşa götürecekt, toplumsal ve ekonomik önlemlerin uygulanması, bunun toplumun en ücra köşelerine kadar yaygınlaştırılması, bu çabaların sürekli kılınmasıdır.

Kadın sorununa yaklaşımda Feminizmin etkisi

2005 yılında 8 Mart Platformu'nun yaşadığı ayrışmanın temelinde, kadın sorununa bakıştaki ideolojik ayrım yatıyordu. 2005 8 Martı, devrimcilerle feministleri, son derece devrimci bir tarzda ayrıştırmıştı. Ayrışmanın biçimi bile bu içeriğe uygundu. Devrimci 8 Mart Platformu, Saraçhane ve Beyazıt meydanlarında, "izinsiz" ama meşru bir tutumla, devletle çatışmalı, gaz bombalı ve coplu bir biçimde, ama son derece büyük bir irade ve kararlılıkla 8 Mart etkinliğini gerçekleştirmeyi başarmıştı. Diğer tarafta ise, Kürt kadın hareketinin başını çektiği feministler vardı.

Bu ayrışma sırasında, rüzgar devrimcilerden yana esiyordu. Öyle ki, aslında kadın sorununda hızlı biçimde Kürt hareketinin çizgisine savrulan ESP, 2005 8 Martında iki tarafa da katılmadan kendi mitingini örgütlemek zorunda kalmıştı.

Ancak geçen süre içinde, devrim saflarında feminizmin etkisi arttı. Kürt hareketinin güç kazanmasının ve reformistlerle birlikte kimi devrimci-demokrat yapıları da kendi çatısı altına çekebilmesinin bunda büyük bir rolü oldu. Geçen süre içinde, feminist söylem ve argümanlar, devrimci saflarda bile yankı bulmaya başladı. Bazı devrimci yapılar açıktan feminist saflara doğru kayarken, kimileri devrimci saflarda görünmesine rağmen, çeşitli biçimlerde teorize ederek, gözünün ve aklının diğer tarafta olduğunu ortaya koydu. En önemlisi ise, temel konularda feministlerle arasında ayrım çizirken, kapıdaki küçük sızıntıları farketmeden feminizmden etkilenmeye, örtük biçimde feminizmi savunmaya, onun argümanlarını kullanmaya başladılar.

Bu durum, feminist düşüncenin ideolojik temellerini iyi çözümlemeyi, kadın sorunu konusundaki temel ML görüşleri her platformda bıkmadan savunmayı, her yazıda vurgulamayı, her konuşmada eksene oturtmayı daha zorunlu hale getirdi. Temel doğruların çarpıtılmasını, sulandırılmasını önlemenin tek yolu buydu çünkü.

Feministlerle temel ayrım noktaları

ML görüşle feminist görüş arasındaki farkları üç temel başlık altında özetlemek mümkündür.

Birincisi; kadın üzerindeki sömürü, "sınıfsal, cinsel, ulusal" sömürüdür; ve bu üçü birbirinden ayrılmadan ele alınmalıdır. Kadın sorunu anlatılırken, bunun üç temel kategoride "sınıfsal, ulu-

sal, cinsel" başlıkları altında toplanmakta olduğu, her tür sorunun bu üç başlıktan birinin altına girebileceği unutulmamalıdır.

Kadın sorununu ele alan metinlerde sorun güncel görümlere indirgenmekte, kadın sorunu bu güncel görümler üzerinden ifade edilmektedir. Geçmişte ev kadınının ev işlerine hapsedilmişliği, bugün ise kadın cinayetleri, bu güncel görümlerdir. Ve kadın sorunu adeta bunlarla sınırlıymış gibi davranılmaktadır.

Oysa bu doğru değildir. Mesela kadın cinayetlerinin bu kadar artmasının en önemli nedeni, sınıf mücadelesinin son yıllarda geriye düşmüş olmasıdır. **Sömürünün yoğunlaşması, bir taraftan ezilen sınıf üzerindeki ekonomik sömürüyü artırırken, "ezilenin ezileni" emekçi kadın üzerindeki sömürüyü iki kat daha güçlendirmektedir.** Bu, iki yönlü gerileme getirmektedir. Birincisi mücadelenin geriye düşmesi "mülkiyet" bağıllığını güçlendirirken, kadını da "mülk"leştirme saldırısını katmerlendirmektedir. Kadın cinayetleri de kadını kendi "mülkü" olarak tanımlayan erkek egemenliğinin saldırısıdır. İkincisi, mücadele gerilediğinde, kadınların mücadeleye katılımı ve örgütlülük düzeyi daha da sınırlı ve sorunlu hale gelmektedir. Örgütsüz kadın, sınıfsal sorunları için mücadele edemeyen kadın, evdeki şiddete karşı çıkmak konusunda da son derece çaresizdir.

Bu nedenle, cinsel sömürü de sınıfsal sömürünün düzeyinden bağımsız değildir, bu bütünlük içinde ele alınmalıdır.

İkincisi; kadın sorununun çözülmesi için kadın ve erkeğin birlikte mücadele etmesi gerektiği gözden kaçırılmamalıdır. Genel olarak kadınların mücadeleyi yükseltmesi, kadının ezilmişliğine karşı başkaldırması gerektiği üze-

rine vurgular her dönem yapılırken, bu mücadelede erkeklerin de olması gerektiği arka planda kalmaktadır.

En çarpıcı görüntü, kadın sorununa ilişkin eylemlere erkeklerin alınmamasıdır. 2005 yılı öncesinde 8 Mart eylemlerine erkeklerin katılması büyük tartışma konusu yapılmış devrimci erkeklerin arkadan yürümesi ya da kortejden çıkması üzerine tartışmalar yürütülmüş, hatta 8 Mart yürüyüşüne katılmak isteyen erkeklere saldırılması gündeme gelmişti. Bugün de kadın cinayetlerine karşı yapılan eylemlere erkeklerin katılması engellenmektedir.

Daha örtük biçimi ise, 8 Mart eylemlerinin örgütlenmesinin de, programdaki ağırlığın da kadınlara bırakılmasıdır. Adeta "anneler günü" gibi, yılda bir defa kadına temsiliyet ve kürsü hakkının verilmesi için özel olarak uğraşılmaktadır. Diğer taraftan 1 Mayıs gibi önemli gündemler sözkonusu olduğunda, temsil ve karar hakkı tartışmasız biçimde erkeklerin elindedir. Oysa asıl "pozitif ayrımcılık", devrimci kadınların sadece kadın sorununda değil, mücadelenin tüm sorunlarında söz hakkının olması, temsil yetkisinin bulunması, devrimci kadın ile erkeğin, kolektifin eşit birer parçası olarak hareket edebilmesidir. Mücadelenin her alanında olduğu gibi, 8 Mart'ın örgütlenmesi de kadın ve erkek devrimcilerin ortak faaliyeti olmalıdır.

Kadın ile erkeği ayırtmak, araya mesafeler koymak, birbirlerine karşı "anlaşılmaz" kılmak ve birbirlerine yabancılaştırmak, burjuvazinin işidir. Klasik "böl ve yönet" taktiğinin bir parçasıdır. Komünistler için ise, işçi-emekçi kadın ile erkek, sınıf mücadelesinin tartışılmaz ve vazgeçilmez iki unsurudur. "Göğün yarısı" olan kadınlar, mücadelenin eşit ortağı olarak içinde yer almadığı sürece, hiçbir toplumsal hareket başarıya ulaşmamıştır.

Üçüncüsü; kadının kurtuluş mücadelesinin cinsel içerikte ve erkeğe karşı değil, sınıfsal içerikte ve egemen sınıfa karşı yürütülmesi gerektiği mutlaka öne çıkartılmalıdır. Feministlerin bütün hedefi "erkek ve erk'eklik"tir. Öyle ki feminist etki altındaki partilerin erkek kadroları, "biz erkek değiliz" sloganıyla eylemler yapmaktadır.

Feminist propagandanın tüm vurguları "erkek egemen sistem" üzerine yoğunlaştırılmakta, hedefe "erkek olma durumu" çakılmaktadır. Oysa "erkek egemen sistem" aynı zamanda "sınıflı toplum"dur ve hedefe çakılması gereken "egemen cins" değil, "egemen sınıf"tır. Kadın devrimciler, "erkeklere" karşı savaşıyor değil, burjuvaziye karşı savaşıyor. Sınıfsal sömürü ile birlikte üzerlerindeki cinsel sömürüyü de ortadan kaldıracak,

erkeklerle eşit hale gelecektir. Erkek devrimcilerin yapmaları gereken ise cinsel kimliklerini inkar etmek değil, sınıfsal kimliklerini güçlendirerek komünistleşmek, sınıf mücadelesine daha etkin katılmak, kadın erkek eşitliğini kendi yaşamlarında ve mücadele alanlarında gerçek kılmaktır.

Tekel işçilerinin direnişi, en çarpıcı örneklerden biridir. İşlerine geri dönme mücadelesinin içinde, polisin gazına-copuna, havanın ayazına-karına, sendikanın oportünizmine, her türden saldırıya karşı birlikte direnen kadın ve erkek işçiler, direnişte eşitliği yakaladıkça güçlenmişlerdir. Tekel direnişi, çadırdaki kalan en gerici işçilerin bile kadına bakışını değiştirmede önemli bir rol oynamıştır.

Feminizmin ince türevleri

Mücadelenin geriye düşmesi, burjuva ideolojik bombardımanın çeşitli biçimlerde devrim saflarına da sızmasına neden olmaktadır. Burjuva bombardıman öylesine güçlüdür ki, sağlam biçimde ML argümanlara tutunmayan devrimciler, bundan etkilenebilmektedir. Ve “kadın sorununa duyarlılık” adına, burjuva görüşleri savunabilmektedir.

“Kadın” olma halleri üzerinden yapılan övgüler bunun en bariz sonuçlarından biridir. Pekçok devrimci yapı “siyasete kadın elinin değmesi”, “kadın duyarlılığının hakim hale getirilmesi”, “kadın renginin katılması” gibi söylemleri rahatlıkla kullanabilmektedir. **Adeta “kadın olmak” tek başına bir övgü nedeni haline getirilmektedir.** “Kadın olmak”, devrimci olmak için, komünist olmak için yeterli kriter olarak algılanmaktadır.

Geçmişte “genç olmak” üzerinden, bir dönem “alevi olmak” üzerinden, ‘90’lardan bu yana “Kürt olmak” üzerinden yapılan övgüler, bugün “kadın olmak” üzerinden yapılmaktadır. Oysa gençlerin içinde faşistler, alevilerin içinde gerici-bağnazlar, Kürtler içinde işbirlikçiler her dönem vardır, olacaktır.

Çünkü hiçbir sınıf, hiçbir tabaka, hiçbir katman, hiçbir cins, hiçbir ulus, otomatik olarak kendiliğinden devrimci değildir, olamaz. Her sınıf, katman, cins, ulus vb. sınıf bilinciyle donandıkça, sınıf mücadelesine katıldıkça, ML ideoloji doğrultusunda kendisini DEĞİŞTİRİP DÖNÜŞTÜRDÜKÇE devrimcileşir, komünistleşir, erdemlerle donanır.

“Kadın” olma durumunu tek başına “ortamı daha iyi hale getirecek” bir unsur olarak görmek, tersten cinsiyetçi bakış açısını güçlendirmeye, kadın ile erkek arasına uçurumlar koymaya, kadının ikinci sınıf konumunu pekiştirmeye, kimi durumlarda erkeklerin de kadın özellikleri edinmesini istemeye götüren çarpık bir anlayıştır. Bu aslında sorunu “bağrına basarak boğmak”tan başka bir şey değildir. Olması gereken, erkekleri kadınlıştırmak, ya da

kadınları putlaştırmak değil, hem erkek hem de kadın emekçileri devrimci-leştirmektir. **İhtiyacımız olan, erkeklerin “kadın duyarlılığını” kazanması değil; hem kadınların hem de erkeklerin, sınıf mücadelesinin militanlığını, sınıf bilinçli proletaryanın disiplinini, çalışkanlığını, fedakarlığını, mertliğini, dürüstlüğü, savaşıma gücü ve kararlılığını kazanmasıdır.**

Kadın kotası da, burjuvazinin kadın sömürsünün örtük biçimlerinden biridir. Çünkü hem kadına dönük örtük bir aşağılama içermektedir, hem de kadının geri konumunun tescillenmesini sağlamaktadır.

Kadın kotası, kadınların bir siyasi yapı içinde yönetici konumlara gelmesinin tüzüksel garantisi olarak görülmektedir. Ancak zaten sorun da buradadır. Demek ki o siyasi yapı içinde kadınlar, yönetici konumlara gelecek düzeyde gelişememektedirler. Bu durumda, **yönetici konumlarda kadınlara yer verse bile, kota uygulayan bir siyasi yapı, kadınlara gerçekten gelişmeleri için uygun koşulları yaratmıyor demektir.** Bu yanı sıra kota, gelişimi ve kadın sorununun çözümünü değil, tersine sorunun derinleşmesini ve kronikleşmesini getirmektedir.

Yakın tarihte yaşanan çarpıcı bir örneği verelim. HDK’nın (Halkların Demokratik Kongresi) Kasım ayında gerçekleştirdiği kongrede, meclis seçimlerinde kadın kotası uygulama kararı almıştı. Seçimler gerçekleştirildi, 101 kişi Kongre Meclisi’ne seçildi. Ancak yüzde 50 kadın kotası sağlanamamıştı; meclis üye sayısı 120’ye çıkartıldı ve böylece kota dolduruldu. Sonradan alınan 19 kadın, gerçekten o organda mıdır, gerçekten yönetici midir?

Çünkü **kota özünde bir “icazet” niteliği taşımaktadır ve “hakedilmemişlik” yönü baskındır.** Kota ile yönetici konumda görevlendirilen kadın, bulunduğu yeri hakettiği, gerçekten o göreve layık olduğu için değil, sözkonusu siyasi parti, kadın sorununa duyarlıymış gibi görünmek istediği için oradadır. En küçük bir tartışmada, itirazda, karar alma sürecinde farklı bir görüşü savunduğunda, kendisine bu durumu hatırlatılacaktır. Kota nedeniyle görev gelen bir kadın yönetici, kendi içinde eziklik duygusunu hiçbir zaman aşamayacak; konumunun gerektirdiği cesaret ve kararlılığı gösteremeyecektir. Ya da tersten, yükselişi onda bir başdönmesi yaratacak ve daha kötü bir duruma savrulacaktır. Çünkü **bir konuma gelmek ile ona layık olmak arasında büyük**

bir fark vardır. Ayrıca yönetici organlarda yer almak, tek başına gelişmek için yeterli değildir. Oysa aslolan, kadınların gelişimini sağlamaktır. **Yönetici konumlara kadınlar, sayı doldurmak için değil, kendi bileğinin hakkıyla, gelişim düzeyleriyle, ver-**

dikleri sınavlar ve geçtikleri eşiklerle gelmelidirler. Aldığı kararların, savunduğu görüşlerin hayata geçmesini sağlamanın tek yolu budur. Parti kadınların gelişimini gerçekten sağlamalı, bunun olanaklarını yaratmalıdır. **Mücadele içinde militan, ML eğitim düzeyi yüksek, özgüveni sağlam, savaşta kararlı kadın kadroları yetiştirebilmelidir.** Bunu başaramıyorsa, kota ile nitelikli kadın yöneticiler yetiştiremez, parti içindeki kadın sorununu çözemez.

“Pozitif ayrımcılık”, aynı göreve aday ve **denk niteliklere sahip bir kadın ile bir erkek arasında, kadından yana tercih kullanmakla sınırlı olmalıdır.** Hakeden bir erkeğin yerine haketmeyen bir kadını görevlendirerek değil.. Aksi halde bu durum, parti içinde çok daha ciddi sorunlara yol açacaktır.

Ancak kota sorunu ve “pozitif ayrımcılık”, öylesine abartılmaktadır ki; adeta kadın sorununun tek çözümü buymuş gibi gösterilmektedir. Mesela MLKP’nin yayın organı Partinin Sesi’nin 69’uncu sayısında, “Kadının kurumsal gücünü yaratmak” başlıklı yazıda şu sözler sarfedilmektedir: “Kadın komünistler, bilinç düzeyi, birikimi, örgütsel geçmişi ne olursa olsun, çalışma alanının aktif bir öznesi olma, yönetim birimlerinde yarı yarıya yer alma hakkı olduğunun bilinciyle yürümelidir.”(abç) Bu bir dil sürçmesi midir, yoksa gerçekten “kadın” olmak, artık MLKP içinde yönetici olmak için yeterli kıstas haline mi gelmiştir? Gerçekten “nitelikleri ne olursa olsun” kadınlar, MLKP içinde yönetici konumlara getirilmekte midir? **O zaman MLKP’nin yönetici komitelerinin (ve dolayısıyla MLKP’nin) nitelikleri mi düşmektedir, yoksa o komitelerdeki erkek kadroların, kadınların yarattığı yönetme zaafını da giderecek kadar yetkin olduğu mu varsayılmaktadır?** Her iki durumda da, sanıldığı aksine, parti içinde kadının konumu zayıflarken, kadın sorunu büyümektedir.

Oysa gerçek bir devrimci partide, kadrolar sadece ve sadece “bilinç düzeyi, birikimi, örgütsel geçmişi” gibi kriterler dikkate alınarak konumlandırılmalıdır; cinsiyetleri değil. Ve kadın kadrolar, sadece kota doldurmak için değil, gerçekten o görevi başaracak düzeyde yetiştirildikleri için yükseltilirler. “Parti içindeki

kadın sorunu”nu çözmenin kriteri, niteliğine bakmadan kadınları yükseltmek değil, gerçekten nitelikli kadın kadrolar yetiştirmektir.

“Kadın dayanışması” kavramı da tıpkı “kadın kotası” konusunda olduğu gibi sorunu çözen değil, derinleştiren sorunlu ifadelerden biridir. Bu kavramı en çok kadına yönelik şiddet konusu gündeme geldiğinde duyuyoruz. Kadına yönelik şiddeti durdurmanın en etkili yönteminin “kadın dayanışması”nı güçlendirmek gerektiği söylenmekte; şiddet gören kadına ÖNCELİKLE kadınların sahip çıkması savunulmaktadır.

İşin bir yanı, kadına yönelik şiddeti durdurmak için, erkeklerin de kadınlar kadar şiddete karşı olması gerekmektedir. Yani şiddet gören kadına “dayanışmak”, kadınlar kadar erkeklerin de görevidir. Ancak feminist akımlar, şiddet karşıtı eylemlerinden erkekleri dışlamaktadır. Bu tam da, şiddetin kaynağı olarak sınıflı toplumu değil, erkeği gören bakış açısından kaynaklanmaktadır.

İşin diğer yanında ise, kadınların dayanışması kavramının yanlışlığı vardır. **Bilinçsiz kadınlar arasındaki ilişkide hakim olan duygu “dayanışma” değil, “rekabet”tir. Çünkü sınıflı toplum kadınları birbirine “rakip” olarak tanımlamaktadır.** Kadına yönelik ahlak cinayetlerinde bizzat kadınların, hatta annelerin ortak olduğu durumlar az değildir. Sınıf bilinçli olmayan ve erkek egemen kültürü taşıyan kadınların genel olarak tutumu, yaşananlar konusunda hemcinslerini suçlamaktır.

Devrimci ve komünist kadınların görevi ise, şiddet gören kadına ‘dayanışmak’ değil, onu bilinçlendirmek, yaşadığı boğucu cendreden kurtulmasına ve mücadeleye katılmasına ‘önderlik’ etmektir. Komünist kadınlar, salt acısını paylaşmak ya da “dayanışmak” için değil, sorunu çözmek için harekete geçerler. Bu nedenle, “kadın dayanışması” sözü, feministlerin yaygınlaştırdığı burjuva demagojiden başka birşey değildir.

Kadının kurtuluşu, sınıf mücadelesinden geçer

Kadın erkek eşitliği, mücadele içinde kazanılır ve kadın sorunu, kadınlar mücadeleye daha aktif olarak katıldıkça çözüme yaklaşır.

Buradaki yanlış, kadınların kadın olmaktan kaynaklanan sorunları doğrultusunda mücadeleye çekilmesi çabasıdır.

“Kadınların mücadeleye çekilmesi” konusultuğu zaman, ilk akla gelen, kadın olmanın kaynaklanan sorunlarıdır. Kreş sorunu, doğum izni sorunu, taciz ve şiddet gibi sorunlar...

Kadınlar bir kere mücadeleye katıldıklarında, mücadelenin özgürleştirici gücüyle tanıştıklarında, sömürüyü, sınıfları, kendilerinin durumunu kavradıklarında, çok kararlı savaşçılara dönüşebilirler, mücadeleye bağlılıktan erkeklerden daha militan olabilirler. Ancak genel olarak kadınlar, **mücadeleye daha geç ve daha zor katılırlar.** Sorunlarını çözmek için mücadele etme alışkanlıkları yoktur; bireysel-geçici çözümler bularak idare etme yolunu seçerler. Bu nedenle, mücadelenin genel olarak dışında duran bir kadının, kendisine özgü sorunları çözmek için harekete geçme ihtimali son derece düşüktür.

Mesela sendikalaşma mücadelesinin verildiği bir işyerinde, kadınların ağır çalışma koşulları için de mücadelenin yükseltilmesi olanağı vardır. Ya da kıdem tazminatının gaspedilmesine karşı hareket yükseldiğinde, kadınlar doğum izni için de mücadeleyi yükseltebilirler. Ancak genel bir yükseliş söz konusu olmadığında, kendi yaşadıkları sorunları, ya bireysel olarak çözmeye kalkmakta, ya da önemsiz görmektedir. Bu nedenle, **kadınların sınıf mücadelesinin bir parçası haline getirilmediği koşullarda, cins olarak yaşadıkları sorunlara çözüm bulmak olanaksızdır.**

Sınıfsal mücadelenin yükselmesi, işçi sınıfı üzerindeki ağır baskı ve sömürüyü azalttığı gibi, kadınların hak kazanımlarını da arttıracaktır. 12 Eylül öncesinde büyük fabrika direnişlerinin, kadın işçilerin haklarını da koruyup geliştirdiği bilinmektedir.

Tam bu bu nedenle kadın sorunu, sınıfsal mücadelenin bir parçası olarak çözülecek bir sorundur. Egemen sınıfların sömürücü düzenine karşı mücadele yükseldikçe, kadın hakları da genişleyecektir. **Ezilen ve sömürülen bir cins olarak kadının kurtuluşu, ezilen ve sömürülen sınıfın kurtuluş mücadelesinden bağımsız değildir. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesi, kadının kurtuluşu mücadelesi ile içiçe yürüyecektir.**

Sömürünün nedeni sınıflı toplumdur, sınıfların ortadan kalkması, kadın üzerindeki sömürüyü de sonlandıracaktır. Bu mücadeleyi, işçi ve emekçi kadınlarla erkekler birlikte-kolkola vereceklerdir.

Tarih boyunca baskı ve sömürüye karşı bütün direnişler, kadınla erkeğin birlikte mücadelesiyle gerçekleştirilmiştir. Ancak bugün bu mücadele yoksayılmakta, kadınlar “suskunluk” ile suçlanmaktadır.

Kadının bugün yaşadığı bütün sorunlar “suskunluk” ile açıklanmakta, mücadeleye çağırırken “sesini yükselt”,

“suskunluğunu parçala” türü çağrılar yapılmaktadır.

Oysa emekçi kadınlar, sınıflı toplumların ve sömürünün ilk ortaya çıktığı andan itibaren buna direnmişlerdir. Tarihteki bütün önemli kitle hareketlerinin, ayaklanmalarının, direnişlerinin içinde kadınlar aktif olarak rol oynamışlardır. İşçi kadınların eylemleri ya da eylemlerde işçi kadınların rolü, son derece önemlidir. Keza devrimci hareketin içinde çok sayıda yiğit kadın şehit vardır. **Bugün yaşanan ise bir “suskunluk” değil, genel olarak devrimci hareketin yaşadığı “geri çekilme” hali olarak tanımlanabilir. Devrimci hareketin yaşadığı yenilgiden emekçi kadın hareketi de payını almakta, emekçi kadınlar da eskisine göre daha örgütsüz ve daha eylemsiz kalmaktadırlar. Bu nedenle de üzerlerindeki baskı artmaktadır.**

Sadece kadınların değil, kitlelerin mücadeleye çekilebilmesi için, olumsuzdan bir dil kullanmak doğru bir yöntem değildir. **Kitlelere, mücadele etmezse yaşayacaklarının anlatılmasından daha önemli olan, mücadele edenlerin neler kazandığının anlatılmasıdır.** Özellikle yenilginin bu kadar ağır olduğu bir dönemde, “mücadele etmezsen kaybedersin” söylemi, yılgınlık ve güçsüzlük duygusunu artıran bir söylemdir. Tersten, “mücadele ederek şu hakları kazandılar” söylemi, istek ve kararlılığı artıran, yürünecek yolu gösteren, somut örneklerle dayandığı için de kazanma ihtimalini güncelleyen bir söylemdir.

Bu durum kadınlar için çok daha önemlidir. Kendi dar dünyasında hapsolmuş kadın emekçiler için; kadın direnişçileri, kadın işçilerin fabrikada başardıklarını, kadın devrimcilerin mücadele içindeki özgürleşmelerini görmek, daha fazla teşvik edici ve cesaretlendirici bir unsurdur.

Mücadele geriye düştüğünde, emekçi kadınlar çok daha fazla uzaklaşıyorlar. Çünkü genelde daha tutucu ve yaşam standartlarına bağlı olan kadınların yaşamlarında radikal değişiklikler yapmaları, harekete geçmeleri, çok daha zor oluyor. Bu yüzden mücadele gerilediğinde, kadınlar üzerindeki baskı ve sömürü katmerlenerek artıyor.

Ancak bir kere mücadelenin, özgürleşmenin tadına varan kadınlar, çok daha kararlı, militan ve direnişçi oluyorlar. Bu nedenle emekçi kadının sahiplendiği kavga yenilmiyor; bu nedenle kadınların kararlılıkla öne çıktığı direnişler mutlaka başarıya ulaşıyor. Ve bu nedenle, emekçi kadınları örgütlemek, kadınlardan sağlam komünist kadrolar yaratmak, bugün her zamankinden daha büyük bir önem taşıyor. Bunu başarmak ise, öncelikle feminist ideolojik bombardıman ile aramıza kalın ve kesin sınırlar çekmekten, kadınları ML bilinçle donatmaktan ve savaşım içinde çelikleştirmekten geçiyor.

“Ölümleri devrime kan olacak”

“Açmaz
Açamaz
Deme
Hiçbir
Zaman
Bu
Nar
Çiçeği
Açacaktır.
Elbet
Caddelerimizde de
Bayram
Olacak
Halkın
Üstüne
Böyle
Kalksa da
Faşist
Namlular
Namert
Ellerdir
En sonunda
Bir
Bir
Kırılacak.”

(...) Dünyanın en güzel şeyi olsa gerek, böyle bir yerde, böyle bir anda yoldaşlarınla barikatın üstünde omuz omuza olmak... Aşağı barikatta kalan yoldaş, berrak bir su akıcılığıyla konuşuyor. Biraz sonra bu akışkanlık, çağlayan olup akacak düşmanın üzerine... Barikatın yanında Zeynep yoldaşı görüyorum... O kendine has kalın sesiyle takılıyor bana. “*Sen ölmedin mi daha?*” Bol “e”li “*nerdeee*” çekiyorum. Kitleyi toplamak üzerine konuşuyoruz... Arkada kalan kitleye yöneliyorum ve hızlanmaları için zorluyorum...

Neyse arkadaki kitle korteje ulaştı. Kortejin önü Köşe Durağı'na ulaşıyor. Devlet tam karışımızda, tam teşkilatlı... Amacımız; belirli aralıklarla barikat kurarak kopara kopara genişletmek özgürlük alanını... Öğreniyoruz kavgayı... Bu bir staj, yarının ustalıklarının, ustalarının stajı.

Yine Zeynep'le karşılaşıyoruz. Bir yandan gözleri gülerken tatlı-sert niye yüzümü kapamadığını soruyor. Yanımda bu işe yarar bir şey olmadığını belirtiyorum. Yanındaki yoldaşın atkısını alıp bana veriyor... Bu arada köşe dönülmüş, doğrudan Gazi girişindeki bir grup kitleyi o yöne çekmeye çalışıyor. Hayır, o yöne gitmemeliyiz! Burada barikatlarda kalmalıyız! Gazi, tarihe geçmeli!..

Aniden panzerler hızlı bir şekilde ve doğrudan kitlenin üzerine doğru ateş ederek harekete geçiyor. Arkalarından köpekler koşuyor. Leş arayan çakal sürüsü... Kitlede şaşkınlık ve dağılma var. Önde bulunan gençlerin fırlattığı ilk molotoflar panzerleri yalıyor. Ancak durdurmaya yetmiyor. Barikattaki malzeme birikimi de panzerleri durdurmaktan uzak. Kitlenin kaçışının durdurmaya çalışıyoruz. Panzerler ateş ederek kitlenin peşi sıra gitmeye devam ediyor. Panzerlerden biri hızla yanımızdan geçiyor. Üç-dört kişi kendimizi okulla kaldırımın arasında oluşan boşluğa atıyoruz. Çevikler de hızlı bir şekilde panzerin arkasında oluşan boşluğa üşüşüyorlar... Biraz yukarı çıkıyorum, yolu görebilecek bir nokta. Çıkarken Zeynep'in yanındaki yoldaşın bağırarak yardım istediğini görüyorum. Dört-beş kişi bir yaralıyı taşımaya çalışıyorlar... Kafam saldırıya uğrayanlarla, eylemin gidişatıyla meşgul... Yaralının yüzü yere dönük. Eğilip yüzüne bakıyorum, Zeynep bu. Yüzü, pıhtılaşmış kandan tanınmayacak halde... Çok kan kaybetmiş görünüyor. Yarası nerede göremiyorum,

ancak hiçbir tepki yok bedeninde. Ölmüş mü yoksa? Umut! Umutlar, en umutsuz anları yaşama, yarına yönlendiren... Şu anda senden yana tek ümidim yaşıyor olman... En önde olmak, kavgayı en önde göğüslemek. Kavlimiz bu. Binlerce yıllık insanlık tarihinin birikiminin yoğunlaştığı bu bedenler, başka bedenleri tutuşturmak için bu kavgayı yürütmek zorunda.

Birlikte yoldaşı tepeye çıkarıp, bir arabayla hastaneye gönderiyoruz. Bir gazeteci kim olduğunu soruyor. Yaşıyor olabileceği umuduyla “deşifre olmasın” temkinliliği, ama şehit olma ihtimalinin yüksekliği nedeniyle haber ulaşmalı Gazi'den, yüreği burada atan tüm yoldaşlara, dostlara... Daha soğumadan hazırlanmalı o güzel gelinliği...

Araba hızla hareket ediyor. Bizim gözümüz arabada kaldı, yoldaşın gözü arkada kalmamalı. Bir kısmı tepeye dağılmış olan insanları toplamaya çalışıyoruz. Yukarıdaki barikatlar gözüküyor. Hayır, kitle dağılmamış. Devlet yine mihlanmış olduğu yere. İlk barikata ulaşabilecek bir yoldan yürümeye başlıyoruz. Yaşlı bir dede tepemizde dolaşan leş kargasına küfürler yağıdırıyor. Hanesinde Kürtçe ve Türkçe iki dilin olmasının tüm avantajlarını kullanarak. Sloganı patlatıyorum: “Biji Azadi, Bimre Koledar!”, “Şehid Namırın!”

İlk barikatın yanına varıyoruz. Genç yoldaş doldurmuş boşluğu. Barikata yoldaşın yanına çıkıyorum. “*Dostlar, arkadaşlar, yoldaşlar!*” “*Ölenler dövüşerek öldü*” diyor Nazım. *Ölenler dövüşerek öldüler! Bir savaşçımızı, bir yoldaşımızı daha şehit verdik. Ölümümüz devrime kan olsun!*” Sloganlar atılıyor peş peşe: “Devrimciler Öldü Yaşasın Devrim!”, “Kahrolsun Faşist Diktatörlük!”, “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm”... Ölümü sahiplenilenler, yaşamı da öyle sahipleniyorlar...(.)

Zeynep yoldaşın silueti beliriyor. Yanında onda önce gidenler... Çocuklar çıkıyor sokak aralarından, ellerinde taş, dillerinde slogan, oynuyorlar. Özgürlüğün oyununu, oyunların en özgürünü oynuyorlar.

Ve şehitlerimiz... Sokakları, barikatları yürekleriyle yokluyorlar. Büyüyenlere, ustalaşanlara bakıyorlar...

“GAZİ DİRENİŞİ- Taş, yürek, barikat” kitabından alınmıştır.

Newroz ateşini körükle!

21 Mart, gece ile gündüzün aynı saatlerde eşleştiği gündür. Doğanın yeniden uyanışı, baharın müjdesidir. O yüzden de Ortadoğu halkları, bu

günü “yeni gün” “New-roz” olarak adlandırmış ve çeşitli retoriklerle karşılaşmışlardır.

Doğasal uyanışın yanı sıra, toplumsal uyanışla da birleştiren mitolojik öyküler eklenmiştir sonra. Bunların içinde en çok bilineni, Demirci Kawa'dır. Efsaneye göre bir dağın başında zalim Dehak yaşamaktadır ve halkın beynini yiyerek hayatta kalabilmektedir. Halk çaresiz bir şekilde Dehak'a sürekli kurban sunmak zorundadır. Buna isyan eden Demirci Kawa, Dehak'la savaşmaya karar verir. Ve Dehak'ı yenmeyi başardığında, dağda büyük bir ateş yakacağını söyler. Hazırlığını yapar, dağa çıkar. Günler sonra dağın başından büyük bir ateş görülür. Kawa, zalim Dehak'ı yenmeyi başarmıştır. Halk bayram eder. Tarih 21 Mart'tır.

Gerek doğasal, gerekse toplumsal gelişme ve hikayeler, 21 Mart'ı, direnişle, yenilenmeyle, isyanla özdeşleştirmiştir. En önemli simgesi de ateştir. Ateş, insanlığın ilk çağlarından itibaren özgürlüğün simgesi olmuştur. Güçtür ateş, tutkudur, hepsinden önemlisi, niteliksel bir dönüşümün ifadesidir. Prometheus'un tanrılardan çaldığı günden bu yana ezilen halkların sevinç ve kurtuluş simgesi olmuştur ateş...

Demirci Kawa'nın yaktığı ateş de böyledir. O, zalimlere başkaldırının ve onları alaşağı etmenin sembolüdür. Kawa, Kürt ulusundandır, ama Demirci Kawa olarak ünlenmiştir. Ulusal değil, sınıfsal kimliğidir öne çıkan. Kürt Kawa'nın değil, aynı zamanda Demirci Kawa'nın hikayesidir anlatılan. Kawa'nın üretimdeki yeri, ulusal kökeninden daha önemli, daha belirleyicidir çünkü. Dehak zalimdir, kıyııcıdır, emekçi kitlelere düşmandır. Zalime karşı başkaldırıcı örgütlenme görevi ise, herhangi bir emekçiye değil, bir demirciye düşmüştür. Diğer ezilenlere önderlik etme misyonu onun- dur.

Kürt ulusal hareketi, Kürt yoksul köylülüğün mücadelesiyle bugünlere gelmiştir. Sonrasında Kürt burjuvalarının etkisine rağmen, hareketin tabanı yine Kürt işçi ve emekçileridir. Ve Kürt halkının gerçek kurtuluşu, işçi ve emekçilerin mücadelesiyle, devrim ve sosyalizmle mümkün olacaktır. Özgürlük, bağımsızlık ve demokrasi, bir devrim sorunudur çünkü.

Kürt halkına dönük tutuklama ve katliam saldırılarının yoğunlaştığı, binlerce kişinin tutuklanıp Roboski'de köylülerin katledildiği, '90'lı yıllarda “faili belli” cinayetlerde katledilenlerin kemiklerinin topraktan fıskırdığı bugünlerde, Newroz'u, gerçek niteliğine layık biçimde kutlamak her zamankinden daha fazla önem kazanmıştır.

Newroz isyandır, başkaldırıdır. O halde, Newroz ateşini körükleyelim, zulmü rüzgarlara savuralım!

Gazi'de çetelerin saldırısı

Gazi Mahallesi'nde, adına 'Nalbur Çetesi' denilen bir grubun saldırısı sonucu ağır yaralanan Battal Tepeli yaşamını yitirdi.

Bu çete, 29 Ocak günü “ibadethane hakkı” için Alevilerin yaptıkları bir eyleme katıldıktan sonra, havaya ateş açıp tehditler savurmuştu. Buna karşı yapılan bir yürüyüşe de silah ve bıçaklarla saldırmışlar, içlerinde Battal Tepeli'nin de olduğu üç kişiyi ağır yaralamışlardı. Bu saldırılar üzerine bir araya gelen devrimci demokrat kurumlar, “Çetelere geçit vermeyeceğiz!” başlıklı bir bildiri yayınladılar ve çeşitli eylemlerle bu saldı-

rıyı protesto ettiler. Bildiride, saldırıyı Gazi Polis Karakolu'nun izlediği, çeteciler kaçtıktan sonra, polisin gelerek hastanede bulunan insanları gözaltına aldığı belirtildi. Bu durumun çetelerin kimler tarafından beslenip korunduğunun da göstergesi olduğu vurgulandı.

Gazi gibi direnişlerle anılan, işçi-emekçilerin yaşadığı bir bölgede gerçekleşen bu saldırı, devletin bilinçli politikasının bir sonucu olduğunu gösteriyor. Gazi gibi birçok emekçi semtte, devrimcilerin etkinliğini kırabil- mek için, devlet çetelere göz yummakta, onları devrimcilerin üzerine saldırtmakta ve yozlaşmayı körüklemektedir. Devletin bu oyunu bozulmalı, yozlaşmaya ve çetelere geçit verilmemelidir.

“STALİN TOPRAKTIR”

“Lenin ışıktır, Stalin toprak. Ağır Rus toprağı... Tohumu, bir buğday tanesini aldı. Şimdi ne olursa olsun, ne kadar yağmur ve kar yağmazsa yağmazsın, o bu tohumu saklar, başak haline sokuncaya kadar onu bırakmaz.” Böyle diyor bir Yunan yazarı, Rus edebiyatçıları ile söyleşisinde.

Stalin’in ölümünün üzerinden tam 59 yıl geçti. Ama burjuvazinin Stalin’e kini ve saldırıları durmaksızın sürdü, halen de sürüyor. Sadece burjuvazi de değil, **her tür karşı-devrimci akım, ML’ye saldırıya, Stalin’e saldırarak başladı.** Stalin şahsında devrime ve sosyalizme düşmanlıklarını kustular. Çünkü **Stalin, sosyalist inşanın önderi, faşizme karşı mücadelenin komutanıydı. Dünyanın üçte birini sosyalist kampa dahil eden, faşizmi ve burjuvaziyi yenilgiye uğratandı.** Başta burjuvazi olmak üzere tüm karşı-devrimcilerin hışmını üzerine çekmesi bundandır. Fakat onca saldırı ve karalama ya rağmen, ezilen halkların, işçi ve emekçilerin Stalin’e besledikleri hayranlık ve sevgi bitmemiştir. Bunu SSCB dağıldıktan sonra, emperyalistlerin hegemonyasına giren devletlerin halklarında bile görmek mümkündür. Yunanlı yazarın dediği gibi “*Stalin topraktır*” ve ne olursa olsun “*o tohumu saklar, başak haline sokuncaya kadar onu bırakmaz.*”

Stalin’in ölümünün ardından iktidarı ele geçiren Kruşçev revizyonizmi, Stalin’e saldırı ile birlikte sosyalizmden devlet kapitalizmine dönüşü, iç içe gerçekleştirdi. Ülke içinde öyle bir Stalin düşmanlığı körukledi ki, Stalin’i savunmak büyük bir suç addedildi, ölümle, sürgünle cezalandırıldı. Buna rağmen Stalin’i savunmaktan vazgeçmeyenler hep oldu. Bunlardan biri de Molotov’dur. İkinci emperyalist savaş döneminde Savunma ve Dışişleri Bakanlığı yapmış olan Molotov, Alman faşizmin yenilmesinde önemli bir rol üstlenmişti. Buna rağmen salt Stalin’i savunduğu için kızağa çekildi, tüm görevleri, hatta parti üyeliği elinden alındı.

Ölene kadar Stalin’i savunmayı sürdüren Molotov, Feliks Çuyev’in “Molotov Anlatıyor” adlı kitabında, Stalin’in erdemlerini bir kez daha ortaya koydu. Özellikle savaş döneminde oğullarının orduya alınması konusunda izlediği tutumu, ML bir lider ile burjuva-faşist liderler arasındaki ayrımı, bu cepheden de ortaya sermesi çarpıcıydı. Bırakalım devlet başkanlarını, üst düzey subayların bile çocuklarını askere göndermemek için neler yaptıklarını, göndermek zorunda kalanların ise cephe gerisini ayarlayıp sıcak savaşın dışında tuttuklarını yıllardır kirli savaşı yaşayan bizler çok iyi biliyoruz.

İşte “Molotov Anlatıyor” kitabından Stalin’in bu konuda da farkını ortaya koyan birkaç alıntı:

“*Stalin’in oğlu Yakov, orduda topçuydu. Hapiste çok onurlu bir tutum gösterdi ve kahraman olarak öldü. Stalin onu bu işten kurtarmaya yanaşmadı. Dedi ki; ‘oradakilerin hepsi benim oğlum’ (...)*

İsveç Kızılhaçı aracılığıyla öğrendik ki, Stalin’in oğlu Yakov’u Stalingrad’da savaş esiri olan feldmareşal Paulus karşılığında değiş tokuş etmek istemişler. Stalin şöyle cevap vermiş: ‘Bir mareşali bir erle değiş tokuş etmem’ Onun başka bir sözünü daha biliyoruz. “*Olabilecek en fazla sayıda Alman generali ele geçirmeliyiz, bir tek adamla değiştirmek için: Ernst Thaelmann*”

Ernest Thaelmann, Alman Komünist Partisi’nin

(KDP) genel sekreteridir. KDP ve ona bağlı “Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği” Hitler faşizmine karşı büyük bir mücadele başlatmıştır. Ernest Thaelmann Naziler tarafından tutuklanana kadar bu birliğin başında yer alır. Birlik, son neferine kadar savaşır, ancak verilen mücadele faşizmi engelleyemez. Nazilere tutsak düşen Thaelmann katledilir. İşte Stalin’in “çok sayıda Alman generali ele geçirerek” kurtarmaya çalıştığı komünist önder Thaelmann budur. Onu kurtarmayı oğlunu kurtarmaktan daha fazla önemsemiştir.

“15 Ağustos 1941 tarihli Krasnaya Zvezda gazetesinde ön sayfadaki röportajı okudum: ‘Vitebsk önlerindeki çarpışmada batarya başı Yakov Çugaşvili çarpıcı bir kahramanlık örneği göstermiştir. Son havan topuna kadar yerinde kalıp düşmanı biçmeye devam etmiştir.’ Gazete, Stalin’in oğlunun bir aydan beri yeminine, vatanına, şerefine sadık kalarak Almanların elinde esir olduğunu yazıyor. Yakov Çugaşvili’nin komsomol kartını gördüm, içinde babasının bir fotoğrafı iliştilmiş.

İşte bu yürekli adamdan bize ulaşan son sözler: ‘Eğer ülkemi yeniden göremeyeceksem, babam Jozef Stalin’e ona hiçbir zaman ihanet etmediğimi ve Alman propagandasının uydurmalarının tamamen yalan olduğunu açıklamamızı istiyorum’”(sf 267-268)

Kitapta Stalin’in manevi oğlu olarak bilinen Artyon Sergeev, bir anısını şöyle anlatıyor:

“*Oğulları Yakov ve Vassili’yle beni toplayıp şöyle dedi: ‘Çocuklar, yakında savaş var, asker olmanız gerekecek’*

Yakov ve ben topçu olduk. Vassili ise pilot. Üçümüz de daha ilk günden savaşa gittik. Stalin, bizim hiç gecikmeden alınmamız için telefon etti. Baba olarak bize bahsettiği tek ayrıcalık buydu.

Vassili’nin mektupları hala durmakta. Bir tanesinde, cepheye para istiyor, çünkü biriminde yeni bir büfe açılmış. Bundan başka da yeni bir üniforma yaptırmak istiyor. Bu mektuba cevap olarak Stalin şunu yazmış:

‘1. Bildiğim kadarıyla hava kuvvetlerinin günlük tayını son derece yeterlidir. 2. Kızıl ordu tüzüğü yoldaş Stalin’in oğlu için özel bir üniforma öngörmemiştir’ Vassili parayı alamaz.

Artyon Sergeev savaşın tamamına katılmış ve topçu tuğgeneral olarak dönmüştür. Stalin’in bütün oğulları cepheye gitmiş, bir tanesi bildiğimiz gibi orada ölmüştür.” (sf 272)

“Stalin topraktır” diyen Yunanlı yazar, Stalin’e dair dinlediği bir anıyı şöyle anlatıyor:

“*Sabırlı, inatçı ve sağlamdır. Onda hayalin kabul etmeyeceği bir direnme vardır. Tiflis’te işçi olduğu zamana, yani gençliğine ilişkin bir tek olayı örnek vereceğim.*

Rusya’da büyük düğünler, sarhoş oldukları zaman, mujukleri bahçelerine sırasıyla dizip üzerlerine atış talimi yaptıkları bir devirdi. Ama işçiler örgütlenmeye başlamışlardı ve Çarlık polisi ikide bir işçilerini yakalıyor, hapse atıyor, Sibirya’ya sürüyor, öldürüyordu. Bir gün Tiflis trenlerini boşaltan işçiler, greve başladı. ‘Ya yaşama şartlarını düzeltirsiniz, biz de insan gibi yaşarız, ya da çalışmayız’ dediler. Polis üzerlerine saldırdı, elli kadarını yakaladı, Tiflis dışında bir tarlaya dizdi. Çar’ın askerleri de savaş düzenine girdi, her birinin elinde birer knut (kırbaç ben-

zeri bir işkence aleti-bn) vardı.

İşçiler birer birer bedenlerinin üst kısımlarını soyuyor, dizilmiş askerlerin önünden geçiyor, her asker de knutu bütün gücüyle ona vuruyordu. Kan fışkırıyordu, dayanılmaz bir acı çekiyorlardı; çoğu bütün safın önünden geçmeyi başaramadı; bazıları da yere devriliyordu.

Sıra işçi liderine geldi; gömleğini çıkardı, işkence başlamadan önce yere eğildi, ince bir otu koparıp dişlerinin arasına aldı. Sonra yavaş yavaş eğilmeksizin her askerin önünden geçmeye başladı. Knut bedenine kudurmuş gibi çarpıyor, kan yaralardan fışkırıyor, ama o ağzını açıp tek ses çıkarmıyordu. Askerler işi inada bindirdiler. Her biri iki-üç kez vurmaya başladı. Knut bedenine çalgın gibi çarpıyor, ama ondan ses çıkmıyordu. Eğilmeden, gık demeden bütün sırayı geçti, son askere gelince, dişlerinin arasındaki otu çıkardı ve ona verdi: “Al bunu” dedi, “beni hatırlarsın, bak hiç ısırmadım. Adım Stalin’dir.”

Stalin, Marks, Engels ve Lenin’in yanında ML’nin ustaları olarak tarihe kazınmıştır ve hiçbir kuvvet onu silemez. Ölümünün üzerinden yarım asrı aşkın bir süre geçmesine rağmen bugün hala milyonlar tarafından anılmakta, sahiplenilmektedir. **Emperyalist işgal altında direnen her şehrin Stalingrad, direnen her liderin Stalin’le benzeştirilmesi bile, onun halkların mücadelesinde yaşadığını gösterir.** Keza başta Rusya olmak üzere eski Sovyetler Birliği’ni oluşturan halklar arasında Stalin’e, onun şahsında sosyalizme duyulan özlem her geçen gün artmaktadır. Stalin, devrim ve sosyalizmin yükselişe geçmesiyle birlikte çok daha fazla anlaşılacak ve giderek artan oranda milyonlar tarafından sahiplenecektir. Tıpkı Molotov’un ölmeden önce yaptığı söyleşilerde sık sık altını çizdiği gibi...

“*Stalin’in Rusya tarihinde yerini alacağı zamanlar gelecektir. Moskova’da bir Stalin müzesi olacak. Mutlaka! İnsanlar dayatacak. Stalin’in oynadığı rol çok büyük. Eminim ki adı yeniden yükselecek ve tarihte görkemli bir yere sahip olacak.*”

☆ 2-7 Mart 1919- 3. Enternasyonal Kuruldu

Lenin ve Stalin'in önderlik ettiği 3. Enternasyonal, Moskova'da beş gün süren Kuruluş Kongresi'nin ardından resmen kuruldu. Kuruluşunun ardından yayınlanan "manifesto"da, "nasıl ki I. Enternasyonal gelecekteki gelişmeyi öngörmüş ve onun yolunu göstermişse, nasıl II. Enternasyonal milyonlarca proleter toplayıp örgütlemişse, III. Enternasyonal'de açık kitle eyleminin, devrimi gerçekleştirmenin Enternasyonal'i, eylemin Enternasyonal'i olacaktır" deniyordu.

☆ 9-12 Mart 1992- Boğaziçi İşgali

Zonguldak-Kozlu'daki maden ocaklarında yaşanan grizu patlaması sonucu 463 maden işçisinin gözgöre göre katledilmesi üzerine 27 Genç Komünar, Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü'nü işgal etti. Üç gün boyunca süren Boğaziçi İşgali, bina duvarlarını delerek içeri giren faşist devlet güçleriyle yaşanan 7 saatlik barikat savaşıyla sona erdi.

12 Eylül sonrası en önemli ve ilk politik işgal özelliği taşıyan Boğaziçi İşgali, diri diri gömülen maden işçilerinin haykıran sesi-soluğu oldu.

☆ 9 Mart 1952 Kollantai Öldü

Sovyetler Birliği'nde kadın sorununda önemli çalışmalar yapmış olan kadın komünist Kollantai, Sevgi Bağları, Marksizm ve Cinsel Devrim gibi kitaplarıyla, yeni toplumun yeni kadını tanımlamaya çalışmıştı.

☆ 10 Mart 1919- Spartakist hareketin önderlerinden Leo Joqiches katledildi.

☆ 14 Mart 1930- Mayakovski Öldü

Mayakovski, devrimin şairidir, partili bir sanatçıdır. "Partim 5 yıllık kalkınma planını hazırlarken benim görevlerimi de belirlesin" diyecek kadar bağlıdır partisine ve devrim inşa sürecine. "Şair işçidir" diye ses-

lenir bir şiirinde. Sosyalist insanın her aşaması onun dizelerinde dile gelmiş, satsal estetikle birlikte, kitlelerin anlayabileceği sadeliğe bürünmüştür.

☆ 16 Mart 1919

Sverdlov Öldü

Yakov Mihayloviç Sverdlov, çok iyi bir örgütçü, gerçek bir doğal kitle önderiydi.

Lenin onu

"insan sar-

rafı" diye

tanımlıyordu.

Rus-

ya'da ya-

şanan üç dev-

rimin de ör-

gütlenmesinde

onun tartışmasız bir etkisi

ve önderliği sözkonusuydu.

Mücadeleye atıldığı ilk günden itibaren sağlam bir

bolşevik olmuştu. Ekim devrimi gerçekleşene kadar

ülke dışına hiç çıkmamış olan bolşevik önderlerden

biriydi Sverdlov. Yaklaşık 15 yıl süren mücadele ya-

şamının yarısından fazlasını sürgünde ve cezaevinde

geçirdi. Ve pekçok defa firar etti. Lenin onun için

"ölen birisinin yerine bir kişiyi koyabilirsiniz ve onun

yerini doldurur, ama Sverdlov'un boşluğunu doldur-

mak için en az on kişi görevlendirmek gerekir" de-

mişti. Bu değerli komünisti uğurlamak için, on bin-

lerce proleter Kızıl Meydan'da toplandı.

☆ 16 Mart 1988- Halepçe Katliamı

Gerici Saddam diktatörlüğü tarafından Halepçe'de yaşayan beş bini aşkın Kürt, hardal ve fosfor gazından oluşan kimyasal silahlarla vahşice katledildi.

☆ 16 Mart 1978- İ.Ü.

Beyazıt Katliamı

Polis destekli MHP'li sivil faşistler tarafından, üniversiteden çıkan öğrencilerin üzerine atılan bomba sonucu 7 devrimci öldü, onlarcası ağır yaralandı. Faşistlerin toplu katliamlara yönelişinin örneklerinden olan Beyazıt Katliamı'nın işçi sınıfı ve devrimci kamuoyunda yolaştığı öfke nedeniyle DİSK, faşizme ihtar eylemi kararını almak zorunda kaldı. İşçi sınıfının baskısı sonucu gerçekleşen bu eylem, sınıfın düzenlediği politik gösterilerden biri olarak tarihteki yerini aldı.

Sefaköy granitten bir kaledir; GEÇİLMEZ!

"Eğer çivi yapılmış olsaydı bu adamlardan Daha sağlam bulunmazdı onlardan."

"Nerede boşluk varsa, oraya koşmakta hiç tereddüt etmeyenlerden"di Mehmet Ali. İsmail Cüneyt, "ona ihtiyacımız var" demişti. Öylesine çok yönlü, öylesine hızlı koşuyordu ki, Mehmet Ali, Adana'da boşluk oluştuğunda İsmail'in aklına ilk onun gelmesi boşuna değildi. "Kaçmalarla, göçmelerle tozarken Avrupa yolları", Adana il komitesine koşar adımlarla gitti Mehmet Ali.

Sefaköy Direnişi'nde, Aslan Tel yoldaşı ile birlikte İsmail'in önüne geçip bedenini siper eden, bir eylem hazırlığı için İstanbul'a çağrılan Mehmet Ali'den başkası değildi. İsmail Cüneyt, ateş açarak çemberi yarıp çıkarken, iki yoldaş bu granitten kaleyi zaptederek şehit düştüler.

İsmail'in komutasındaki Sefaköy direnişi, üç işkencecinin de ölmesiyle sonuçlanmıştı. Hem de faşist generallerin meydanlarda "ezdik-bıçtık" diye nutuk attıkları bir dönemde, 1983 yılının Mart ayında... Baharda toprağa düşen tohum oldular...

Bir yıl kadar sonra, bir tesadüf sonucu bulduklarında, aynı gece "gözümlü kaybettiler" İsmail Cüneyt'i. Kurşuna dizdiler hunharca...

İsmail Cüneyt, Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel'den oluşan ihtilalci komünist müfreze, Sefaköy'deki evi, granitten bir kaleye dönüştürdüler. Tıpkı 12 Eylül'ün ilk günlerinde Osman Yaşar Yoldaşcan'ın çatışarak girdiği Bağcılar'daki inşaatı çevirdiği gibi... 12 Eylül'ün yukarıdan aşağıya hakimiyetini tamamen kurduğu, devrimin yenilgisinin kesinleştiği ve yaprağın dahi kımıldamadığı o günlerde, yine bir avuç kır çiçeği, "dövüşenler de var bu havalarda" dedi ve Sefaköy'le sarstı bu kez ülkeyi.

Sefaköy, faşist cuntaya karşı direnişin bitmediğini, ihtilalci komünistlerin mücadeleyi kesintisiz sürdürdüklerini gösterdi. Şairin dediği gibi "çivilerin baladı"ni sundular. Her biri birer çivi gibiydiler. Yoldaşcan'ın 12 Eylül geldiğinde söylediği gibi "çivi çiviye söker"di. Öyle de oldu. Sefaköy şehitlerini bir kez daha saygıyla anıyoruz.

☆ 28 Mart 1940-

Auschwitz toplama kampı kuruldu.

Toplama kampları Alman faşizminin gerçekleştirdiği vahşetin boyutlarını gösteren çarpıcı bir olgudur. Hem Alman topraklarında, hem işgal ettiği ülkelerde kurduğu toplama kamplarına götürdüğü insanlar üzerinde en ağır işkenceler gerçekleştirildi. Yahudisinden antifaşistlere, komünistlere kadar milyonlarca insan, tekeller için bedava işgücü olarak kullanıldı, insanlıktan çıkmış doktorlar için korunmasız kobaylar oldu, saçından dişine kadar herşeylerine el kondu. İşe yaramaz hale geldiği anda ise gaz odalarında öldürüldü, fırınlarda yakıldı. Auschwitz, bu kampların içinde yapılan işkenceler ve öldürülen insan sayısı ile en vahşi olanıydı.

☆ 30 Mart 1972- Kızıldere Direnişi

Denizlerin idamını önlemek amacıyla üç İngiliz teknisyeni kaçıran THKP/C ve THKO'nun önder kadroları, kuşatıldıkları Kızıldere'de, "dönmeye değil, ölmeye geldik" şiarıyla yiğitçe çarpışarak şehit düştüler.

☆ 31 Mart 1965- ABD'nin Vietnam İşgali

II. Emperyalist savaş sonrasında Sovyetler Birliği'ni doğusundan sarmak ve bölgedeki devrimci hareketleri yoketmek amacıyla başlayan Vietnam işgali, Vietnam direnişinin büyümesi ve ABD ordusuna kayıplar verdirilmeye başlaması üzerine, tüm dünyada büyük anti-emperyalist eylemlerin başlamasına yol açtı ve '68 hareketini tetikleyen bir rol oynadı.

Mart Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

24 Mart 1983 - Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel

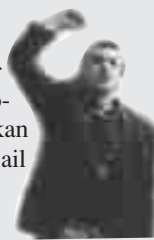
4 Mart 1992 - Eralp Yazar

İzmir'de kuruluş yıldönümü için düzenlenen bir korsan eylemde çatışarak şehit düştü. İhtilalci komünist hareketin 90'lı yıllardaki atılımında öne çıkan kadrolardan biriydi ve kısa zamanda gelişerek İsmail Cüneyt müfrezesinde yer almıştı.

13 Mart 1995 - Zeynep Poyraz,

30 Mart 1995 - Hakan Çabuk

Gazi'de patlak veren büyük anti-faşist direnişte Zeynep Poyraz, "bızsız olmaz bu işler" diyerek Gazi'ye koştu. Direnişin ikinci günü polisin açtığı ateş sonucunda şehit düştü. Hakan Çabuk ise, kendi bölgesi olan Ümraniye-1 Mayıs mahallesinde Gazi için yapılan eylemin en önünde yer aldı. Polis kurşunlarıyla yaralandı, bir hafta yaşam mücadelesi verdikten sonra şehit düştü.

Viva la Comune!

18 Mart 1871'de, Paris sokaklarını dolduran kitleler bu haykırıyla ilan etmişlerdi dünyaya ayaklanmayı. Marks, "*Paris'i sarsan gökgürültüsü*" olarak tanımlıyordu bu hareketi ve "**göğün fethine kalkışan komünarlar**" olarak selamlıyordu Parisli kitleleri. Sınıflar mücadelesi tarihinin en görkemli anının müjdesini vermişti bu ilk proleter devlet.

1789 Fransız İhtilali, burjuvazinin iktidara yerleşmesini sağlamıştı, ancak burjuvazi henüz çoğunlukla kralcıydı. Burjuvazinin iç çelişkilerinin derinleştiği ve proleter hareketin basıncının arttığı bir dönemde, Aralık 1851'de Louis Bonaparte (Napolyon 1'in yeğeni), bir hükümet darbesi ile Ulusal Meclisi dağıtarak II. İmparatorluk dönemini başlattı. Temel argümanı '*burjuvaları işçilere karşı ve sırası gelince işçileri de burjuvalara karşı korumak*'tı (Engels). Sonraki yirmi yıl boyunca burjuvazi, çok hızlı bir sermaye birikimi gerçekleştirdi ve tabii, proletaryayı çok hızlı biçimde yoksullaştırdı.

Bu süreç kitlelerin hoşnutsuzluklarını artıran bir etki yaratmıştı. Kitlelerin dikkatini dağıtarak iç sorunlardan uzaklaştırmak, bu arada I. İmparatorluk döneminin çöküşüyle kaybedilen toprakları yeniden kazanabilmek amacıyla, 1870'de Almanya'ya savaş açıldı. Kısa zamanda ağır bir yenilgi alınmasının ardından, 4 Eylül 1870'de Paris devrimi patlak verdi. Böylece İmparatorluk yıkıldı ve yeni cumhuriyet ilan edildi. Savaş devam ediyordu ve devrimin arkasından burjuvazi tarafından Ulusal Savunma Hükümeti, işçilerin gerçekleştirdiği hareketin, Alman işgalinden daha zararlı olduğunu düşünerek, Paris'i Bismarck'a teslim etti. Paris'in buna yanıtı ise "Viva la Comune!" (Yaşasın Komün) oldu.

1789 Fransız İhtilali de dahil olmak üzere, 1870'e gelinceye kadar Paris'de çok sayıda devrim ve kitlesele ayaklanmalar gündeme gelmişti. Ancak bunların hiçbirisi proleter bir niteliğe bürünmemişti. Devrimleri proletarya gerçekleştiriyor, ancak sonrasında iktidarı burjuvaziye bırakarak çekiliyordu. Komün ilanı, işte bu hareketlerden ders çıkaran kitlelerin, kendi iktidarını kurma bilincine ulaştığını gösteriyordu.

Komün ilk proletarya diktatörlüğüydü ve bunun en temel özelliklerini kurmayı başarmıştı. Enternasyonalistti, başka uluslardan devrimciler de hükümette yer almıştı. Seçimlerde genel oy hakkı esas alınmıştı, seçilenlerin her an geri çağırılabilmesi ilkesini benimsemişti. Polis teşkilatının siyasi görevleri alınmıştı ve komünün her an görevden alınabilir aleti haline dönüştürülmüştü. Seçilen tüm görevliler, görevlerini işçi ücretleri karşılığında yerine getirecekti. Sürekli ordu kaldırılıp halkın silahlandırılması gerçekleştirildi. 'Rahipler iktidarı' yıkılıp din ve devlet işleri birbirinden ayrıldı ve din bütçesi kaldırıldı. Öğrenim kurumlarının tümü parasız olarak halka açıldı. Üretimi durdurulmuş fabrikaların yönetimi, buralarda çalışan işçilerin kurduğu kooperatif birliklerine devredildi ve bütün kooperatif birliklerinin tek bir federasyon çatısında birleştirilmesi için çalış-

malara başlandı.

Yani komün, sınıflı toplumlarda devletin temel dayanağı olan ordu ve bürokrasiyi ortadan kaldırarak, işçilerin üretim araçlarına sahip olmasını sağladı ve bunun somut pratik adımlarını atarak, proleter devletin temel görevlerini yerine getirdi. Böylece komün, sınıfları ve sömürüyü kaldırmanın, insanlığın gerçek kurtuluşunun hangi yoldan geçmesi gerektiğini somut olarak gösterdi.

Ancak **Komün, içinde etkin durumdaki Proud-honculuk ve Blankicilikten kaynağını alan önemli hatalar da yaptı. En önemli zaafı, merkezîyetçilik ve otorite eksikliği**ydı. Burjuvaziye etkileyebileceğini düşünmüş, bu nedenle burjuvaların ve karşı-devrimci hükümetin kaçarak sığındıkları Versailles Sarayı'na karşı, kesin bir saldırı düzenlemişlerdi. Komün, seçimlere hazırlık için uğraşırken, zaman kazanan ve otorite yoksunluğundan faydalanan burjuvazi, güç biriktirmiş ve karşı-devrimci saldırısı için hazırlık yapma olanağı bulmuştu.

Ekonomik plandaki en önemli zaafı ise, 'mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi' konusunda harekete geçilmemiş olmasıydı. 'Yüce adalet' konusundaki 'düşleri' nedeniyle Paris proleterleri Fransız Bankasına el koymadı. Böylece burjuvazi ekonomik gücünü de korumuş oldu.

Yanı sıra diğer kentlerin ve kırsal desteğini alamamak, Paris içindeki karşıdevrimcilere karşı yeteri kadar sert önlemler almamak gibi hataları da vardı. Aslında en önemli sorun, kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyindeki gerilik ve bununla bağlantılı olarak, hareketin komünist bir partinin önderliğinden yoksun olarak yürümesiydi.

Komünarların hataları, burjuvazinin kendini toplamaya ve proleter tehdide karşı Almanya'nın da desteğini alarak Paris'e saldırmasına neden oldu. Komün ise taraftarlarını çabuk kaybetti. Burjuva cumhuriyetçiler, hareketin proleter niteliğini fark ettiklerinde, küçük burjuvalar ise, onu kesin bir yenilgiye mahkum gördüklerinde, safları terk ettiler. "*Sadece işçiler Komün'e sonuna kadar bağlı kaldılar!*" (Lenin)

*Savaş Barikat!
Diren Barikat!
Ayağa kalk bütün hıncınla
Paris'in şarkısı ol
Dalgalan kızıl kızıl
Havalan mermi mermi
Kızıl kanın ve cesetlerin üzerinden
Savaş Barikat!
Boyun eğmeden öl!
Zafer mutlaka gelecek.*

*İşçi yığınları!
Hiçbir şey unutulmadı
Fransa'nın proleterleri
Tüm dünyaya ait
Diren Barikat
Yükselt bayrakları!*

*Silahın elinden koparılana dek
Özgürce ölüme dek
Sen, en sonuncusu
İnatla savundun barikatını
Ölen Paris'te.
Sen ki,
Seni hiç kimse yenemedi!*

W. BRONIEWSKI

Sınıflı toplumlar tarihindeki en vahşi katliam ve en görkemli direnişlerden biriydi yaşanan. İlk proleter devlette kendi sonunu gören burjuvazi, tüm gücüyle saldırdı. Komüncüler çocuğuyla kadınıyla son ana kadar yiğitçe direndiler. 'Petrolcü kadınları' barikatları yakmak için petrol taşıdı, barikatlar top ateşiyle parçalandıkça bedenlerini siper ettiler, kurşunlar bitince barikatları ateşe verdiler. En sonunda tüm cephaneleri bitince, vahşet doruk noktasına ulaştı. Yoksul görümlü bütün erkek ve kadınlar yakalandı. Federeler Duvarı önünde komünarların yüzlercesini birden katledebilmek için makineli tüfekler kullanıldı. 25 binden fazla insan kurşuna dizildi, 40 kadar insan ise tutuklanarak zindanlarda çürüyerek ölüme terk edildi. Ancak gerek kurşuna dizilenler, gerekse göstermelik mahkemelerde yargılananlar, son ana kadar komünü savunmaktan geri durmadılar.

"Göğün fethine kalkışan çılgınca gözüpek komünarlar"ın bu eylemi, emperyalizmin işçi ve emekçi kitlelere dönük saldırılarının bu kadar boyutlandığı günümüzde, yol gösteren bir ışık olmaya devam ediyor.

Emperyalist savaşın kitleleri her geçen gün daha fazla kısıp aldığını bugün, kitlelerin tek kurtuluşunun proletaryanın önderliğinde vereceği sınıfsal kurtuluş mücadelesi olduğu, çok daha fazla ve çok daha yakıcı olarak açığa çıkmış durumda.

Günümüzün proleter devletini kurmak için ihtiyacımız olan şey ise, Komüncülerin eksiklik ve hatalarından çıkan dersleri kuşanarak, ML'nin klavuzluğuyla taşıyarak, komünarca cesaret, kararlılık ve inançla harekete geçmektir.

YÜKSELEN “İMPARATOR”; ÇİN- III

III- PAYLAŞILMIŞ TOPRAKLAR YENİDEN PAYLAŞILIYOR

“Kara kıta”da

“sarı” hegemonya

Dünyada üretilen altının yüzde 79.2’si, elmasın yüzde 76.6’sı, kobaltın ise yüzde 75.5’i Afrika’da üretilmektedir. Sierra Leone, Angola gibi ülkeler elmas rezervi, Sudan gibi ülkeler petrol rezervi yönüyle son derece zengindir. Ve Çin, halkları açlığa mahkum edilmiş bu büyük kıtanın devasa zenginlikteki yeraltı servetlerini yağmalamak amacıyla büyük bir istila hareketi yürütmektedir.

Çin’in Afrika pazarında gelişmeye başlaması aslında ‘90’lı yıllara dayanıyor. Ekonomik ilişkilerde asıl tırmanış ise 2000’lerde gerçekleşti. Mesela 2002 yılında Afrika ülkeleri ile Çin arasında 9 milyar dolar olan ticaret hacmi, 2008 yılında 100 milyar doların üzerine çıkmıştır. Bugün Çin artık Fransa ve Britanya’yı geride bırakarak, ABD’nin arkasından Afrika ile ticaret yapan ikinci büyük ülke, yani Afrika’nın zenginliklerini sömüren ikinci büyük emperyalisttir. Ve bu sömürü, çok büyük bir hızla gelişmektedir.

Çin’in Afrika’da ne kadar büyük bir yol katettiğinin çarpıcı bir göstergesi de Kasım 2006’da gerçekleştirilen Çin-Afrika Forumu oldu. Çin-Afrika Forumu, Ekim 2000’de Çin ve bazı Afrika ülkelerinin ortak giri-

şimiyle kuruldu. Kasım 2006’daki toplantısını Çin’de düzenledi. Toplantıya 53 Afrika ülkesinden 48’i katıldı. Zirvede Çin-Afrika stratejik ortaklık ilişkilerinin derinleştirilmesiyle ilgili olarak 8 başlık içeren bir önlemler paketi sundu. Pakette şu başlıklar bulunuyordu: Çin’den Afrika’ya yardım boyutu genişletilecek. 2009 yılında Çin’in Afrika’ya sağlayacağı yardım miktarı, 2006 yılındakinin iki katı olacak. Çin önümüzdeki üç yıl içinde Afrika ülkelerine 3 milyar dolar tutarında düşük faizli kredi ve 2 milyar dolar tutarında satınalma kredisi sağlayacak. Çin işletmelerini Afrika’ya yatırım yapmaya teşvik etmek için 5 milyar dolar Çin-Afrika gelişme fonu oluşturulacak. Çin’le diplomatik ilişkiler kuran bütün ağır borçlu ve az gelişmiş Afrika ülkelerinin 2005 yılının sonuna dek vadesi gelen faizsiz krediler silinecek. Çin’le diplomatik ilişkilerin kuran az gelişmiş Afrika ülkelerinin Çin’e ihraç ettiği ve sıfır gümrük vergisi uygulanan malların kategorilerinin sayısı 190’dan 440’a çıkarılacak vb.

Bu toplantıda, Çin Başbakanı Wen Jiabao, başta Afrika ülkeleri olmak üzere yoksul ülkelere 10 milyar dolarlık ucuk kredi sağlayacaklarını ve bu ülkelerle dış ticaretlerini yüzde 60 oranında artırmayı hedeflediklerini dile getirmişti. Çin, ülkeleri ken-

disine bağımlı kılmada en çok bu yöntemi kullanıyor. Çin-Afrika Zirvesine de damgasını vuran konu bu olmuştu. Çin uzun vadeli ve düşük faizli kredi sağlayarak, ekonomik ilişkisini geliştirdiği ülkelerin borçlarını kısmen silerek ve 2008 krizinin patlak vermesinin arkasından kredi sıkıntısı yaşayan ülkelere elindeki nakit kasalarını açarak yakın ilişkiler kuruyor. Karşılığında ise, kendisinden kredi alan ülkeleri daha hızla sömürmeye devam ediyor.

Çin’deki zirveden iki yıl sonra 2008’de Almanya’da gerçekleştirilen bir Afrika Konferansı’nda, pek çok Afrika ülkesi AB’nin dayattığı ve kendileri için yıkım anlamına gelen anlaşmaları imzalamayı reddettiler. Daha önce hiçbirinin cesaret edemeyeceği bu durum, Çin’in Afrika’da hızla yol almakta olduğunun bir başka göstergesi oldu.

Yükselen bir ekonomi olarak Çin’in enerji ihtiyacı her geçen gün büyüyor. **Çin’in enerji tüketimi, dünya enerji tüketiminin yüzde 40’ın oluşturuyor.** Afrika’ya bu kadar çok önem vermesinin nedeni de, bu kıtada son derece gelişkin olan petrol ve doğalgaz yatakları olmasıdır. Zaten Afrika’nın yerüstünde herhangi bir zenginlik kaynağı olmadığı için, yeraltı kaynakları dışında ihraç edebileceği bir metası da yok. Çin ise bu kaynakları ele geçirerek hem kendi sanayisinin hammadde ihtiyacını garanti altına almış oluyor, hem de ABD’nin Afrika’daki sınırlarını daraltıyor. Geçmişte ABD’ye bağımlı olan ülkelere giriyor, kendi pazar alanlarını genişletiyor.

Çin şu anda ABD’den sonra Afrika’nın ikinci büyük petrol alıcısı. İhtiyacı olan petrolün dörtte birini Afrika’dan karşılıyor. 2006 yılında **Nijerya** petrolünün yüzde 45’ini aldı ve başka petrol yatakları için de anlaşmalar yaptı. Nijerya’dan sonra Afrika’da ikinci büyük petrol üreticisi olan **Angola**’nın petrolü de, yapılan anlaşmalar sonucu yönünü Çin’e dönmüş durumda. **Sudan** kralının ABD ve BM tarafından “kanlı diktatör” olarak tanımlanmasının nedeni de, zengin petrol yataklarını Çin’e açmış olması. Çin’in toplam petrol ithalatının yüzde 6’sı Su-

Çin uzun vadeli ve düşük faizli kredi sağlayarak, ekonomik ilişkisini geliştirdiği ülkelerin borçlarını kısmen silerek ve 2008 krizinin patlak vermesinin arkasından kredi sıkıntısı yaşayan ülkelere elindeki nakit kasalarını açarak yakın ilişkiler kuruyor. Karşılığında ise, kendisinden kredi alan ülkeleri daha hızla sömürmeye devam ediyor.

dan'dan gerçekleşiyor. Keza Sudan, Akdeniz'den Hint Okyanusu'na uzanan en önemli ticaret rotası konumundaki Kızıldeniz trafiğini kontrol olanağı sağlaması yönüyle de Çin için son derece stratejik öneme sahip bir ülke.

Çin'in petrol piyasasına girmesi, Afrika'daki petrol fiyatlarını artıran bir etki yaratıyor. Artan fiyatlar Afrika'nın daha önce görülmemiş büyüme hızı rakamlarına ulaşmasına neden oluyor. Ve Afrikalılar da genel olarak Çin'in gelişile birlikte Afrika ekonomisinin iyileştiğini düşünüyorlar. Böyle bir yanılsama da yaratılmış oluyor.

Çin, Afrika'da petrolün yanı sıra yeraltı madenlerine de göz dikmiş durumda. Özellikle kobalt ve platin gibi madenleri ithal ediyor. Çin'in madencilik şirketi geçtiğimiz dönemde, yeraltı kaynakları zengin olan Gine ile büyük bir petrol ve ticaret anlaşması imzaladı ve Gine'ye 7 milyar dolar yatırım yapacağı açıklandı.

Dünyadaki kromit madeninin (özellikle paslanmaz çelik ve silah sanayinde kullanılan bir maden) yüzde 97'sini topraklarında barındıran, zengin platin, altın ve elmas yataklarına sahip olan **Zimbabve**, bu zenginliğini Çin'in yağmasına sunmuş durumda. ABD, Zimbabve diktatörü için uluslararası kurumlardan istediği kararı çıkarsın, Çin'in kanatları bu zengin maden yataklarını koruma altına almış bulunuyor.

Çin'in tek tek ülkelerle kurduğu ilişkiler, sömürge yöntemlerini ve ABD'nin pazar alanlarına nasıl girdiğini ortaya seriyor. Mesela **Kenya**, 10 yıl öncesinde ABD'ye bağımlı bir ülkedi. ABD, Doğu Afrika'yı Kenya üzerinden yönetiyordu; tüm emperyalist tekellerin merkezi, bankalar, en gelişkin üniversite vb. Nairobi'deydi. ABD üsleri bu ülkede barınıyor ve Afrika'daki pekçok operasyon Kenya toprakları üzerinden gerçekleştiriliyor. (1999 yılında Öcalan'ı da ABD Kenya'ya sürerek yakalamıştı.) Çin sistemli bir biçimde Kenya'ya yöneldi. Stadyum, karayolu, havaalanı inşaatlarını gerçekleştirdi. Ucuz elektronik eşya ve tekstil ürünleriyle pazara girdi. Geniş kitlelerin satın alabileceği ucuz mallar getirdiği ve sosyal alanlara, altyapı hizmetlerine yatırım yaptığı için,

Kitleler, ABD tarafından kışkırtıldığını iyi bildikleri iç savaşların yorgunluğu taşıyorlar. Keza, bütün emperyalist ülkelerin tek amacının “kara kıta”yı iliklerine kadar sömürmek olduğunu, ama burada yaşayan insanların durumlarıyla hiç ilgilenmediklerini, yüzlerce yıllık vahşi sömürünün aynasında bütün netliğiyle görüyorlar. Bu tablo içinde, Çin'in, kendilerinin de faydasına birtakım adımları atması, kitlelerin nezdinde Çin'in prestijini yükseltiyor. Afrikalıların çoğu Çin'e “kötünün iyisi” olarak bakıyor. Çin'in Afrika zirvelerinde “borçlar silinsin”, “Afrika'nın kalkınması için yol-su-elektrik” gibi söylemleri öne çıkartması da bu etkiyi güçlendiriyor.

kitleler üzerinde de bir etki yarattı. Bütün bunların etkisiyle **Kenya, ABD ve AB ile olan anlaşmalarını iptal ederek Çin ile anlaşmalar imzalamaya başladı.**

Bir başka örnek Nijerya'dan... Nijerya, dünyanın önde gelen petrol satıcılarından ve dünyanın en yoksul ülkelerinden biri. **2005 yılında Nijerya'da bütün petrol arama, çıkarma ve işletme hakları Çin'e devredildi.** Nijerya'nın petrolünü son damlasına kadar sömüren bu anlaşmaları imzalayan Çin, harap olan altyapısını kurması için 4 milyar dolar ile birlikte kendi teknolojisini ve uzmanlarını Nijerya'ya gönderdi. Bizzat işin başına geçti, iyi kalite mal kullanarak yol, tren hatları ve havaalanı inşa etti. Elde ettiği devasa imtiyaz karşısında çok küçük bir bedel!

İMF ve DB'den istediği krediyi alamayan Angola'nın yardımına koşan yine Çin oldu. 30 yıl süren savaşta harap olan altyapısını kurması için 2.2 milyar dolar kredi verdi. Çin'le ilişkiye geçtikten sonra, Angola'nın büyüme hızı yüzde 20'lere çıktı. Çinliler ise buna karşılık, işlerin yüzde 70'inin Çinli firmalara verilmesini ve kredi borcunun petrolle ödemesini talep ettiler.

Benzer biçimde Zambiya ve Kongo'nun madenlerini Atlantik kıyılarına taşıyan bin km.lik Benguala demiryolunu ve Nijerya-Laos demiryollarını inşa ederek Afrika kıtası için son derece önemli bir ulaşım hattı oluşturmaya girişti. Togo, Kamerun, Fildişi Sahilleri gibi ülkelere, neredeyse tarihleri boyunca sahip olmadıkları kanalizasyon, yol vb altyapı ağını kurmaları için, kredi, teknoloji ve uzman gönderdi. İnşayı birlikte yaparak, işlerin sağlam ve düzenli biçimde yapılıp yapılmadığını, kredinin başka yerlere harcanmadığını da kontrol etmiş oldu.

Çin, bütün bu yardımları yaparken, öncelikli amacı, ABD ya da AB ülkelerine bağımlı olan bu ülkeleri kendi pazarı haline getirmektir. Diğer emperyalistlerin çıplak ve vahşi sömürüsü karşısında, Çin'in, kitlelerin de faydalanacağı altyapı yatırımları ile uğraşması, sosyal yatırımlar yapması büyük bir ilgi çekiyor. Kitleler, ABD ta-

rafından kışkırtıldığını iyi bildikleri iç savaşların yorgunluğu taşıyorlar. Keza, bütün emperyalist ülkelerin tek amacının “kara kıta”yı iliklerine kadar sömürmek olduğunu, ama burada yaşayan insanların durumlarıyla hiç ilgilenmediklerini, yüzlerce yıllık vahşi sömürünün aynasında bütün netliğiyle görüyorlar. Bu tablo içinde, Çin'in, kendilerinin de faydasına birtakım adımları atması, kitlelerin nezdinde Çin'in prestijini yükseltiyor. Afrikalıların çoğu Çin'e “kötünün iyisi” olarak bakıyor. Çin'in Afrika zirvelerinde “borçlar silinsin”, “Afrika'nın kalkınması için yol-su-elektrik” gibi söylemleri öne çıkartması da bu etkiyi güçlendiriyor. Keza Çin, Afrikalıların 10 milyar dolarlık borçlarını da silecek, bu konuda çok önemli somut bir adım atmış oluyor.

Elbette Çin bütün bunları, Afrika pazarını daha iyi sömürebilmek için yapıyor. ABD'nin son yıllarda dilinden düşürmediği “yumuşak güç” unsurunu öne çıkartarak sömürgeciliğini geliştiriyor. En önemli unsuru, kitlelerin sömürüye gönüllü olmasını sağlamaya çalışıyor. Bu konuda önemli bir yol aldığını da görmek zor değil. Diğer taraftan, **altyapı için verdiği her kredi, aynı zamanda Çin'in o ülkenin kaynaklarını daha kolay sömürmesini sağlıyor. İnşa ettiği her demiryolu, karayolu ya da havaalanı, satın aldığı kaynakları kendi ülkesine daha rahat nakledebilmesini sağlıyor.**

Çin Afrika'nın tekstil pazarına da göz dikmiş durumda. Hem tekstil ihraç ediyor, hem de Afrika'da üretim yapıyor. AB ve ABD bu alanda da panik içinde. Çünkü Çin Afrika üzerinden Çin tekstiline konan ihracat kotasını kırıyor.

Çin'in Afrika'daki büyümesinin bir göstergesi de, kültürel hegemonyasının Afrika ülkelerinde her geçen gün biraz daha yankı bulması. Geçmişte misyonerler tarafından sistemli bir biçimde Hristiyanlaştırılan Afrikalılar arasında Konfüçyüsçülük her geçen gün biraz daha artıyor. Keza Çince dil eğitimi de, Afrikalıların son dönemde daha fazla yöneldiği alanlar arasında. Yatırım yaptığı bütün ülkelerde yerli halktan uzman yetiştiriyor. Sağlık sorunları için doktor

gönderiyor. Dahası, binlerce Afrikalı öğrenciye, Çin üniversitelerinin kapılarını açıp, burslar veriyor. Artan ortak yaşam, evlilikleri de çoğaltıyor.

Çin Afrika'dan maden ve petrol ithal ederken, karşılığında sadece yatırımlarını ve ürünlerini değil, kendi işgücünü de ihraç ediyor. Son tahminlere göre 750 bin Çinli Afrika'nın 18 ülkesinde çalışıyor. Çinli tekeller, inşaatlarında ya da genel olarak üretimlerinde Çinli işçileri çalıştırmayı tercih ediyorlar.

Çinliler için giderek gelişmekte olan bir iş alanı da tarım. 1998'de Asya krizi sonrasında, Çinliler Afrika'nın krizden etkilenmediği görüyorlar. Afrika'da geniş tarım arazileri olmasına rağmen hammadde, tarımsal bilgi ve üretim yok denecek düzeyde. Zaten bir taraftan bitmeyen savaşlar, bir taraftan madencilik nedeniyle toprakların vahşice yağmalanması ve emperyalistlerin tarımı yıkma politikaları, Afrika tarımını tüketmiş durumda. Çin ise, dünya nüfusunun yüzde 20'sine sahip olmasına rağmen, işlenebilir arazinin sadece yüzde 7'sini elinde bulunduruyor, dolayısıyla tarımsal üretime yakıcı bir ihtiyaç duyuyor. Bu koşullarda Afrika'ya Çinli çiftçi akını başlıyor. Bugün herbirinde 500 ila 2 bin arasında Çinlinin yaşadığı Baoding adı verilen Çin köyleri, Afrika'nın en verimli arazilerinde pıtrak gibi bitmeye başlamış durumda.

Ortadoğu çöllerinde Çin sörfü

Çin'in Ortadoğu'ya ilgisi daha 1955 Bandung Konferansı ile temelleri atılan "Bağlantısızlar" sürecine kadar uzanmaktadır. Halkları sosyalizmden etkilenerek bağımsızlık savaşları veren, ancak hükümetleri SSCB'ye mesafeli durmak isteyen Hindistan, Yugoslavya, Mısır gibi ülkeler, Bağlantısızlar hareketini adeta bir "3. Yol" gibi piyasaya sürdüler. Çin de bu ülkeleri kendi çekim alanına almaya çalıştı. "Petrole karşılık silah" anlaşmaları yaparak ve "tarafsız" görünerek kalıcı ilişkiler sağladı.

Özellikle İran-Irak savaşında İran'a silah satışı gerçekleştirmesine, Filistin-İsrail çatışmasında Filistin'in yanında yer almasına rağmen, "tarafsız" görünümünü fazla zedelemeyen, bütün taraflarla ilişkileri-

Çinliler için giderek gelişmekte olan bir iş alanı da tarım. 1998'de Asya krizi sonrasında, Çinliler Afrika'nın krizden etkilenmediği görüyorlar. Afrika'da geniş tarım arazileri olmasına rağmen hammadde, tarımsal bilgi ve üretim yok denecek düzeyde. Zaten bir taraftan bitmeyen savaşlar, bir taraftan madencilik nedeniyle toprakların vahşice yağmalanması ve emperyalistlerin tarımı yıkma politikaları, Afrika tarımını tüketmiş durumda. Çin ise, dünya nüfusunun yüzde 20'sine sahip olmasına rağmen, işlenebilir arazinin sadece yüzde 7'sini elinde bulunduruyor, dolayısıyla tarımsal üretime yakıcı bir ihtiyaç duyuyor. Bu koşullarda Afrika'ya Çinli çiftçi akını başlıyor. Bugün herbirinde 500 ila 2 bin arasında Çinlinin yaşadığı Baoding adı verilen Çin köyleri, Afrika'nın en verimli arazilerinde pıtrak gibi bitmeye başlamış durumda.

ni derinleştirdi. '91 Körfez Savaşı ile birlikte ABD'nin Ortadoğu'nun kaygan zemininde dizginsiz bir sömürü hareketına başladığı dönemde Irak, İran, Suudi Arabistan ve Mısır gibi ülkelerle yaptığı petrol anlaşmalarıyla, bölgede giderek yerini genişletti.

ABD'nin Irak işgali ise, Ortadoğu'daki dengelerin tümünü yerinden oynatırken, ABD'nin hedeflediğinin tam tersi biçimde, Çin'e çok geniş bir manevra alanı sundu ve Ortadoğu'da daha sağlam biçimde kökleşmesinin önünü açtı. Çin, siyasi ve ekonomik gücünün ötesinde, askeri olarak da gücünü Ortadoğu'da yürütülmekte olan savaşlarda, dolaylı da olsa gösterdi.

Arap ülkeleriyle Çin arasındaki ticaret, 2006 yılında 37 milyar dolardan, iki yıl sonra 2008 yılında 133 milyar dolara yükseldi. Yatırım projeleri ise, toplam 100 milyar dolara ulaştı.

2009 yılında Çin Başbakanı Wen Jibao'nun Arap Birliği'nin Kahire merkezinde yaptığı konuşmada söylediği sözler, Çin'in Ortadoğu ülkelerini ne kadar önemseydiğinin ve Ortadoğu ile ilişkilerinin son yıllarda ne kadar hızlı büyümekte olduğunun göstergesidir. Wen, konuşmasında, ABD'nin "medeniyetler çatışması" sözlerine cevap verir gibi "bütün uygarlıkların eşit ve aynı derecede değerli" olduğunu söyledi, "gelişmekte olan ülkelerin çıkarlarını korumak, adil ve makul bir yeni dünya düzeni kurmak için birlikte çalışmak" gerektiğini ifade ederken, kendi ülkesiyle Ortadoğu ülkelerini benzeştirmiş ve ABD gibi "gelişmiş" emperyalist ülkelere karşı bir cephe şekillendirmiş oldu. Sürekli olarak "medeniyetler çatışması"ndan söz ederek Müslüman ülkeleri hedef tahtasına çakan ABD'nin tersine, Çin, "her kesime saygılı" bir görünüm oluşturmaya çalışıyor.

Çin'in bugün Ortadoğu'da en çok önemseydiği ilişkileri, İran üzerinden kuruluyor. ABD'nin Irak işgali ile birlikte şekillenen "Şii direniş cephesi", İran, Irak Şiileri, Suriye, Lübnan Hizbullah'ı ve Filistin Hamas'ını kapsıyor. Asıl olarak ABD'ye ve ABD'nin

Ortadoğu'daki işbirlikçisi "Sünni ittifak"a karşı bir "direniş cephesi" olma özelliğini taşıyan bu blok, İran'ın önderliğinde Çin'e yaslanma ihtiyacı duyuyor. İran'ın bu alandaki etkisi ve nüfuzu arttıkça, Çin de bu alanlarda güçleniyor, Çin İran'ı destekledikçe, İran'ın onlar üzerindeki etkisi büyüyor. Mesela Hizbullah'ın 2006'da İsrail'e karşı savaşında, İran ve Çin'in mali ve askeri desteği, silah yardımları, Hizbullah'ın zaferinin önemli bir unsuru oldu.

Çin ile İran arasındaki ilişkiler, 1980'lerin başında imzaladıkları Nükleer İşbirliği Anlaşması ile güç kazanmaya başlamıştır. İran-İsfahan'daki füze fabrikasının yapımında Çin'in yardımı belirleyici olmuştur. Nükleer silah üretimi konusunda Çin'in Rusya ile birlikte İran'a teknoloji ve bilgi yardımı yaptığı bilinmektedir. Bugün İran'da 400 Çinli ve Rus askeri teknisyen çalışmaktadır.

2000 yılına kadar İran-Çin nükleer işbirliği, Çin'in ABD ile olan ilişkilerine ve Tayvan sorunu konusunda ABD'nin tutumuna paralel olarak dalgalı bir süreç yaşadı. 2000 yılından itibaren ise, bu ilişkiler net ABD karşıtı bir duruş ile giderek güç kazandı. Öyle ki, 2002 yılında ABD, "şer ekse-ni" ülkeleri ilan ederken, bu ülkelerin ortak paydalarının Çin olduğunu vurgulayarak bu ilişkiden duyduğu rahatsızlığı göstermişti. 2005 yılında İran'ın ŞİÖ'ye (Şanghay İşbirliği Örgütü) alınması ise, Çin'in ABD'ye açık bir meydan okuması anlamını taşımaktaydı.

İran, Çin'in enerji ihtiyacının yüzde 13'ünü karşılıyor. Çin ise İran'a bilgisayar sistemleri, sanayi ürünleri ve beyaz eşya satıyor. Bu ilişkiler, ABD'nin ekonomik ambargosunu da etkisiz kılıyor. Zaten ABD'nin İran'da dönük her hedefe çakma girişimi, önce Çin engeline takılıyor. BM'den çıkartılacak yaptırım kararlarından, saldırı hazırlıklarına kadar her adım, Çin'in vetosunu alıyor. Bu konuda genel olarak Rusya ile birlikte hareket ediyor Çin. Zaman zaman Rusya kısmen sessiz kaldığında bile, Çin İran'a dönük her saldırı girişimine kesin olarak karşı çıkıyor.

Şeriatla yönetilen İran'da, Ahmedinecad'ın ve eski cumhurbaşkanı

Rafsanjani'nin seçim propagandası "Çin modeli sosyalizm uygulamak" üzerine kurulu. Bunda kastedilen, devlet kapitalizminden açık liberalizme geçerken kontrolün kaybedilmemesi, rejimin dinciliğinin korunması, özelleştirmeler ve burjuva yasal düzenlemeler yapılırken geçişin daha sancısız olması. Ek olarak bu söz, İran'ın sırtını Çin'e yasladığının da bir ifadesi oluyor.

Çin'in Şii eksenindeki ülkelerle stratejik bir ilişki kurduğu ve onları hegemonyası altında tutmak için çaba gösterdiği, artık çok geniş kesimler tarafından kabul edilen bir gerçek. Suriye ABD'nin saldırısı ihtimaline karşı Çin'e yaslanma ihtiyacı duyuyor ve askeri teknoloji transferi de gerçekleştirerek ilişkilerini güçlendiriyor. Hizbullah, kullandığı hafif silahları özellikle piyade tüfeklerini Çin'den satın alıyor. Hem Hamas, hem de FKÖ, Çin ile ilişkileri iyi tutmaya çalışıyor. 2006 Temmuz'undaki İsrail-Lübnan savaşının durmasından birkaç gün sonra, Çin hemen Lübnan'a insani yardım gönderdi ve Ortadoğu özel temsilcisi Suriye, Ürdün, İsrail, Mısır, Filistin ve Suudi Arabistan'a gerçekleştirdiği ziyaretlerde, Lübnan'a acil insani yardım çağrısı yaparak Ortadoğu politikalarında bir adım öne çıktı. Bütün bunlar, Çin'in Şii eksenini (tümü Şii olmasa da) adı verilen kesimle kurduğu ilişkilere örnekler. **Daha ilginç olanı ise, geleneksel olarak ABD işbirlikçisi olan kesimlerin de Çin ile ticaret yapması, Çin'i Ortadoğu'ya daha fazla sokmakta bir sakınca görmemesi.**

Mesela, Iraklı Kürtler, 2004 yılından itibaren Çin ile ilişkilerini güçlendirmeye başladılar. Talabani ve Barzani, her fırsatta Çinli diplomatları Kuzey Irak'a davet ederek buradaki gelişmeleri gösterdiler ve Çin'den yatırım ve ekonomik destek istediler. Talabani, Şubat 2007'de The Guardian'a verdiği röportajda; Bush'un dostu olduğunu ama Mao'ya da saygı duyduğunu ve Mao'yu kendisine siyasal açıdan bir rol modeli olarak gördüğünü söyledi. **Talabani, Haziran 2007'de Çin'i ziyaret ederek, 49 yıl aradan sonra Çin'e gelen ilk Irak Cumhurbaşkanı oldu.** Talabani'nin ziyareti, dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral İlker Başbuğ'un Çin ziyaretinin arka-

Çin, hem doğrudan kendisine bağımlı olan ülkelerle, hem de İsrail gibi, aslında "düşman" saflarda yer alan ülkelerle son derece dengeli ve hesaplı ticari ilişkiler yürütmeyi başarıyor. Çin'in bu ülkelerden gelecek yüksek teknoloji ürünü sistemlere ihtiyacı var, bu ülkeler ise Çin'le olan ticaretlerinde yüksek kar elde ediyorlar; satacaklarını yüksek fiyata satıyor, ucuz Çin mallarını ise kolayca alabiliyorlar.

Bu nedenle, ABD'nin engelleme çabaları, kapitalizmin azami kar dürtüsünün önüne geçemiyor, bölgedeki egemen sınıflar, kendi karlarını sağlamak için her tür stratejik ilişkiyi bir kenara bırakıyorlar. Gelecekte Çin'in kendilerine "düşman" saflarda olabileceğini, ya da bugün savaş halinde oldukları düşmanlarını güçlendirdiğini bilmelerine rağmen...

sından gerçekleşti. Ziyaret öncesinde Çin, yıllar önce Saddam ile El Ahdab petrol bölgesi için yaptığı anlaşmanın yeniden yürürlüğe sokulmasını istedi, Iraklı yetkililer bunu kabul etti.

Çin için Irak'ta merkezi bir otoritenin olmaması önemli bir avantajdır; çünkü yerel grupların isteklerinin yerine getirilmesi, merkezi yönetim ile pazarlık yapmaktan daha kolaydır. Kürtler ise, bugüne kadar devlet kurma konusunda birçok defa ortada bırakılmış olmalarının etkisiyle, ABD'nin karşısında farklı bir güce daha dayanma isteği duyuyorlar. Bu nedenle, Barzani daha çok ABD ile ilişkileri yürütürken, Talabani diğer taraftan Çin'i de yakın tutmaya çalışıyor. Yanı sıra Iraklı Kürtler, hava savunma sistemleri başta olmak üzere, ağır silahlarla silahlanmak istemektedir. Ancak ABD, Kürtlerin bu talebine hep mesafeli yaklaştı. Kürtler, Çin ile silah karşılığı petrol anlaşması yapmak istiyorlar. Bunun dışında, Çin ile Iraklı Kürtler arasında, Kürdistan bayrağının Çin'de yapılıyor olmasından Kürdistan Federe Bölgesi'ne Çin imalat sanayi malları ihracatına kadar, oldukça gelişkin bir ticaret ilişkileri bulunuyor.

Keza bölgede **ABD'nin en önemli işbirlikçisi ve Sünni blokun temsilcisi Suudi Arabistan'ın da ticari ilişkilerinde, birinci sıraya Çin yerleşmiş durumda.** Üstelik dünya dengelerini yerinden oynatabilecek kadar güçlü "Arap sermayesi", yatırım yapmak için geçmişte ABD bankalarını tercih ederken, giderek artan biçimde Çin'e yönelmeye başlamışlar.

En ilginç ilişki ise, İsrail ile Çin arasında yaşanmaktadır. 1989 Tiananmen olaylarının ardından, ABD Çin'e silah ambargosu uygulamaya başladı ve yüksek teknoloji ürünü silah satışını durdurdu. Bu dönemde Çin, ABD'nin silahlarına ve teknolojisine ulaşmak için, İsrail ile askeri ilişki geliştirdi. Böylece başta erken uyarı sistemleri ve insansız hava aracı teknolojisi olmak üzere, yüksek silah teknolojilerini İsraili firmalardan satın aldı. Aslında Çin'in satın aldığı her silah sistemi, ABD'nin askeri üstünlüğünü zayıflatan bir etki yaratıyor. ABD, gelecekte açıktan savaşmak zorunda kalacağı Çin'i, kendisi-

nin ulaştığı en gelişkin teknolojisiyle donatmış oluyor. Mesela Çin erken uyarı sistemlerini özellikle Japonya ve Tayvan'ı gözlemde kullanıyor. Ancak ABD, İsrail ile Çin arasında kurulan bu stratejik ilişkiyi uzun yıllar boyunca engelleyemedi. 2006 yılında İsrail, Lübnan savaşı sırasında karşısında Çin silahlarını görüp, Çin'in sağladığı teknoloji ile yenildiğini farkedince ve ABD bu konuda resti çekince, 2007 yılından itibaren ABD'nin izni ve onayı olmadan hassas teknolojileri artık satmayacağına dair bir anlaşmayı imzalamayı kabul etti.

Çin'in Ortadoğu ile ilişkisi, petrol-doğalgaz ithalatı ve silah ihracatı üzerine kurulu. Dünyada petrol ve doğalgaz rezervlerinin yüzde 70'e yakını bu bölgede; keza dünyanın en çatışmalı ve silah talebi yüksek bölgelerinden birisi yine burası. Bu iki etkenden dolayı, Çin'in Ortadoğu'ya olan yönelimi son derece stratejik ve bunu giderek daha da güçlendirmek, Çin için kaçınılmaz.

Çin'in sadece ucuz sanayi malları ya da silah sistemleri değil, kültür emperyalizmi de bölgeye bombardıman halde yaşıyor. Son birkaç yıl içinde Ortadoğu'da düzinelerle Çin dili enstitüsü açıldı; artan sayıda Çinli akademisyen, öğrenci, Arap dili ve kültürünü öğrenmek üzere bölgeye akın etti. Çin ayrıca, 2009 yılında Arapça bir TV kanalını da yayına başlattı.

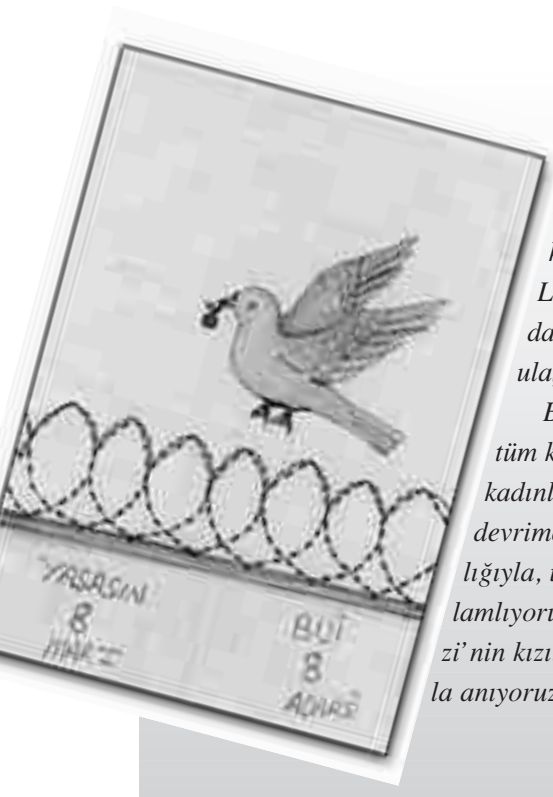
Çin, hem doğrudan kendisine bağımlı olan ülkelerle, hem de İsrail gibi, aslında "düşman" saflarda yer alan ülkelerle son derece dengeli ve hesaplı ticari ilişkiler yürütmeyi başarıyor. Çin'in bu ülkelerden gelecek yüksek teknoloji ürünü sistemlere ihtiyacı var, bu ülkeler ise Çin'le olan ticaretlerinde yüksek kar elde ediyorlar; satacaklarını yüksek fiyata satıyor, ucuz Çin mallarını ise kolayca alabiliyorlar. Bu nedenle, ABD'nin engelleme çabaları, kapitalizmin azami kar dürtüsünün önüne geçemiyor, bölgedeki egemen sınıflar, kendi karlarını sağlamak için her tür stratejik ilişkiyi bir kenara bırakıyorlar. Gelecekte Çin'in kendilerine "düşman" saflarda olabileceğini, ya da bugün savaş halinde oldukları düşmanlarını güçlendirdiğini bilmelerine rağmen...

Yaşasın 8 Mart! Biji Heşte Adere!

Dokuma işçisi kadınlar, kızıl iradeleriyle 8 Mart'ı kan, can ve binbir emek ödeyerek tarihe yazdılar... Büyük Lenin'in dediği gibi, "bir devrim ancak kadınlar tarafından desteklenirse, kadınlar onun içinde rol alırsa başarıya ulaşır."

Bu inançla siz yürek dostlarımız olan Devrimci Duruş'un tüm kadın emekçileri şahsında Kürt kadınının, ezilen dünya kadınlarının 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününü en içten devrimci duygularımızla kutluyoruz... Yüreğimizin olanca sıcaklığıyla, umutla, dirençle ve sevgiyle o direngen yüreklerinizi selamlıyoruz. 8 Mart'ın kızıl karanfillerinin şahsında, 12 Mart Gazi'nin kızıl yüreklerini devrim ve sosyalizmin kızıl günlerini saygıyla anıyoruz...

Mehmet Yamaç
H Tipi Hapishanesi C/1 Erzurum

Çocuklardan yükselen çığlıklar POZANTI HAPİSHANESİNİ KAPATTI

Pozantı M Tipi Çocuk Hapishanesi, yükselen tepkiler üzerine nihayet kapatıldı.

Yaklaşık bir yıl önce İHD, kendilerine başvuran 25 çocuğun şikayeti üzerine Adalet Bakanlığı'na harekete geçmeye çağırmıştı. Fakat Bakanlık, ancak geçtiğimiz günlerce 3 müfettişini gönderbildi ve sonunda kapatma kararı alınabildi.

282 kapasiteli olduğu söylenen Pozantı Çocuk Hapishanesi'nde, çocukların cinsel taciz, hatta tecavüze uğradıkları, bunu da başka arkadaşlarının başına gelmiş gibi yakınlarına anlattıkları açığa çıktı. Özellikle siyasi suçlardan gelen çocuklara "terörist" denilerek işkence yapıldığı, adli tutukluların içine atıldığı ve kendilerinden daha büyük çocukların baskısına maruz kaldıkları anlaşıldı. Ailelerin bu durumu İHD'ye bildirmeleri üzerine Pozantı Hapishanesi'nde yapılanlar kitlelere duyurulabildi.

Çocukların anlatımlarıyla yapılanlar şöyle özetleniyor: "Gardiyanlar tarafından siyasi suçtan gelen herkese teröristsiniz denilerek dayak atılması, cezaevine ilk girişte işkence, saldırı ve kötü muameleye maruz kalmaları, revire çıkma isteklerinin gardiyan tarafından engellenmesi, revir doktorlarının kötü muameleleri..." Bunun yanı sıra "koğuş mümessili" denilen, idarenin seçtiği büyük çocukların da baskı ve şiddetine maruz kaldıklarını şu şekilde anlatıyorlar. "Çamaşır yıkatma, masaj yaptıрма, ayak yıkatma gibi özel işlerin yaptırılması, mümessillerin daha çok yemek almaları, etleri seçmeleri. Sabah erkenden uyandırılıp koğuş temizliği yaptırılması. Aileleri tarafından yatırılan paraların mümessillerce kontrol edilmesi ve harcanması. Basketbol potasına boşulacak derecede kafalarının asılması, falakaya çekilmeleri, cinsel taciz ve tecavüze uğramaları..."

Elbette bu durum sadece Pozantı ile sınırlı değil. Daha birçok çocuk hapishanesinde ve çocuk yuvalarında buna benzer uygulamaların yapıldığı biliniyor. Ne zaman ki, Pozantı'da kalan ve daha çok "taş atan çocuklar" diye bilinen Kürt çocukları İHD aracılığı ile seslerini duyurabildiler ve buna karşı tepkiler yükseldi, ancak o zaman milletvekili heyetleri gitmeye başladı ve son olarak da Bakanlık müfettiş göndermek, nihayetinde kapatmak zorunda kaldı.

Buna rağmen çocukların hakkında en çok şikayet ettikleri ikinci müdür Alper Şirin'in Van-Erçiş Cezaevi'ne birinci müdür olarak atanması, birinci müdür Naci Tel'in ise Ankara-Keçiören Çocuk Eğitimevi Müdürlüğü'ne atanmaları, bunların cezalandırıldığını değil, terfi ettirilerek ödüllendirildiğini gösteriyor. Bu atamalara yapılan itirazlara Adalet Bakanı, "bir terfinin sözkonusu olmadığını" söyleyerek şöyle demiştir: "Daha küçük bir kuruma gelmiştir idareci... İdari tedbir kapsamında atanmışlardır." Mesele, bu kişilerin "daha küçük birimlere" verilmesi değil, derhal görevden alınmasıdır. Durum bu kadar ayyuka çıktığı halde bu kişilere hala çocukların teslim edilmesidir.

Genel olarak hapishaneler, devletin her tür saldırısına açıktır. Özellikle de çocuklar, bu saldırılar karşısında daha savunmasızdırlar. Çocuk-genç tutsaklar başta olmak üzere tüm tutsaklara sahip çıkmak görevimizdir. Bu saldırıları durdurmak, hapishane koşullarını nispeten daha yaşanılır hale getirmek için, içerisi-dışarıyla mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

TUTSAKLAR ÜZERİNDEKİ BASKILAR

Devrimci tutsaklar üzerindeki baskılar sürüyor. Çeşitli bahanelerle görüş, mektup yasakları, bunların başında geliyor. Ayrıca birçok mektubun idare tarafından "sakıncalı" denilerek, tutsaklara verilmeyeceği bildiriliyor.

Yediveren Yayınları olarak tutsaklara gönderdiğimiz "yeni yıl mesajı"mız da bu saldırıdan payını almış. Tutsaklar gönderdikleri mektuplarda, bu mesajın ellerine ulaşmadığını, onun yerine idarenin "sakıncalı" bularak mektubun verilmeyeceğine dair belgeyi gönderdiklerini yazıyorlar. Aynı mesaj, birçok hapishaneye ulaşırken, bazı yerlerde "örgüt propagandası" gerekçesiyle verilmiyor. Böylesine keyfi ve her idareye göre değişen subjektif değerlendirmelerle...

Tutsaklar, Yediveren Yayınları'nın mesajı da dahil onlarca mektuplarının ellerine bu gerekçeyle ulaşmadığını, belgesiyle birlikte göndermişler. İşte örnekleri...

Ankara 2 No.lu F Tipi Hapishane'sinden Ahmet Kaya şunları yazıyor:

"Gönderdiğin mektup cezaevi disiplin kurulu kararında belirtildiği gibi 'sakıncalı'(!) bulunarak 'mektubu yok et' kararı alınmış. 'Mektubu yok et' kararının alınış biçimi başlı başına F... kokuyor. Bu hapishanede 3-4 ay oluyor böyle bir uygulama başlamış.

Amaçları yazdığımız mektupları sıradanlaştırmak. Dışarıya yazdığımız her yazı, mektup, böyle bir uygulamayla karşılaşılıyor. 'Sakıncalı' bulunarak 'imha' kararı alınan yazdığın mektubun da dahil, şu anda fotokopilerini çektiğim 10 tane disiplin kurulu kararını gönderiyorum. Daha fotokopilerini çekmediğim birçok karar var..."

Aynı hapishaneden Murat Çelik ise şunları yazıyor:

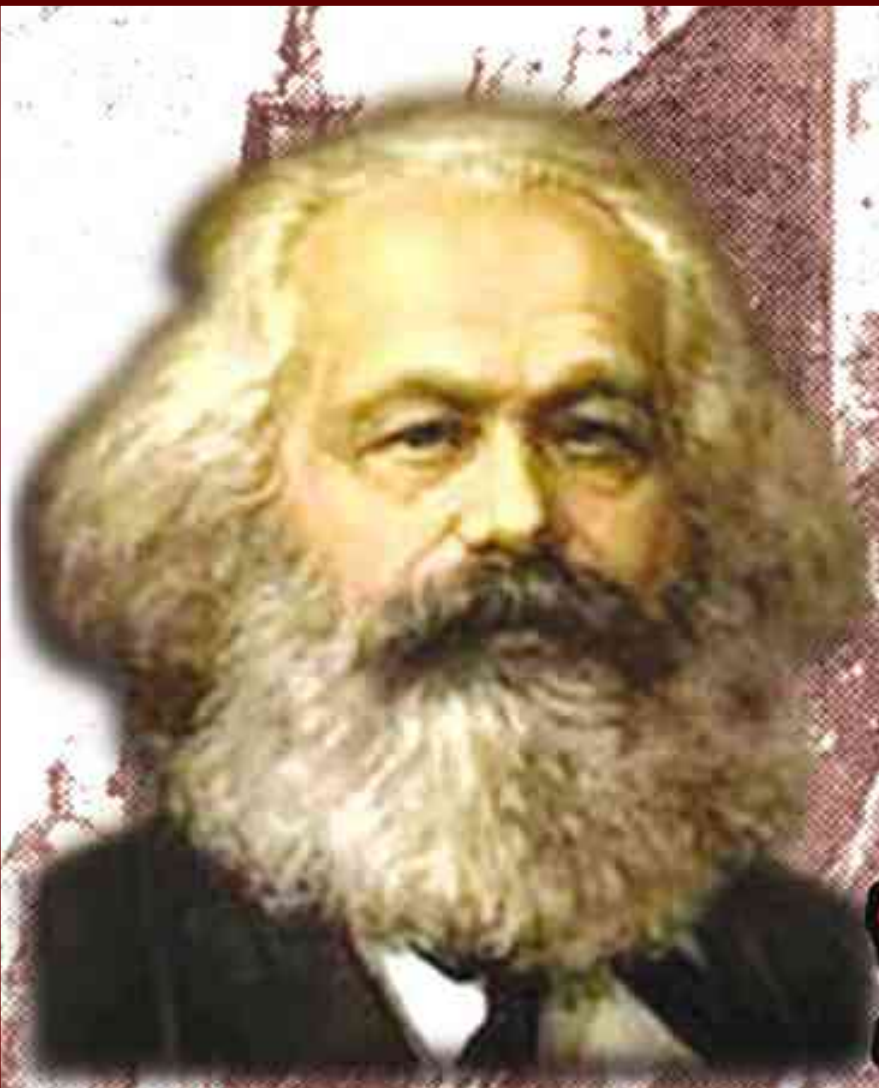
"Bana sizden bir adet mektup gönderilmiş, cezaevi idaresi mektupta örgüt propagandası yapıldığı gerekçesiyle mektuba el koyup imha edilmesine karar vermişler. Mektubun elime geçmesi için infaz hakimliğine itirazda bulundum. Maalesef orası da cezaevinin kararına uyup mektubun imha edilmesine karar verdi..."

TİKB(B)'nin 34.

Kuruluş Yıldönümü nedeniyle, emekçi

semtlere ve merkezi yerlere yazılamalar ve afişlemeler yapıldığı görüldü.

14 Mart 1883

MARKS YAŞIYOR!

**"Marks gösterdi bize
En derin yasalarını tarihin,
Proletaryayı başa getirecek.
Hayır!**

**Marks'ın kitapları
Mürekkep ve kağıt değildir yalnız,
Kasvetli rakamlarla dolu
Tozlu yazılar değil.
Onun kitapları düzene koydu
Dağılmış ordusunu emeğin
Ve ileriye gösterdi ona
Güçle dolu inançla..."**

Mayakovski